

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΚΤΥΠ. ΠΕΧΑΙΒΑΝΙΔΗ

ΠΩΣ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΟΥΝ ΤΑ ΖΩΑ ΤΗΝ ΤΡΟΦΗ ΤΟΥΣ

Οι έντυπώσεις ενός Άγγλου εξερευνητού
από τη ζουγκλά

Ένας απ' τους πιο γνωστούς Άγγλους εξερευνητές, ο Μάνουελ Φόρεστ, ύστερα από μακροχρόνιες παρατηρήσεις που έκανε στα διάφορα ταξίδια του στις ζουγκλές της Αφρικής, σχετικά με τις συνήθειες και τις αδυναμίες των ζώων που συναντούσε, δημοσίευσε ένα πολύ ενδιαφέρον άρθρο στο οποίο αναφέρει τα εξής συμπεράσματα:

«Στο βασίλειο των ζώων ισχύει πάντα ο ακόλουθος κανόνας: «Το μεγάλο τρώει το μικρό». Έτσι η ζουγκλά γίνεται κάθε μέρα το πεδίο του πιο άγριου και αιματηρού αγώνα. Και η ίδια άκρως η φύσις έχει φροντίσει να εξοπλίσει όσο μπορεί καλύτερα τα δημιουργήματά της. Τα περισσότερα θηρία έχουν τα νύχια τους και τα τρομερά τους δόντια, ο ελέφανς την προβοσκίδα του και το χονδρό δέρμα του, οι μαμούδες την ευκίνηση και πονηρία τους, τα φειδία το μαγνητικό τους βλέμμα και το τρομερό τους δαλτήριο, οι κροκόδειλοι το φοιλιώτο δέρμα τους που δεν το περνούν οι σφαίρες.

Αλλά τα όπλα μεταχειρίζονται τα θηρία, όταν θέλουν να κυνηγήσουν το θύμα τους. Μά βρίσκουν πάντα τροφή όλα τα ζώα; Αυτό εξαρτάται απ' την ικανότητά τους και την επιμονή τους. Ο δυστυχισμένος πιγκουίνος π.χ. τον χειμώνα αναγκάζεται να περπατήσει πολλά χιλιόμετρα πάνω στο χιόνι, ώπου να βρει κάτι για να φάει. Ο θαλάσσιος ελέφανς όταν υποφέρει απ' το μαρτύριο της πείνας τινάζεται, παρ' όλο του τον όγκο, πάνω απ' την επιφάνεια της θαλάσσης και κυνγάει με αφάνταστη ευκίνηση τα ψάρια.

Μόνο η φάλαινα είναι ήσυχη για το φαγητό της. Όταν πεινάει σπάνει καρτέρι στα διάφορα «περάσματα» των ψαριών κι' όταν έρθει η κατάλληλη στιγμή ανοίγει το τερστικό στόμα της, καταπίνει τρεις, τέσσερες... τόννους νερό μαζί με ψάρια κι' ύστερα βγάζει τη θάλασσα από δυο τρύπες που έχει πάνω στο κεφάλι της. Κατόπιν αφήνει τα κύματα να την παρασύρουν όπου θέλουν ως πού να κωνέψει. Κοιμάται επίσης ύστερα από κάθε γεύμα της μ' ανοικτό στόμα. Ξερετε δε για ποιο λόγο; Για ν' άψιξη ένα σωρό μικρά θαλασσοπούλια να της καθαρίσουν προσεκτικά τα δόντια της απ' τα κομματάκια των ψαριών που έχουν σκαλώσει ανάμεσά τους. Αυτά τα πουλιά είναι «οι όδοντολυφίδες της φάλαινας».

Ο κροκόδειλος πάλι είναι υπερβολικά πονηρός. Βγαίνει και ξεπλύνει στην άμμουδιά ακίνητος, σαν πεθαμένος. Σ' αυτή τη στάση μένει ώρες ώπου να ξεγελαστούν τα μικρά ζώα να πλησιάσουν κοντά του στην όχθη για να ποτίσουν. Τότε μ' ένα βολικό πόδι, τ' αρπάζει στο στόμα του κι' εξαφανίζεται μέσα στο νερό, παλεύοντας συγχρόνως και με τους άλλους συντρόφους του που θέλουν να... καθίσουν απρόοπτοι στο δείπνο του.

Οι μαϊμούδες τρέφονται συνήθως με ίνδικα καρύδια. Επειδή φυσικά δεν έχουν μαχαίρι για να τ' ανοίξουν, ανεβαίνουν στο πιο ψηλό μέρος του δέντρου κι' από εκεί ρίχνουν με δύναμη τα καρύδια στο σκληρό έδαφος. Έκείνα, φυσικά, σπάνε. Κι' οι μαϊμούδες καταβάνουν τότε, ρουφάνε το κυμιό των και τρώνε την ψύχα τους. Δεν είναι δε καθόλου σπάνιο το θέαμα της μεθυσμένης μαϊμούς γιατί, καθώς θα ξερετε ίσως, ο χυμός του ινδικάρουδου είναι περίφημο ποτό, αρκετά δυνατό μάλιστα, ώστε να ζαλίζει όποιον τον πίνει.

Η «πράνα» πάλι, ένα είδος μικρού κροκόδειλου που ζει στους ποταμούς και τις λίμνες της Νότιας Αμερικής είναι ένα από τα πιο άχορταγα τέρατα που υπάρχουν στον κόσμο.

Μπορεί να κοιμάται ολόκληρο κοπάδι προβάτων ή βωδιών που καταβήναι ανύποπτο στην όχθη για να σβύσει τη δίψα του. Η «πράνα» δεν έγκυπτα, λείπει το θύμα της, παρ' όλο, όταν γλύψη ακόμη και τα κόκκαλά του. Επειτα όμως το ζερνά πάλι για να καταβροχθίσει άλλο θύμα και ούτω καθεξής.

Αλλά κι' αυτός άκομψος άετός, για να γευματίσει πρέπει πρώτα να ετοιμάσει το φαγητό του. Όταν λοιπόν πεινάει, δριμάει σε ένα αγρίμι του δάσους ή σ' ένα πρόβατο, τ' αρπάζει στα δυνατά νύχια του το σπώνει ψηλά κι' όταν διαλέξει κατάλληλο θύμα του το σπώνει το τραπέζι της, τ' αφήνει να πέσει ελεύθερα στη γη. Το ζώο φυσικά πέφτει με άστροπιαία ταχύτητα στη γη, σκοτώνεται και τότε ο άετός καταβήναι ήσυχος πια και το καταβροχθίζει.

Πότε πρέπει να έμβολιάζονται τα παιδιά

Ο έμβολισμός κατά της ευλογίας πρέπει να γίνεται σε ηλικία 5-9 μηνών και να επαναλαμβάνεται στα 6 χρόνια.

Η άνοια κατά της παρωτίτιδος αποκτάται μόνον έπειτα από μία προσβολή αυτής της αρρώστειας. Όσο μπορεί συχνά να προλάβει την αρρώστεια ένας όρρος από αναρριώνοντα άρρωστο, αν χορηγηθεί αμέσως μετά τη μόλυνση.

Ο έμβολισμός με το «τρίδυνο» έμβολιον κατά του κοκτίου, της διαφθερίτιδος και του τετάνου πρέπει ν' αρχίσει στους 6 μήνες.

Το κόκκινο γαρούφαλλο

Πρωτότυπο διήγημα

Το τραίνο των 9 δεν είχε περάσει ακόμη απ' τον άπομερο σταθμό του Όρουλ. Ο σταθμάρχης κι' ο βοηθός του δούλευαν στα γραφεία τους, σκυμμένοι πάνω απ' τα χαρτιά τους. Κάποια στιγμή, ο πρώτος πέταξε στον άλλον ένα έγγραφο, σηκώθηκε, κυττάχθηκε με φιλαρέσκεια σ' ένα καθρεφτάκι της τσέπης και διώρωσε τη χαρίστρα του. Πάνω στο γραφείο του, βρισκόταν ένα απλό βαζάκι με μερικά λουλούδια, που δίναν κάποιο πρόσχαρο τόνο στο περιβάλλον. «Ανάμεσα σε άλλα ξεχώριζε ένα γαρούφαλλο, κατακόκκινο σαν αίμα. Ο σταθμάρχης το πήρε. Κλείδωσε τα συρτάριά του, φόρεσε μ' επιμέλεια το πιλήκιό του με τα χρυσά σειρήνια και βγήκε απ' το γραφείο, χωρίς να πη λέει.

Τότε μόνον ο βοηθός του, ο νεαρός Τζάκετ, σήκωσε το κεφάλι του απ' τα χαρτιά, σταύρωσε τα χέρια του κι' αναστέναξε βαθιά. «Αναψε ένα τσιγάρο και θέλησε να συνεχίσει τη δουλειά του. Μά δεν μπορούσε. Κάποια επίμονη σκέψη δεν τον άφινε να συγκεντρωθεί το μυαλό του στους λογαριασμούς, στις προσθέσεις και τις αφαιρέσεις του...

— Νά πάει ο διάβολος! Τι έπαθα πάλι; μουρμουρίζει.

Σηκώθηκε κι' άνοιξε μηχανικά το παράθυρο, πούθλεπε προς την απόδρα του σταθμού, για ν' αναπνέσει λίγο δροσερό αέρα, να ξεζαλιστεί. Μά η ματιά του καρφώθηκε στο αντικρινό σπίτι, το σπίτι του. Ήταν το μοναδικό, γιατί το χωριό άτειχε μισή ώρα απ' το σταθμό. Η γυναίκα του, η Ίωάννα, διατηρούσε στο ίδιογει ένα καφενείο, για τους ταξιδιώτες. Είχε κληρονομήσει την «επιχείρησή» αυτή απ' τον πατέρα της και τη μητέρα, δυο απλοϊκούς ανθρώπους, που τάχα την καταφέρνει να φτιάσουν το ωραιότερο κορίτσι της περιφέρειας, την Ίωάννα, που με την ομορφιά της και τα 19 χρόνια της είχε ξετρελλάνει όλους τους άντρες... και πρώτο απ' όλους το Τζάκετ, που ήταν σύζυγος της, από ένα χρόνο τώρα.

Ένας συγκεχυμένος θόρυβος από κουβέντες και αστειά έφτανε στ' αυτιά του βοηθού, ενώ τα μάτια του φαίνονταν σαν να ήθελαν να τρυπώσουν τους τοίχους του καφενείου, να ιδούν τι γινόταν από πίσω... Το κροστάλινο γέλιο της Ίωάννας τον πλήγωνε στην καρδιά, ανάδοντάς του τη μαρτυρική της ζήλεια! «Όλες οι κακές σκέψεις είχαν μαζευτεί στο μυαλό του...

Δυο εργάτες της γραμμής, χοντροκομμένοι στο πρόσωπο και στους τρόπους, μπήκαν στο γραφείο.

— Πού είναι ο σταθμάρχης; ρώτησε ο ένας.

Ο άλλος τούκλεισε πονηρά το μάτι, και βάλανε κι' οι δυο τα γέλια. Ο Τζάκετ, που κατάλαβε τον υπαινιγμό, ένοιωσε μια μαχαίρα στην καρδιά...

Όταν οι εργάτες έφυγαν, για να πάνε κι' αυτοί στο καφενείο, ο Τζάκετ κήδησε πάλι στο γραφείο του και προσπάθησε να συνεχίσει τους λογαριασμούς του. Μά του κάκου! Το μυαλό του δεν λειτουργούσε. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Δάκρυα πλημμύρισαν τα μάτια του. «Εσφίγγε τις γροθιές του με λύσσα, παραδομένος σε μαυρές σκέψεις...

Σε λίγο, άκουσε απ' έξω τα γνώριμα βήματα του προϊστάμενου του. Ο σταθμάρχης ήταν τύραννος στους

υφισταμένους του, αυστηρός στη δουλειά και στο καθήκον.

— Πήγαμε να κοιμηθής, Τζάκετ, είπε. Θά μ' αντικαταστήσεις στις 4 το πρωί. Θά περιμένω εγώ το τραίνο των 12.

— Μάλιστα κύριε σταθμάρχα. Καληνύχτα σας.

Ο Τζάκετ τράβηξε για το σπύτι του, με την απελπισία στην ψυχή. Η Ίωάννα τον καληπείρισε με το συνηθισμένο γλυκό χαμόγελό της. Το ντεκόλι της στολιζόταν από ένα κόκκινο γαρούφαλλο... το γαρούφαλλο του σταθμάρχα!

Το αίμα ανέβηκε στο κεφάλι του Τζάκετ. Τα χέρια του έτρεμαν, τα πόδια του λυγίαν... «Όσο συγκεραττήθηκε. Προσπάθησε να φάει τη σούπα που του σερβίρισε η γυναίκα του. Μιά έσωτερική φωνή του ψιθύριζε:

«Χτύπα την! Χτύπα την λοιπόν!».

Το χέρι του έσφιξε σπασμωδικά το μύτερό και κοίτησε μαχαίρι του ψωμιού.

«Χτύπα την! Τι περιμένεις!...».

«Νά τη χτυπήσω; — συλλαγίστηκε ο Τζάκετ. Μά είναι τόσο νέα, τόσο όμορφη! Είναι γυναίκα μου, η αγαπημένη μου γυναίκα!...».

«Άφισε ξαφνικά το μαχαίρι, άπλωσε τα χέρια του κι' άγκάλιασε τη γυναίκα του, μουρμουρίζοντας με πάθος:

— Τι όμορφη που είσαι σήμερα, Ίωάννα!

«Όχι, δεν μπορούσε να κάνει τέτοιο πράγμα... Ναι, θάβαζε ένα τέλος στο μαρτύριό του... αλλά μ' άλλο τρόπο!

— Καληνύχτα, Ίωάννα, πρόσθεσε. Πάω να κοιμηθώ, γιατί πρέπει να ξυπνήσω τα ημερώματα...

— Εγώ θά περιμένω το τραίνο, απάντησε χαμογελώντας η νέα γυναίκα.

— Δός μου για συντροφιά το κόκκινο γαρούφαλλο της είπες μ' ένα παραμένο χαμόγελο.

Η Ίωάννα ξέσπασε σ' ένα ήχηρο γέλιο και βγάζοντας από το σπύτι της το λουλούδι του το έδωσε.

Ο Τζάκετ ανέβηκε στην κάμαρά του, σφίγγοντας στην τσέπη του το μαχαίρι. «Ένα αλλόκοτο σχέδιο είχε περάσει από το μυαλό του. Περιέμενε λίγο κι' ύστερα κατέβηκε σιγά-σιγά, δίχως να τον καταλάβει η γυναίκα του και τράβηξε για το γραφείο του σταθμού. Ήταν άδειο. Ο σταθμάρχης είχε βγεί για να κάνει ένα γύρο στις αποθήκες.

Ο Τζάκετ άφησε απάνω στο γραφείο του προϊστάμενου του το μαχαίρι και δίπλα το κόκκινο γαρούφαλλο.

— Θά καταλάβει τη φοβέρα μου... ψιθύρισε. Κι' αν εξακολουθήσει, θά τον σκοτώσω!...

Κι' έπειτα γύρισε στο δωμάτιό του, άδουρα, πάλι να κοιμηθεί...

Το πρωί πήγε ήσυχος στο γραφείο για ν' αντικαταστήσει τον προϊστάμενό του. Ο σταθμάρχης μόλις τον είδε, σηκώθηκε κατάχλωμος και με ντροπισμένο ύφος έτραυλισε:

— Τζάκετ, συγγνώμē με! «Έφταιξα! Μά πρέπει να ξέρεις ότι η γυναίκα σου δεν σε άπείρισε. Είναι φιλάρεσκη, σου έινε όμως πιστή! Σου δίνω το λόγο μου πως δεν θά την ένοχλήσω πιά... Κι' άς μείνουμε φίλοι!

Κι' ανοίγοντας το συρτάρι, του έδωσε πίσω το μαχαίρι.

Ο ΚΡΑΙΝΣ

ΕΤΟΣ Ι' • ΑΘΗΝΑΙ, 19 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1947 • ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 464

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛ 27.135 — 29.967 • ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 1500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Οί καταδότες

Από τον καιρό που συνδέθηκε μαζί της και ο σύνδεσμος τους έγινε γνωστός στον κύκλο των γνωστών, βαρέθηκε ν' άνοιξη επιστολές. Ανώνυμες, φυσικά. Αδυναμία του Έλληνα ή ανωνυμία. Γκρεμίζει οπίσθια εκ του ασφαλείου. Ένα ανώνυμο γράμμα, ένα ανώνυμο τηλεφώνημα είνε ή αδέσποτη σφαίρα που βρίσκει το στόχο της χωρίς να εκθέτη σε κίνδυνο τον αποστολέα της. Επιστολές στις επιστολές άνοιγει κι' ο νέος. Η δε επιστολογραφία πυκνώθηκε όταν το ειδικό προχώρησε σε άρραβώνες. Τόν έχουν τρελλάνει στα γράμματα και στα τηλεφωνήματα.

Τι δεν τής σέρνουν! Κάποια περιπέτεια της αναπαύει από κάθε φάκελλο. Όχι δε άοριστίες. Γεγονότα, όνόματα, χρονολογίες. Ζωηρότατη έρωτική δράση. Όλοι οι άγιοι του έρωτολογίου με τα όνόματα και τα υποκοριστικά τους. Που πρόσθεσε τόσο κόμο; Και μόλις συμπλήρωσε τα είκοσιτρία της χρόνια.

Δεν του ήταν άγνωστο το ημερολόγιο της. Από κάποιον άλλον την άπεσπασε κι' αυτός και πήρε τη σειρά του. Πήρε την σειρά, πιστευόντας ότι ή μερίδα ή δική του θά ήταν ή τελευταία στις έσπιδες του ογκώδους «Καθολικού» της. Δεν έκει λόγους να πιστευη ότι απατήθηκε. Τα περασμένα άφορουν οι καταγγελίες. Άλλά είνε τόσο ανεξάντλητα... Τα ήξερε σε γενικές γραμμές. Δέλουν να τον κατατοπίσουν τώρα και στις λεπτομέρειες. Όταν πρωτογνωρίστηκαν και δεικνόντας της την κλίση του της έδωσε να καταλάβη ότι δεν ήταν ή πρόθεσι του να παίξει μαζί της την άκουσε να του λέει:

— Ξερεis, πρέπει να το σκεφθής καλά αυτό που λές. Είμ' ένα κορίτσι που έχω κάνει τη ζωή μου.

Το ξέρω, της απάντησε εκείνος. Φτάνει να βάλεις μια τελεία στο κεφάλαιο των περιπετειών σου. Ότι είνε, είνε. Ούτ' ένω είμαι άπιστος. Σύνυμμε τα περασμένα. Η ζωή μας άρχίζει από σήμερα.

Της μίλησε με ειλικρίνεια. Αυτή πραγματικά, ήταν ή πρόθεσι του. Να μην άσχοληθι με το χτες. Το λογονόδο στο παλιά. Και για κείνον και για κείνη. Προσπαθούσε να μη τ' σκεπτείται. Άπεφυνε να της κάνει λόγο. Κι' όταν πήγαψε καμιά φορά να του μιλήσει εκείνη, της έκλεινε το στόμα.

— Δέ θέλω ν' άκούσω τίποτα. Ευχάριστο βέβαια δεν του ήταν.

Ο Έλληνας έκει ανεπτυγμένο σε βαθμό νοσηρότητας το έρωτικό φιλότιμό του. Θέλει να νοική πώς είνε ο πρώτος και ο μόνος. Έξαιρετικά εύθικτος ο ίδιος δεν άναγνωρίζει δικαιώματα ευθιξίας σ' έκείνην με την όποια συνδέεται. Άπο το φερά κύκνον αυτός. Παίρνει τη βουτιά του στη λάσπη και βγαίνει από μέσα κατάλευκος. Η παραμικρή όμως πιπιλωιά στη γυναίκα επιδερμίδα σκηματίζει κηλίδα.

Με την παράδοσι αυτή μεγαλωμένος κι' ο νέος έπίστε τον έαυτό του για ν' άπαμακρυνθι από την κακή επιμόρφωση. Δύσκολη ή προσπάθεια. Άλλά την άναπαύσε τόσο... Του ήταν άδύνατο να φύγη από κοντά της. Κι' έπειτα είνε κι' ή οτοργή, και ο πόνος, άραταιπη συνοδοί της άληθινής άγάπης. Άν μπορούσε να την κρατήσει από τον κατήφορο... Να της δώσει το χέρι και να την καλέσει στην ευθεία στο δρόμο του καθαρού έρωτα, που εξαγνίζει από τις άμαρτίες του παρελθόντος.

Με το διπλό όνειρο, το όνειρο να ικανοποιήση το έρωτικό πάθος του και συγχρόνως να σώση μια ανθρώπινη ύπαρξη που παραστράτησε, άφισε τον έαυτό του στην πιο άσσυκράτητη άγάπη. Τη νοική και του την άναποδίδει κι' έκείνη. Αισθήματα και πόνοι μίλησαν έντονα και στους δυο τους. Άπόλυτη ή άναπόκρισι των κλίσεων τους. Ο νέος θά νομιμοποιήση τις σκέσεις τους. Θά ήταν ευτυχής κι' οι δυο τους. Τίποτα δε λείπει για την ευτυχία τους. Έχουν την άγάπη, την ύγεια, τα νεύατα. Τα οικονομικά τους επιτρέπουν να περνούν χωρίς μεγάλες στενωχίες.

Και νά, τη στιγμή αυτή που χτίζουν το μικρό τους παράδεισο οι ανώνυμοι δυναμιτιστές που ρίχνουν άδικόπα στα θεμέλια της οικοδομής. «Αυτήν θά πάρης!» Κάθε μέρα κι' ένα γράμμα. Τόν σπώνουν από τον ύπνο του για να του κάνουν στο τηλεφώνω άποκαλύψεις. Υπάρχουν δε και οι φίλοι, που δεν κρύβονται πίσω από την ανωνυμία αυτού, αλλά έχουν το θάρρος να του τ' άπουνε κατά πρόσωπο.

Άν ήξεραν πόσο τόν πληγώνουν οι ύπηρεσίες τους... Βέβαια, μια άγάπη δυνατή γάν τη δική του δεν γκρεμίζεται από τις χειροβομβίδες που ρίχνουν έναντιόν της. Δεν γκρεμίζεται ή άγάπη. Ταλαιπωρείται όμως ή ευτυχία. Τσακίζονται τα νεύατα. Και το χειρότερο: κλείεται ο δρόμος στη λήθη. Όδοφράγματα που δεν την άφίνουν να περάσει. Να θέλεις έσύ να λησμονήσης και νάρχωνται απ' έξω τα έμπίδια.

Επιπολαιότητα έκείνων που έχουν άγαίες προθέσεις. Κεκία των άλλων που το φθόνο έχουν μοναδικό έλατήριο. Γνώριμες που τη ζηλεύουν για την ευτυχία της, γνώριμοι που εγκαταλείφθηκαν, ή που άπέτυχαν στην πολιορκία της, μοχθηροί, κακοί, έκδικητικοί, κυδιστοί και άναστροφοί που προσφεύγουν σε άτιμα μέσα για να κορέσουν το μίσος τους. Είνε δε πυκνά, δυστυχώς, τα κρούσματα.

Θά συνιστούσατε ίσως να περιβάλλουν με την περιφρόνησι τους τις κατηγορίες και τους κατηγορούς έκείνοι που δέχονται τα μηνύματα. Να κλείουν το τηλεφώνω, να σκίζουν τις επιστολές, να σφραγίζουν το στόμα των φίλων που πηγαίνουν να τους εξυπηρετήσουν. Τι φέλεται; Και άν άκόμα δε φέσης στο τέλος της επιστολής ή του τηλεφωνήματος, το κακό έχει συντελεσθι. Ζωογονείται ή μνημύ. Σε άναγκάζουν να σκεφθής ότι υπάρχουν οι σελίδες ενός κακού ημερολογίου. Είνε δε ακριβώς έκείνο που προσπαθείς έσύ να λησμονήσης.

Χειρότερες άκόμα είνε οι άλλες περιπτώσεις. Οι άποκαλύψεις που γίνονται στους άνυπόπτους για να τους άνοίξουν τα μάτια. Η πληροφορία στους άπληροφρόντους.

Με ποιά ταχα άποτελέσματα; Όσοι αγαπούν δε φεύγουν. Μένουν κοντά σ' έκείνην που κατηγορούν οι ανώνυμοι κατηγοροί της. Μένουν, με μόνη τη διαφορά ότι ενώ ήταν ευτυχής όσο είχαν κλειστή τα μάτια τους δυστυχούν όταν τ' άνοίξουν και αντιληφθούν το κακό παρελθόν που τους ήταν άγνωστο.

Μά προσθέσω και μια άκόμα περίπτωση: τη συκοφαντία; Έκεί που δημιουργείται ο μύθος για να διασπράσιν ύπαλψις και να λερώνουν άγνότατα κορίτσια.

Εγκληματικές πράξεις, σημεία καταπτώσεως, έλλειψι άγνωσης, θλιβερά φαινόμενα, ιδιότητες εκπτώσεως που άσχημίζουν τη ζωή μας και γεμίζουν με άκαθαρσίες τους έρωτικούς δρόμους μας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Πουλές ζελατίνες για ταυτόπτες και δεν ήξερες ότι έπρεπε να έχης ταυτότητα; Τράβα μέσα!... (Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

Λυρικά τραγουδία

Παληά γειτονιά

Εξέκινσα για την παληά μου γειτονιά λογάριζα να ξαναϊδώ την πράσινη την πόρτα, με τα σκαλιά τα πέτρινα, στού δρόμου τη γωνιά και τ' άχτιστο το οικόπεδο, με τ' άγρια τα χόρτα. Και λαχταρούσα το μπαλκόνι του ψηλό άπέναντι στο σπίτι μας, με τις πολλές τις γλάστρες λογάριζα να ξαναϊδώ, κι' ένα σπιτάκι χαμηλό που μένανε τρεις άδελφές, τρελλές, παιζογλάστρες!

★

Εξέκινσα για την παληά μου γειτονιά να ιδώ τον φούρνο τον μικρό, πούβγαζε τα σιμίτια να ξαναϊδώ και τη μικρή κομψή μπουγαρινιά που για τα μπουγαρινιά της, μαλώνανε τα σπιτία... Και λαχταρούσα και τις τρεις τις άδελφές που έκει, στο πεζοδόμο συγγιάνιζαν το βράδυ και στους διαδότες ρίχνανε κάποιες ματιές κρυφές ενώ ή γαζία μ' άρωμα μεθούσε το σκοτάδι...

★

Εξέκινσα για την παληά μου γειτονιά το πατικό το σπίτι μου, ζητούσα ν' αντικρύσω που κάποτε το πούλησα, με τόσην άπνοια κι' ήθελα πάλι να τ' άω, για να ξαναδοκάρω... Και λαχταρούσα το σπιτάκι το μικρό

— πάλι τις τρεις τις άδελφές τις φέρνω στο μυαλό μου, που κάποτε μου δώσανε και μάθημα πικρό μάθημα που ήταν για κακό... μπορεί και για καλό μου!

★

Εξέκινσα για την παληά μου γειτονιά να ξαναϊδώ τις άδελφές, τις τρεις παιζογλάστρες κι' ίδίως τη μικρότερη, ξανθούλα μορφομένη που για καπρίτσιο κάποτε, μου έκανε χαλάστρες... Γιατί τ' είχα με τη δεύτερη την άδελφή και με κρυφομνήματα ή άρα μας περνούσε κι' ή πιο μικρή, πιο πονηρή, με πονηρά κρυφή ζιζάνια πάντα έδωζε, κι' έλο μ' άς τα χαλούσα!...

★

Εξέκινσα για την παληά μου γειτονιά. Τού σκοκίου λογάριζα να ιδώ τις άκακίες κι' έδάκρυσαν τα μάτια μου στού δρόμου τη γωνιά σαν είδα γύρω μέγαφα και πολυκατοικίες!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

10ον

— Σας περιμένω... του άπαν-
τησε μ' ένα θλιμένο χαμόγελο.
— Ο δικηγόρος βγήκε από το
κελί.
Την άλλη μέρα, κατά το μεσημεράκι,
ένα ταξί σταμάτησε μπροστά στο φτωχι-
κό σπίτι της Κατερίνας. Από μέσα πήδη-
ξε ο Ζεργίνης, έσπρωξε τη σιδερένια πόρ-
τα και μπήκε στην αυλή. Ήτανε μια
μέρα ήλιόλουστη. Σε μια γωνιά της αυ-
λής, η Μπούλη έφτιανε γλυκά για την
κούκλα της με λάσπη.
— Ο δικηγόρος προχώρησε, και χτύπησε
την πόρτα της κυρα-Καλυψώ.
— Ορίστε... Ποιος είναι;... ρώτησε η
γονά. Βγαίνοντας στο κατώφλι.
— Σας παρακαλώ... είπε ο δικηγόρος.
— Εδώ είναι το σπίτι της κυρίας Γιωργή;
— Μάλιστα... Άλλά... Η κυρία
Γιωργή είναι...
— Ξέρω, ξέρω, καλὰ... την έκοψε ο δι-
κηγόρος, βλέποντας τη να κοιτάζει. Άλ-
λωστε, είμαι ο δικηγόρος της...
— Η γονά τον κύτταξε μ' ένα χαμόγελο:
— Ά, μὰ περάστε τότε να πάρετε ένα
νερό στο φτωχικό μας...
— Εύχαριστα... Ήρθα για μια λεπτή
αποστολή που μουχει ανατεθεί.
— Η κυρα-Καλυψώ έφερε δυο καρέκλες,
πρόσφερε τη μία στο Ζεργίνη, και κάθη-
σε κι αυτή στην άλλη.
— Σας ακούω... του είπε.
— Η κυρία Γιωργή, άρχισε ο δικηγόρος,
έχω βάσιμες έλπίδες ότι γρήγορα θα βγί-
 από τη δραματική της περιπέτεια. Θα πε-
ράσει όμως κάποιος καιρός ως τότε. Και
το παιδάκι της πρέπει να συντηρηθί, να
ζήσει.
— Όσο μπορώ το περιποιούμαι εγώ,
κύριε.
— Ναί, το ξέρω, και σας συχαίρω για
τά ευγενικά σας αισθήματα...
— Δεν έκανα παρὰ αυτό που μου ύ-
παγόρευε η ψυχή μου... Και την Κατε-
ρίνα και την κορούλα της, τις αγαπώ το
ίδιο... Άλλωστε, εγώ δεν έχω παιδιά,
δεν έχω κανένα στον κόσμο, είναι φυσικό
να δώσω στην Κατερίνα τη θέση μιας κό-
ρης μου που δεν γεννήθηκε ποτέ, και στην
Μπούλη μιας έγγονούλας λατρευμένης...
— Είσατε μια γυναίκα καλή κι' ευγε-
νικά είσατε διὰς φτωχῶν... Δεν εὐπο-
ρείτε...
— Έχω τη σύνταξί μου...
— Στερείτε τον εαυτό σας ίσως, για
να δώσετε όσο μπορείτε περισσότερα στο
παιδάκι αυτό, που η μοίρα τόβαλε κάτω
από την προστασία σας...
— Σας βεβαιώνω, κύριε, πὼς δεν του
λείπει τίποτε...
Κύτταξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ παιδιοῦ ποῦ-
παίξε, και φώναξε:
— Μπούλη!... Έλα δώ, μωρό μου...

— Η Μπούλη σηκώθηκε, και, κρατώντας
τρυφερά την κούκλα της με τὰ λασπωμένα
χεράκια της, ζύγωσε τρέχοντας, και χώ-
θηκε στην ποδιά της γονάς.
— Πες καλημέρα τὸν κυρίου Μπούλη...
— Καλημέρα σας, κύριε...
Είχε ένα μουτράκι έκφραστικό, πικάν-
τικο, έξυπνο, τὸ κοριτσάκι. Τὰ ματάκια
του κύτταζαν ερωτηματικά τὸ Ζεργίνη.
Αὐτὸς τῆς χάιδεψε τὰ καστανὰ μαλλιάκι,
χωρισμένα διμορφα στὴ μέση.
— Κακό παιδάκι! μάλωσε τρυφερά
τὴ Μπούλη ἡ κυρα-Καλυψώ. Σήμερα σὲ
σιδερώσα, σ' ἄλλαξε, σ' ἔπλυνα, και πάλι
είσαι μέσ' στὸ χάμα...
— Έσθιανα κουλουράκια για τὸ Νινί,
γιαγιά... δικαιολογήθηκε ἡ Μπούλη.
— Ο Ζεργίνης τῆς ἔδωσε ἕνα-δυὸ καϊδε-
τικά μπατσάκια.
— Δεν πρέπει νὰ τὴν παιδεύης τὴν κα-
υμένη τὴ γιαγιά σου... εἶπε.
— Όχι, κύριε, δεν τὴν παιδεύω τὴν α-
γαπάω... Μὰ, πέστε μου, θέλατε ν' α-
φίσω νηστικό τὸ Νινί;...
— Ἐλάσε με τὴν καρδιά του ὁ Ζεργίνης.
Ἡ κυρὰ-Καλυψώ, ποῦσε σηκωθὴ για μίαν
στιγμὴ, εἰνε γυρίσει κουβαλώντας σ' ἕνα
δίσκο ἕνα βαζάκι με γλυκὸ τριαντάφυλλο,
κουτάλια, ποτήρια με νερό. Ὁ Ζεργίνης
ἔπηρε γλυκὸ κι' ἔδωσε πρῶτα τῆς Μπού-
λης ἐκείνη πάλι, ζύγωσε τὸ κουτάκι στὸ
στόμα τῆς κούκλας της.
— Φάε, Νινί!...
— Αφοῦ κεράστηκαν ὅλοι, ἡ κυρὰ-Καλυ-
ψώ πήρε μέσα τὸ δίσκο και ξαναγύρισε.
— Άντε, μωρό μου, πῆγαινε νὰ τελειώ-
σης τὰ γλυκά σου... εἶπε στὴ Μπούλη
ὁ Ζεργίνης.
Ἡ μικρούλα ἀπομακρύνθηκε. Ὁ δικηγό-
ρος ζύγωσε περισσότερο τὴν καρέκλα του
πρὸς τὴν κυρὰ-Καλυψώ, και τῆς εἶπε
σιγὰς:
— Καί τώρα, κυρία, ἐπιτρέψτε μου νὰ
συμβάλω λίγο κι' ἐγὼ στὴ συντήρησι, στὴν
καλοπέρασι τῆς Μπούλης.
— Ἡ κυρα-Καλυψώ τὸν κύτταξε μ' ἀπο-
ρία στὰ μάτια, περιμένοντας τον νὰ συνε-
χίσῃ. Ὁ Ζεργίνης ἀνοίξε τὴν τσάντα του,
ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα γοντὸ μὰτσο χαρ-
τονουίσματα, και τῆς τὸδωσε.
— Τ' εἶν' αὐτά;... ρώτησε κατὰπλη-
κτη ἡ γονοῦλα.
— Κάτι που θὰ ἐξασφαλίσῃ για λίγον
καιρὸ τὸ αὐτὸ και τὸ βούτρο τῆς Μπού-
λης, χωρὶς ἐπιβάδουνσι δική σας...
— Μὰ, κύριε... Τόσα λεφτά!... Δεν
ξέρω ἀν πρέπει νὰ τὰ δεχτῶ.
— Πρέπει, κυρία...
— Εἴπατε ὅτι είσατε δικηγόρος τῆς
Κατερίνας; φυσικά, ἡ Κατερίνα δὲ σας
πληρώνει...
— Όχι...
— Ἦδη, λοιπόν, ὑπάρχει μίαν τεράστια
υποχρέωσις τῆς γι' αὐτὸ τώρα, ἐργάσα-
τε νὰ δώσετε και χρήματα για τὴ Μπού-
λη... Πάει πολὺ!

Ἡ ἀπάντησις

Ἡ σύζυγος, που βρίσκεται στὴν ἐ-
ξοχή, γράφει στὸν σύζυγό της:
"Επιθυμῶ πολὺ νὰ μὴ γράψης μίαν
δυὸ γραμμές.
Καμιά ἀπάντησις.
Δευτέρα ἐπιστολή:
"Αν ποὺ πολὺ ἐξ αἰτίας τῆς σιω-
πῆς σου. Γράψε, ἀγάπη μου, για νὰ με
καθησυχάσῃς."
Και πάλι καμιά ἀπάντησις.
Τρίτη ἐπιστολή:
"Αν ὡς αὐτὸ τὸ μεσημέρι δὲν ἔχω
ἀπάντησι σου, μαζεύω τὰ πράγματά μου
και ἐπιστρέφω ἀμέσως!"
Τὴν ἴδια ὁμως μέρα φτάνει τηλεγρα-
φικὴ ἀπάντησις:
"Μεῖνε ἐκεῖ που εἶσαι, ἀγάπη μου.
Εἶμαι καλά, πολὺ καλά, πάρα πολὺ κα-
λά! Ὁ εὐτυχέστατος Γιάννης σου."
Ο ΔΑΚΟΣ

— Τί σας νοιάζει ἐσῆς;... Ἄς ποῦμε
ὅτι, ὅσο για τὴν ὑπεράσπισί τῆς ὑπέρτας,
ἀνέλαβα χωρὶς νοήματα τὴ δική ἀπὸ κα-
θαρὸ ἐπιστημονικὸ ἐνδιαφέρον, κι' ἀκούα
για ρεκλάμα, προβλέποντας ὅτι αὐτὴ ἡ δι-
κη θάινε πολὺ κερδοφόρα, κι' ὁ συνήγορος τῆς
κατηγορουμένης θὰ γίνῃ πρόσωπο τῆς ἡ-
μέρας...
— Καλὰ αὐτὸ... Τὰ λεφτὰ ὅμως που
δίνετε σὲ μένα;...
— Αὐτὰ εἶνε μικρὸ δῶρο στὴν κορούλα
τῆς πελάτισσας μου...
Κοῦνησε τὸ κεφάλι της ἡ γονά.
— Σὰν περιέργα μου φαίνονται ὅλ' αὐ-
τά...
— Ἄντὶ νὰ θιγῇ με τὶς ἐπιφυλάξεις της, ὁ
δικηγόρος γέλασε με τὴν ἀπλοϊκή της φι-
λυποψία:
— Ἐλάτε, πάρτε τὰ τώρα, και μὴ γυ-
ρεύετε νὰ μάθετε περισσότερα... Τὰ λε-
φτὰ εἶνε τίμια, και δίνονται ὅχι σὲ σας,
ἀλλὰ στὴ μικρούλα... Ἐσεῖς είσατε ἕ-
να εἶδος διαχειριστῆ...
— Ὅτὶ τῆς πᾶρω ἕνα παλτουδάκι, πα-
πουτσάκια, καλτσότσες... μονολόγησε χα-
ρούμενη ἡ γονά.
— Ἐσδεῦτε τὰ ὅπως νομίζετε σεῖς πρὸ
καλά... Καί πάλι θὰ ἐξανάρθω...
Σηκώθηκε ὁ Ζεργίνης.
— Μόνον, μὴ ἐπιτρέψετε τώρα... εἶπε.
Σηκώθηκε κι' ἡ κυρα-Καλυψώ.
— Πηγαίνετε στὸ καλὸ, κύριε... τοῦ
ἀπάντησε. Κι' ὁ Θεὸς νὰ σας ἀνταποδώσῃ
τὸ καλὸ που κάνετε σ' αὐτὸ τὸ δυστυχισμέ-
νο μωρό, ὅστερ' ἀπὸ τὸ καλὸ που κάνετε
στὴν ὑπέρτα του...
Ἐσκυψε τὸ κεφάλι του ὁ δικηγόρος, σὰ
νὰ μὴν τὸν ἀξίζαν αὐτὰ που ἀκούει, κι'
ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσάντα του ἕνα μπλόκ,
συμπλήρωσε δυὸ-τρεις γραμμές με τὸ
στυλὸ του, και τὰδωσε και τὰ δυὸ στὴν
κυρα-Καλυψώ.
— Τ' εἶν' αὐτά;... ἀπόρρησε ἐκείνη.
— Μίαν τυπικὴ ἀπόδειξι για τὰ χρήμα-
τα που σας ἔδωσα... ἀποκρίθηκε λιγάκι
στενοχωρημένα ὁ δικηγόρος.
— Ἀπόδειξι;...
Τὶ περίεργος ἄνθρωπος ἦταν αὐτός,
ποῦκανε ἐλεημοσύνη, κι' ὅστερ' ἀπὸ τὸν
ἀπόδειξι; Τὶ τὴν ἤθελε; Νὰ τὴ δείξῃ...
στὸ Θεό;...
Τὸν ἐνοκώτταξε ἡ κυρα-Καλυψώ αὐτὸν
τὸν παρόξενον εὐεργέτη, και πήρε μηχανι-
κὰ τὸ στυλὸ που τῆς ἔδινε.
— Ὑπογράψτε!... τῆς ξανάπε, με λίγη
ἀνυπομονήσι τὴν ὥρὰ τῆς φωνῆς του, ὁ Ζερ-
γίνης.
Σήκωσε τοὺς ὤμους της ἡ γονά: Κι' ἐ-
πὶ τέλος, ἐκείνη τὴν ἐνοιάζε; Λεφτὰ εἶνε
πάρει, θὰ ὑπόγραφε ἀπόδειξι. Δεν τῆς γύ-
ρευε τίποτε παρόλογο...
Ἀκουμπώντας πάνω στὴν τσάντα τοῦ
δικηγόρου, ἔβαλε τὴν ὑπογραφή της κάτω
ἀπ' τὴν ἀπόδειξι, κι' ὅστερ' ἀπὸ τὴν ἔδω-
σε πίσω, μαζὶ με τὸ στυλὸ. Ὁ Ζεργίνης
τάκρυψε ὅλα στὴν τσάντα του.
— Σας εὐχαριστῶ, κυρία... τῆς εἶπε
δίνοντας της τὸ χέρι του.
— Τί λέτε, ἐγὼ σας εὐχαριστῶ...
Περνώντας μπροστὰ ἀπ' τὴν Μπούλη, ὁ
δικηγόρος τῆς χάιδεψε τὰ καστανὰ της
μαλλιάκια, κι' ὅστερ' ἀπὸ τὴν αὐλή,
και πῆδηξε στὸ αὐτοκίνητο που τὸν περί-
μενε.
Ἡ κυρα-Καλυψώ ἔμεινε συλλογισμένη
με τὸ μὰτσο τὰ λεφτὰ μέσ' στὴν ποδιά
της.
Φαίνονταν πρὸς καθορά, πὼς ἕνας καλὸς
ἄγγελος εἶχε ἀρτίσει ν' ἀπλύνῃ τὰ φτερά
του πάνω ἀπὸ τὴν διδυμὴν δουτυχία τῆς Κα-
τερίνας και τῆς Μπούλης...

Ὅταν ὁ Βάσος πῆγε νὰ δῇ τὴν Κατε-
ρίνα στὴ φυλακή, ἐκείνη τὸν διηγήθηκε τὴν
ἐπίσκεψί του Ζεργίνης.
— Ὁ Ζεργίνης θὰ σὲ ὑπερασπισθῇ;...
Μπράβο!... φώναξε ὁλος χαρὰ ὁ Βάσος.
— Εἶνε καλὸς δικηγόρος; ρώτησε ἡ Κα-
τερίνα. Ἐγὼ, βλέπετε, εἶν' ἡ πρώτη φορὰ
που ἀνακατεύομαι με δικηγόρους...
— Εἶν' ὁ πρῶτος!... Δὲ διαβάεις ἐ-
φημερίδες; Σ' ὅλες τῆς μεγαλοπρεπὲς δίκες
εἶναι συνήγορος... Καί, τὸ σπουδαιότερο,
καταφέρει τὶς περισσότερες φορές νὰ ἀ-
θωώσῃ τὸν πελάτη του...
— Ἄς ἐλπίζουμε πὼς θὰ με ἀθωώσω

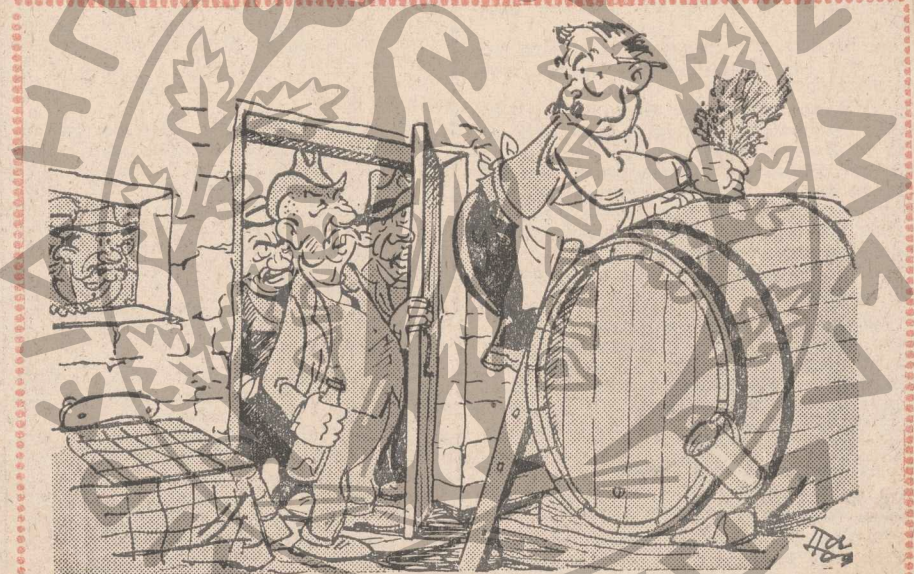
και μένα... εἶπε ἡ ἕνα μελαγχολικὸ χα-
μόγελο ἡ Κατερίνα.
Ὁ Βάσος τῆς ἔπιασε πυρετικά τὰ χέ-
ρια:
— Τί νὰ σ' ἀθωώσῃ, Κατερίνα, που δὲν
ἔχεις κάνει τίποτα ἐσύ;... τῆς εἶπε. Ἐσύ
είσαι μίαν ἀγία!...
— Σῶπα!... Δεν είπαμε πὼς δὲ θὰ
μιλάμε γι' αὐτό;...
— Ἄχ, ἐπιμονή, ἀκοιδή μου ἀγαπημέ-
νη!... Εἶμαι ἕνας ἀσυνείδητος που σ' ἀ-
κούω και δὲν πᾶω νὰ τὰ διολογήσω ὅλα!
— Δὲ θὰ σὲ πιστέψουν...
— Μὰ εἶδες τί φοβεροὶ ποῦνε οἱ ἄνθρω-
ποι!... Ἐναν ἔνοχο που τοὺς παραδίνε-
ται αὐθόρμητα, δὲν τὸν πᾶνουνε, και τα-
λαιπωροῦν ἐσένα, τὴν ἀδύα!...
— Ἐλα, πᾶψε τώρα... Ἄλλωστε, ὁ
Ζεργίνης θὰ με ἀθωώσῃ, δὲν τὸ είπαμε;...
— Τὸ ἐλπίζω... Πρέπει νᾶνε ὁμως κα-
λὸς, πολὺ καλὸς ἄνθρωπος, γεγραμτός...
Φαντάσου, σήμερα τὸ πρῶτὸ πῆγε στὸ σπι-
τί σου κι' ἔδωσε ἕνα σωρὸ λεφτὰ στὴν κυ-
ρα-Καλυψώ...
— Λεφτά;... Τί λεφτά;
— Τῆς εἶπε πὼς τὰ δίνει για νὰ τρώῃ
καλλίτερα ἡ Μπούλη...
Ἡ Κατερίνα ἔμεινε σκεπτική.
— Κι' ἡ κυρα-Καλυψώ τὰ πήρε;...
ρώτησε στὸ τέλος.
— Τὰ πήρε... Τί νᾶκανε; Ἐκεῖνος ἐ-
πέμεινε πολὺ...
— Περιέργο... Πολὺ περίεργο...
— Τὸ πρὸς περίεργο εἶν' ἕνα ἄλλο...
συμπλήρωσε ὁ Βάσος. Ὅτι τῆς πῆρε ἀ-
πόδειξι!...
— Ἀπόδειξι;...
— Ναί, ἀπόδειξι για τὰ λεφτὰ που τῆς
ἔδωσε...
Ξαναμείνε ἡ Κατερίνα συλλογισμένη.
— Τὶ μυστήριο νὰ κρύβεται πίσω ἀπὸ
ὅλ' αὐτά;...
Ὁ Βάσος δὲν ἤρε, φυσικά, νὰ τῆς ἀ-
παντήσῃ τίποτα συγκεκριμένο, ἀφοῦ δὲν
ἤξερε κι' ὁ ἴδιος νὰ τὰ ἐξηγήσῃ ὅλ' αὐτά.
Κι' ὅταν εἶπε ἀπὸ τὴν φυλακή, ἄφισε τὴν
Κατερίνα πρὸς συλλογισμένη...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΖ'

Ὑστερὰ ἀπὸ δυὸ μέρες, ἕν' ἀπόγευμα,
ὁ Βάσος χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου
τοῦ δικηγόρου Κώστα Ζεργίνης.
— Ὁ κύριος Ζεργίνης;... ρώτησε μίαν
δακτυλογράφο.
— Ἐχετε ροντεδου;...
— Μὲ κάλεσε... Ὅριστε...
Καί τῆς ἔδωσε ἕνα χαρτί με τὴ φῆμα
τοῦ δικηγόρου ποῦγραφε: «Παρακαλεῖσθε
ὅπως διέλθετε ἐκ τοῦ γραφείου αὐρίου και
ὦραν 5ην μ. μ. δι' ὑπόθεσιν ἥτις σας ἀ-
φορᾷ».
Ἄ μάλιστα... ἔκανε ἡ δακτυλογρά-
φος. Εἴσατε ὁ κύριος Χρηστίδης;
— Ναί...
— Νὰ σας ἀναγγείλω ἀμέσως...
Ὁ Ζεργίνης σηκώθηκε ἀπ' τὴν καρέκλα
του, βλέποντας τὸ Βάσο νὰ μπαῖν. Τού-
σφιξε τὸ χέρι ἐγκάρδια και τοῦ εἶπε:
— Χαίρομαι πολὺ που σας βλέπω...
Καθῆστε...
Κάθησε ὁ Βάσος σὲ μίαν βαθειὰ πέτινι
πολυθρόνα, μπροστὰ τοῦ γραφείου τοῦ δι-
κηγόρου. Κι' ἐκείνος τότε, γυρίζοντας στὴ
δακτυλογράφο, εἶπε:
— Νὰ μὴ με ἀνησυχῇ κανεῖς... Δεν
είμαι για κανέναν ἐδῶ...
Ἡ δακτυλογράφος βγήκε κι' ἔκλεισε τὴν
πόρτα.
— Λοιπόν, κύριε Χρηστίδη, εἶπε ὁ δι-
κηγόρος προσφέροντας τσιγάρο στὸ Βάσο.
Ἰσως νὰ καταλαβαίνετε σὲ τί πρόκειται νὰ
στραφῇ ἡ συζήτησί μας...
— Ἰσως στὴν ὑπόθεσι τῆς Κατερίνας...
φιθύρισε ὁ Βάσος ἀρεκτὰ συγκινημένος.
— Ἀκριβῶς... Καθὼς ἔρετε, ἀνέλαβε
τὴν ὑπεράσπισί της, κι' ἐλπίζω νὰ τὰ κα-
ταφέρω καλά...
— Δεν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς θὰ τὸ
καταφέρετε ὅπως πάντα...
— Σας εὐχαριστῶ πολὺ... Αὐτὸ ὅμως
θὰ μὴ ἐπιτρέψετε νὰ σας πῶ ὅτι δὲ με
ἀπασχολεῖ ἐξαιρετικά. Ἐπὶ τέλος, δίκη
εἶνε, θὰ τὴν παλέψουμε!... Μὲ ἀπασχα-
λεῖ περισσότερο τὸ μετὰ τὴ δίκη...
— Τὸ μετὰ τὴ δίκη!... Δεν καταλα-
βαίνω...

— Ἀκούστε, θὰ παίξουμε μ' ἀνοιχτὰ
χαρτιά: ἀγαπάτε τὴν Κατερίνα!...
Ὁ Βάσος κάρφωσε τὰ μάτια του στὰ
μάτια τοῦ δικηγόρου, κι' ἀπάντησε με μίαν
ἀπλή εὐλικρίνεια:
— Ναί, ἀγαπάω τὴν Κατερίνα!...
— Ξέρω πὼς σας δένει μαζί της ἕνα
αἰσθημα εὐγενικό κι' ἀνώτερο, ἕνα αἰσθη-
μα που δὲν συναντιέται ὅχι μόνο στὰ μέση
που εἶχατε και οἱ δυὸ σας τὴν ἀτυχία νὰ
ζῆτε, ἀλλὰ οὔτε στὶς πρὸς ἄσπρες σελίδες
τὸν πρὸ ἀγνὸν βιβλίον...
Ὁ Βάσος κοκκίνισε.
— Ἡ Κατερίνα εἶν' ἕνας ἄγγελος!...
ἀποκοιήθηκε σιγὰ. Τῆς ἀξίζει τὸ πρὸς εὐγε-
νικὸ αἰσθημα, ἡ πρὸ ἰδανική ἀγάπη...
— Καί τῆς τὴ χαρίζετε... Μέσ' σ' αὐ-
τὴ τὴν κόλασι που σας τύλιξε με πνιγνὲς
ἀναθυμιάσεις, εἶχατε τὴν ἱκανότητα νὰ γρά-
ψετε τὸ πρὸς τρυφερὸ ποίημα ἐκ τοῦ φυσι-
κοῦ — σεῖς κι' αὐτή... Πάρα κάτω ὅμως;
— Τὶ ἐννοεῖτε πᾶρα κάτω;...
— Σας παρακαλῶ νὰ μὴ πῆτε τί σκέ-
πτεστε πὼς εἶνε δυνατό νὰ γίνῃ πᾶρα
κάτω;...
— Μὰ... φυσικά, ἡ Κατερίνα σκέπτο-
μαι, ἐλπίζω πὼς θὰ δεχτῇ νὰ γίνῃ γυναι-
μου...
— Γυναίκα σας;... Μὰ, εἶνε παντρε-
μένη!...
Ὁ Βάσος ἔσβυσε νευρικά τὸ τσιγάρο
του.
— Παντρεμένη, ναί, σύμφωνα, ἀλλὰ ὁ
ἄντρας της λείπει τόσα χρόνια στὸ ἐξωτε-
ρικό...
— Στὴν Ἀμερική, συμπλήρωσε ὁ δι-
κηγόρος. Για νὰ λείπει δὲ σημαίνει ὅμως ὅτι
καί δὲ ζῇ... Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὑπάρχει,
κι' ἀπόδειξι ὅτι ὑπάρχει, τραγικὴ ἀπόδει-
ξι εἶνε ὅτι ἡ γυναίκα του βρίσκεται στὴ
φυλακή ἀφοῦ σκότωσε ἐκείνον που τὴν ἀ-
νάγκασε νὰ ζήτησῃ λεφτὰ ἀπ' τὴν Ἀμερι-
κή, βάζοντας τὴ στοργή του ἐνενταμένου
στὰ χέρια ἐνὸς καθάρματος που προσπα-
θοῦσε νὰ τὴν κάνει εὐτελὴ ἐπιχείρησι...
— Περιμένω νὰ δῶ που θέλετε νὰ κατα-
λήσετε... εἶπε με σφιγμένα δόντια ὁ Βά-
σος.
— Σ' αὐτὸ Δὲ μπορεῖτε νὰ σκεπτόσα-
στε νὰ παντρευτῆτε μίαν γυναίκα παντρε-
μένη!...
Ὁ Βάσος πετάχτηκε ἀπ' τὴ θέση του
κι' ἔκανε δυὸ-τρία βήματα νευρικά μέσ'
στὸ δωμάτιο. Ἐπὶ τέλος, στάθηκε μπρο-
στὰ στὸ Ζεργίνη, και τοῦ εἶπε, κυττάζον-
τάς τον στὰ μάτια:
— Μὲ ποιά ἰδιότητα με καλέσατε σήμε-
ρα ἐδῶ, κύριε, και μὴ κάνετε αὐτὴ τὴ συ-
ζήτησι;...
— Μὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ συνηγόρου και
τοῦ φίλου...
— Δὲ φάνει ἡ ἰδιότης τοῦ δικηγόρου...
Ἐσεῖς μπαίνετε στὶς πρὸς ἐσωτερικὲς κι' ἀ-

ποκρυφές πτυχὲς τῆς ζωῆς τῆς πελάτισσας
σας...
— Σας είπα: Καί τοῦ φίλου...
— Φίλος της εἶμαι ἐγὼ... Καί δὲν ἀ-
ναγνωρίζω σὲ κανέναν ἄλλον αὐτὸ τὸ δι-
καίωμα!...
Τόσα σηκώθηκε κι' ὁ δικηγόρος. Ἀκου-
πώντας τὰ χέρια του ἀπάνω στὸ γραφεῖο,
ρώτησε τὸ Βάσο:
— Οὔτε και σ' αὐτὸν που ἐξασφάλισε
για ἐξῆς μῆνες τὸ φαί τῆς Μπούλης;
— Ὁ Βάσος ἔπεσε στὴν πολυθρόνα του,
κούβοντας τὸ κεφάλι μέσ' στὰ χέρια του.
— Ἄ, τὸ ξέρω... Δεν είμαι τίποτα
ἐγὼ... Ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα
για τὴ γυναίκα που λατρεύω... Για τὴν
κορούλα της...
— Δεν ἦταν σκοπὸς μου νὰ σας τα-
πεινώσω... εἶπε ἥσυχ' ὁ Ζεργίνης, ἐνῶ
ξανακαθότανε στὴν καρέκλα του.
Σαφηνικά, ὁ Βάσος ἔδγαλε τὸ κεφάλι του
μέσα ἀπὸ τὰ χέρια του και τὸν ρώτησε
με φλογισμένα μάτια:
— Ποιὸς εἶν' ὁ ρόλος σας μέσα σ' ὅ-
λην αὐτὴ τὴν ἱστορία;... Τί ζητάτε;...
— Ν' ἀθωώσω τὴν πελάτισσά μου...
— Δεν εἶνε μόνον αὐτό... Ἐσεῖς ἐμ-
φανίζοσαστε σὰν προστάτης της, σὰν ἀπὸ
μηχανῆς Θεός... Μὲ ποιὸ δικαίωμα;...
— Τὴν πρόσβαλα μήπως;...
— Αὐτὰ τὰ λεφτὰ που δώσατε για τὴν
Μπούλη, πὼς τὰ δώσατε;... Μὲ ποιὰν
ἰδιότητα;...
— Ἐπρεπε κάποιος νὰ τὰ δώσῃ... Δὲ
συμφωνεῖτε νῆε μου;...
— Κι' αὐτὸς ὁ κάποιος ἔπρεπε νᾶμουν
ἐνῶ... Τὸ ξέρω, τὸ νοιώθω... Μαστιγώ-
νετε, και με τὸ δίκνο σας, τὴν ἀναξιότητα
μου... Εἶμ' ἕνας ἐλεεινός, τὸ ξέρω!...
Ὁ Ζεργίνης τὸν λυπήθηκε. Ἀσπικώ-
θηκε λίγο στὴ θέση του, και τὸν γτύπησε
στὸν ὄμο.
— Μὴν ἀπελπίζεστε... τοῦ εἶπε. Ἐτσι
εἶν' ἡ ζωῇ... Δεν μποροῦμε πάντα νὰ κά-
νουμε αὐτὸ που μᾶς ὑπαγορεύει ἡ καρδιά
μας... Σκοντάφουμε ἀπάνω σὲ ἀνυπέρ-
δλτητα ἐμπόδια, και κορυελιαζόμαστε σ' ἀ-
νόφελες προσπάθειες...
Μὲ μίαν ὑπέρτατη δύναμι, ὁ Βάσος,
μπόρεσε νὰ ἐπιβληθῇ στὸν εαυτό του:
— Ἐπὶ τέλος, εἶπε σχεδὸν ἥρεμος, πέ-
στε μου τί ζητάτε ἀπὸ μένα;...
— Νὰ ξεχάσετε τὴν Κατερίνα! τοῦ ἀ-
πάντησε ἀπότομα, σχεδὸν σκληρὰ ὁ δι-
κηγόρος.
— Νὰ ξεχάσω τὴν Κατερίνα;... μου-
μούρισε ὁ Βάσος.
— Ναί... Ἀκούστε, μὴ σας φαίνεται
τεραστώδες... Δεν ὑπάρχει πρὸς ὁμορφο στὴ
ζωή ἀπὸ τὸ νὰ θυσιαζόμαστε για κάποιον
που ἀγαπάμε...
— Νὰ θυσιάσω ἐγὼ, λοιπόν;... Καί,

— Για νάχουμε καλὸ ρῶτημα κύρ Παναγιώτη, με τὸ παλὸ ή με τὸ καί-
νουργιό ημερολόγιο θὰ τ' ἀνοίξουμε;
(Σκίτσο Π. Παυλιζή)

Με ποιά θύελλα της Κατερίνας;...
— Με ποιά κέρδος της συνεχίζετε τον έρωτά σας;

— Ο έρωτας, κύριε, δεν είναι μόνο κέρδος με τη συνθησικτική εμπορική έννοια... Κι' έναν έρωτα, άγνο, φτωχό ίσως σε χειροπιαστά πράγματα, μα τόσο πλούσιο σε όλα τ' άλλα που δε μετρούνται ούτε ζυγίζονται νομίζω πως της προσφέρω...

— Ο Ζερβίνος άναψε άλλο ένα τσιγάρο, χαμογελώντας με κάπως μελαγχολική ειρωνεία:

— Νέε μου, ο ρομαντισμός είναι ωραίος κι' όταν τον διαβάσουμε στα βιβλία, και, πολύ περισσότερο όταν τον βλέπουμε με σάρκα και όστά στη ζωή... Είστε ρομαντικός... Η πραγματικότητα όμως, επιτόφει μου να σας πω, είναι έντελως άλλη από αυτά που μου λέτε...

— Ξέρω, η πραγματικότητα είναι ότι η Κατερίνα υπέφερε μαζί μου...

— Και θα υποφέρει στο μέλλον... "Εγείτε να της προσφέρετε τίποτε χειροπιαστό;..."

— Πάλι έσκυψε το κεφάλι του, φοβερά ταπεινμένος, ο Βάσος.

— Δε θέλω να βίξω τις ικανότητές σας... συνέχισε ο Ζερβίνος. Οι πραγματικοί καλλιτέχνες πετυχαίνουνε τόσο σπάνια στη ζωή και θέλω να σας θεωρώ πραγματικό καλλιτέχνη...

— Πολύ καλά, δε θα πετύχω στη ζωή... Υστερα;...

— Οα μου επιτρέψετε να σας θυμίσω ότι θα παρασφύρετε στη μιζέρια της αποτυχίας σας και μια γυναίκα που θα σας ακολουθήσει...

— Ποιός σας είπε ότι δεν είν' ευτυχία της γυναίκας αυτής το να μοιραστεί τη μιζέρια μου;... ρώτησε με σφίγμενα δόντια ο Βάσος.

— "Ας το δεχτούμε κι' αυτό, αν και θα-χα να σας παρατηρήσω: Πώς έσείς θα δεχόσαστε τέτοια θυσία από μια γυναίκα που αγαπάτε;..."

— Η γυναίκα αυτή, κύριε, δεν έχει τίποτ' άλλο να κάνει από το να μοιράζεται τη ζωή της μαζί μου...

— Εδώ τώρα κάνετε ένα μεγάλο λάθος: Η γυναίκα αυτή έχει σύζυγο...

— Αυτός ο σύζυγος είναι ένα φάντασμα... Δεν έγραψε ποτέ, δεν εμφανίστηκε ποτέ...

— Κάνετε πάλι λάθος... Ο σύζυγος αυτός ζή, παρακολουθεί κάθε τι σχετικό με τη γυναίκα του, με την κόρη του, κι' απόδειξίς είναι ότι, από κεί μακριά που ζή, έμαθε το δράμα της γυναίκας του, και φρόντισε να της δώσει έναν κάπως καλό δικηγόρο, και να στείλει χρήματα στην κορούλα του...

— Ο Βάσος είχε άνασκησθί στην πολυ-θρόνα του, και κύτταζε με φρίκη το Ζερβίν.

— Όποτε... Αυτός... υπόρεσε μόνο να ψελλίση.

— Ορίστε το γράμμα του... είπε ευγενικά ο δικηγόρος, δίνοντάς του ένα χαρτί γραμμένο.

— Ο Βάσος το πήρε κι' άρχισε να το δια-βάζε άπληστα...

— Ήταν, πραγματικά, από το Στράτο, που έγραφε στο Ζερβίν για να του αναθέσει την υπεράσπισή της γυ-ναίκας του κι' άνοιγε στ' όνομά του μια πίστωση σεβαστή σε μια Τράπεζα για τα έξοδα της δίκες και για τη συντήρησή της κορούλας του, της Μπούλης...

— Ο Στράτος!... ψιθύρισε ο Βάσος σά χαμένος.

— Νόμιζε πως, σε μια στιγμή, ένα άπυ-θμενο βάρος θα είχε ανοίξει μπροστά του για να τον ρουφήξει...

— Για πρώτη φορά κα-τάλαβαινε πόσο υπηγάμενος, πόσο τιποτέ-νιος ήτανε μπροστά στην άναπημένη του που την είχε θεωρήσει τόσο άναπόσπαστα δική του...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΓΑΜΟΙ

Είς τον άγαπητόν συνάδελφον κ. Γ. Θι-σβιον που έτέλεσε τους γάμους του εις Πάρος με την χαριτωμένην διδα Βασ, Καραβασιλή εύχομαι ζωή άνθοσπάρτη κι' εύτυχισμένη.

Η εύνομένη του Καρέλου Β' της Αγγλίας

Μολονότι έχουν περάσει 265 χρόνια από το θάνατο της Νέλλης Γκούντ, της «εύνομένης» του βασιλέως της Αγγλίας Καρέλου Β', η άναμνησι της ξαναζωντανεύει... στις βόμβες των Ναζιτών!

Ένας έργάτης καθάριζε τελευταίως το έρείπιο ενός γκρεμισμένου από Βουβαοδισμό σπιτιού του Λονδίνου, όταν το μηχανικό του πλάνι που χρησιμοποίησε, χώθηκε έξαφνα σ' ένα κενό χώρο, τόσο απότομα ώστε ο έργάτης έλασε την ίσοροπία του, έπεσε προύμυτα και χτύπησε άσχημα.

Έγινε τότε μια έρευνα κι' άνακαλύφθηκε, κάτω απ' το σημείο εκείνο, ένα μυστικό τούνελ, που ένωσε το βασιλικό πύργο Γουίνδσορ Γκρουίντχολ με το σπίτι όπου κατοικούσε η Νέλλη Γκούντ ως το θάνατό της.

Το τούνελ αυτό είχε μήκος 250 μέτρων, πλάτος 1,20 περίπου και ύψος 2 μέτρων, με θόλο και τοίχους πλακόστρωτους. Στις δυο άκρες του υπήρχαν μαρμαρίνες πύλες, θαμμένες σε βάθος 5 μέτρων.

Πρό όλίγων ετών, είχε άνακαλυφθί, σε άλλη συνοικία του Λονδίνου, ένα παρόμοιο τούνελ, μεταξύ δύο άλλων μεγάλων όπου κατοικούσαν κάποτε ο Κάρολος κι' η Νέλλη. Κι' αυτό έπίσης ήθε σε φως από ένα αεροπορικό Βουβαοδισμό.

Απ' αυτές τις κουφές διαβάσεις περνούσε ο βασιλεύς Κάρολος, όταν πήγαινε να βρή την άναπημένη του.

Η Νέλλη Γκούντ ήταν ένα κορίτσι του λαού. Γεννήθηκε στο δρόμο, δεν ήξερε άνα-γνωσι και γραφή κι' όμως μάγεψε όχι μόνο τον Κάρολο αλλά και όλόκληρο το Λονδίνο και την Αγγλία επί μια γενεά, τόσο που την είχαν όνομάσει «Γλυκειά Νέλλη».

Ο πατέρας της είχε έγκαταλείψει την οικογένειά του. Μερικοί καλόκαρδοι γείτο-νες είχαν αναλάβει τότε την προστασία της υπτέρας και της κόρης, ως ότου η πρώ-τη βρήκε μια χειρωνακτική δουλειά. Η Νέλλη πέρασε τα πρώτα παιδικά της χρό-νια μέσα στη φτώχεια και στην πείνα. Σε ηλικία 14 ετών, πουλούσε πορτοκάλια — σπάνια τότε στην Αγγλία — μέσα σ' ένα θέατρο του Λονδίνου. Ήταν μικροκαμωμέ-νη ώμορφη, με κοκκινωκάστανα μαλλιά που κατέβαιναν ως τα γόνατά της.

Έγινε άμέως δημοφιλής. Και το έπό-μενο έτος, της πρόσφεραν ένα ρόλο σ' ένα ιστορικό έργο που παίζθηκε στο θέατρο έ-κείνο. Τα κατάφερε άρκετά καλά, κι' ά-ρχισε έτσι το θεατικό της στάδιο. Πήν άκόμη κλείση τα 16 χρόνια της, την πο-λ' ορκόσαν 10 ή 12 θυμαστές, άριστο-κράτες και άσολι, μερικοί απ' τους οποίους είχαν... τετραπλάσια ηλικία απ' τη δική της!

Ο βασιλεύς Κάρολος την είδε σε μια παράστασι και την έρωτεύθηκε άληθινά.

Κατά τους Ιστορικούς, της άφοσιώθηκε ά-πό τότε — μολονότι δεν μπορούσε βέβαια να την παντρευτή — χωρίς ως τόσο να πάψη να ενδιαφέρεται και για άλλες γυ-ναίκες... Η Νέλλη έγινε πανίσχυρη, κι' όμως δεν έπεζήτησε ποτέ να εκμεταλλευθί τη δύναμή της, ούτε να επιβληθί στους πρωθυπουργούς του Καρόλου. Το μόνο που άπαίτησε απ' τον άγαπημένο της, στην άογή άκόμη του είδωλλίου τους, ήταν να ίδρύση το περίφημο σήμερα Νοσοκομείο Τσέλσι.

Όλοι την έλάτρευαν, όσο άπεχθάνοντο μια άλλη βασιλική εύνομένη, τη γαλλι-κή καταγωγής δούκισσα Λουίζα του Πόρτσμουθ. Το γεγονός ότι ο Κάρολος της είχε δώσει το κλειδί του ιδιαιτέρου χρημα-τοκιωτίου του, κι' έτσι μπορούσε να βο-ηθή γενναϊόδοσα τους φτωχούς, συνετέλε-σε πολύ στη δημοτικότητά της.

Ήταν πάντα καλόκερη, χαμογελαστή φαινομενικά ικανοποιημένη απ' την τύχη της — το άνελπιστο προνόμιο ενός κοι-τοσιού του λαού, που είχε άνεβή ως την τι-μητική θέσι της εύνομένης του βασιλέως... Δεν βασάνισε ποτέ τον Κάρολο με έλξεις ή ιδιοτροπίες άκόμη κι' όταν ήξερε τις πε-ραστικές σνέσεις του με τη μελαγχολική και φλογερή δούκισσα του Πόρτσμουθ.

Του νάρισε δυο ώμορφα και γερά άγο-ράκια. Κι' ο Κάρολος φρόντισε ν' άποκα-ταστήσει τους δυο αυτούς νόθους γιους του. Για το μεγαλύτερο, δημιούργησε τους τίτλους του βασιώνου Χέντιγκτον, του λόρ-δου Μπιούρσορ και άνότερα του δούκα του Σρίντ Άλμπαν. Οι άπόγονοι του βασιλι-κού αυτού βλαστού έγιναν δεκτοί στην καλ-λίτερη άγγλική κοινωνία και διέτηρήσαν έ-πι αιώνας τους τίτλους και τα προνόμιά τους.

Ο μικρότερος νόθος γιός του Καρόλου, όνομάσθηκε λόρδος Μπώκλερ, πέθανε δε σε ηλικία 15 ετών.

Θάταν άπόλυτα εύχαριστημένη απ' τη ζωή της η Νέλλη Γκούντ, αν δεν την στε-νοχωρούσε η συμπεριφορά της υπτέρας της. Πήν άκόμη φέρη στον κόσμο το πρώτο παι-δί της, είχε φροντίσει να την πάση απ' την τρώγλη όπου κατοικούσε ως τότε και να την έγκαταστήσει σ' ένα μεγάλο σπίτι, ι-διοκτήτο της με μια υπαρέτρια κι' ένα καμαριέρο για να την περιποιούνται.

Αλλά η γρηά δεν μπορούσε ν' άφισή τη ζωή και το περιβάλλον που είχε συνηθί-σει. Έπισκεπτόταν καθημερινώς τη στενογ-γειτονιά όπου είχε ζήσει ως τότε κι' έ-πινε στις ταβέρνες τόσο που την έπνάν-αν πολλές φορές στο σπίτι της σκω-τή... Μια νύχτα που είχε μεθύσει όπως συνήθως, άλλά κατάφεανε άκόμη να σταθί στα πόδια της, γάθηκε μέσα στην διύγλη έπεσε στον Τάμεσι και πνίγνκε!

Πήν άκόμη Βγάλη η Νέλλη το πένθος για το θάνατο της υπτέρας της την γύ-πωσε καινούργια δυστυχία: Ο Κάρολος άρρώστησε έσφηνικά και πέθανε.

Στις τελευταίες δυο στιγμές του, ψιθύ-ρισε στον άδελφό του, που θα τον διαδε-νόταν στο θρόνο ως 'Ιάκωβος Β':

— Μην άφισης την άτυχη Νέλλη να πει-νάση!

Κι' έκείνος συμμορφώθηκε με τη θέλησή του. Σ' όλη την υπόλοιπη ζωή της Νέλλη πληρώσε τα έξοδά της απ' το ιδιαιτέρω τα-μείο του, και φρόντισε για την άνατροφή και τη μόρφωσι των παιδιών της.

Έτσι η γυναίκα αυτή με την άγγελική καρδιά δεν δυστύχησε όπως τόσες άλλες εύνοούμενες έστεμμέναν. Έζησε τη ζωή της ήσυχα και άγιστα, χωρίς να της λείψη τί-ποτε, με την άναμνησι του ανθρώπου που τόσο την είχε αγαπήσει.

Λίγα χρόνια άφού έλασε το δεύτερο γιό της, η Νέλλη πέθανε, σε ηλικία μόλις 36 ετών. Πλήθος κόσμου παρακολούθησε την κηδεία της, στην οποία ίεσουρήσαν ο ί-διος ο άνομιεπισκόπος του Καντεμπούρου. Και, για πολλά χρόνια άκόμη, οι Λονδε-ζοι άναπαλούσαν με νοσταλγία την άγα-πημένη τους «Γλυκειά Νέλλη».

Στόν "Αη Γιάννη ΤΟΝ ΚΥΝΗΓΟ

Του συνεργάτου μας
κ. Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Δεν υπάρχει ωραιότερη θέα του λεκανοπεδίου των Αθηνών και των Φαλήρων απ' το ψήλωμα της γρασι-φωτέρας Μονής του Ύμντου, της λαοείας του "Αη-Γιάννη του Κυ-νηγού.

Πήγαμε εκεί πάνω με το Βορειά-δακι της περασμένης εβδομάδας και νοιώσαμε περισσότερο, αυτή τη φο-ρά, τα χάδια της φθινοπωρινής ψυ-χρούλας. Το καλύτερο ανέδασμα στον "Αη-Γιάννη τον Κυνηγό είναι απ' την "Αγία-Παρασκευή, γιατί απ' εκεί ο δρόμος είναι άσπεϊτός έ-ως τις ύπώρειες του Ύμντου κι' απ' εκεί πάλι, ένα μονοπάτι, γεμάτο πεύκα, σκίνα και κουμαριές σκαρ-φαλώνει στην άνηφορή και φθάνει στην περίφημη τοποθεσία του μονα-στηριού.

Η πιο ενδιαφέρουσα υπόθεσις του δρόμου ιδίως για τα μέλη της έκδρομικής μας κοινότητας που άνα-πούν τ' άγρια φρούτα (Βατόμουσα, κούμαρα, άγριαάχλαδα, φραγκόσυκα, κουκουναρία, φράουλες του Βουνού κλπ.), είναι τώρα τα κούμαρα. Μετά τις Βροούλες του περασμένου υν-νός οι κούμαριές φούντωσαν και φρεσκαρίστηκαν και οι άνιωνται ως τότε ξεραγκιανοί καρποί έγιναν ά-φράτοι, γέμισαν γυμνός άρωμα και ζάχαρη. Είναι λοιπόν άκόμη τώρα η έποχή τους και γίνονται μάλιστα και έπιχειρήσεις του ποδοσφίρου απ' τα φτωγά χωριάτόπουλα των Μεσο-γείων, που φέρνουν άθρονα κούμα-ρα στην Αθήνα και τα πουλουν στους κεντρικούς δρόμους μέσα σε νάστινα χωνάκια.

Το γιαιτοουδάκι της κοινότητας διαμαρτυρείται για την άδιάκοπη και λαίμαργη κουμαροφάνια μερι-κών νεαρών συντροφών μας και λέει ότι τα ψιλά κουκουναρία του έ-νοιου καρπού άμα θα φάνε πολλά, θα τους κάτσουν στο στομάχι.

Πολλοί έτσι συγκρατούνται με τη δυσάρεστη προειδοποίησι και έτσι συντομεύτηκε και το σκάλωμα στην άνηφοριά και το θάβασμο στην υπε-ρήφανη περιοχή του μοναστηριού, που είναι στους Αθηναίους γνωστό υπό τα όνοματα: Μονή του Προδού-μου Μονή "Αγίου "Ιωάννου του Κυ-νηγού και Μονή των Φιλοσόφων (του Κυνηγού των Φιλοσόφων) που ήταν παλαιότερα έρειπωμένη και ξανα-φικιάστηκε, για να γίνεται το έθι-σιο πανηγυρί, όπου συγκεντρώνον-ται πολλοί, παραπολλοί χωρικοί της "Αττικής.

Ας δούμε τώρα: γιατί Μονή Κυνηγού; Πολλοί παλαιοί έρευνηταί συντομεύσαν στο υποθετικό συμπέρα-σμα η ότι ο ίδρυτής ήταν Κυνηγός η ότι η όνομασία του μοναστηριού άπόρθε απ' την περιοχή η οποία ίδιως στα παλαιότερα χρόνια είχε άθρονα κυνήγι. Διλαδή στην έποχή που δέναν τους σκύλους με τα λου-κάκια.

Ο ρομαντικώτερος απ' τους πα-λούς Αθηναίους χρονικογράφους, ο Διονύσιος Σουρμελής άναφέρει (Δή-μοι σ. 68) και την τοποθεσία αυ-τή και γράφει ότι «ο τόπος ένθα ο ναός του Προδούμου είναι το κυνη-γέσιον μέρος του Ύμντου...».

Ο δέ Πιττάκης πιστεύει ότι το επώνυ-μον του Ναού σχετίζεται με το άλ-λος της "Αγροτέρας "Αρτέμιδος, της προστάτιδος του κυνηγίου θεάς, που φησίζεν άνωθεν του "Ιλισσού και έ-θανε έως τις ύπώρειες του Ύμν-του.

Υπάρχει, όμως, και τρίτη γνώμη, του Νερούτσου, ο οποίος έγραφεν ότι ο ίδρυτής της Μονής ήτο κυνη-γός και έπωνυμάζετο Φιλόσοφος.

Αυτά λένε οι παλαιότεροι έρευνη-ταί και φυσικά άνάμενα στις γρα-φές τους, κάποιον βρίσκειτα η άλή-θεια.

Μπροστά μας, τώρα, απ' το γρα-φικό ψήλωμα, καμαρώνει όλόκληρη η όροσειρά της Πάρνηθος και ξεδι-πλώνεται, όλόκληρο το αέτωμα της άττικής ωραιότητας, η Πεντέλη και πάνω απ' τους έπισκέπτας ύψώ-νεται το ωραίο άνάστημα του πλα-στικού Ύμντου.

Καταλήγουμε στο έκκλησάκι της Μονής που έχει Ιστορική τεχνική ά-ξία και ο έπισκέπτης μπορεί να δια-κρίνη παλές, πολύ παλές εικόνες, από τις οποίες μάλιστα, το νεώτε-ρο έπίγραμμα έχει ξεφύγει. Ο ναί-σκος περιβάλλεται όλόγυρα από μάνδρα, η οποία είναι και η κατάλευ-κη γοαμιά που διακρίνεται από τα περισσότερα ψηλά σημεία της πόλε-ως των Αθηνών. Περιόζονται δέ, μέσα σ' αυτή την μάντρα παλιά έ-ρειπωμένα κελιά, στα οποία ζού-σαν καλόγηροι του μοναστηριού στα παλαιότερα χρόνια.

Για τον πρώτο ιδρυτή της Μονής οι παλαιοί έρευνηταί άναφέρουν ότι όνομάζετο Λουκάς, κατ' άλλους δέ Φιλόσοφος, προερχόμενος εκ της παλαιότητας "Αθηναϊκής οικογενείας Φιλοσόφων. Απ' την ίδια μάλιστα οικογένεια προήλθε και ο ίδρυτής της Μονής των Φιλοσόφων στη Δι-ηψόσσα της Πελοποννήσου. Αυτός υπήρξε και ο πρώτος ήγούμενος στο μοναστήρι του "Αη-Γιάννη του Κυ-νηγού και τον διεδέχθη ο Νεόφυτος, στο όνομα του οποίου φέρεται και η παλιά το νηλομετρον 10,4 της ο-δοϋ Μεσσηνείας στήλη, με σχετική έπιγραφή. Ο ίδιος μάλιστα, όπως λένε, έκαμε και τον δρόμο απ' την θέσι αυτή, ως τον "Αη-Γιάννη των Κυνηγών.

Η ήμερησία διαμονή στην περιο-χή του μοναστηριού του "Αη-Γιάν-νη του Κυνηγού, λόγω της ώρας της έσσεως και της φρεσκάδας που ζω-γονεί τους έπισκέπτες, είναι εξαιρε-τικά εύχαιρίστη.

Στα παλαιότερα χρόνια το ψήλω-μα αυτό ήταν τόπος που έθαναν πολλοί Αθηναίοι κυνηγοί και τα πε-ράσματα των πουλιών, του θηνώπο-ρο ήσαν και είναι άκόμη άθρονα. Δεν πρέπει να παραλείψουμε κι' ένα ευ-θυμο καλονεγικό άνέκδοτο που ά-κούστηκε στο διαστήμα που έμει-νεν η Κοινότης μας επάνω στη γρα-φική τοποθεσία του μοναστηριού και που άναφέρεται στον παλιό κα-λό καιρό των καλονεγιών.

Μια φορά τέσσερες καλονεγοί καθήσανε, ένα μεσημέρι, να φάνε στην κοινή τράπεζα του μοναστη-ριού. Είχανε λέει, να φάνε ένα με-γάλο ψάρι βραστό. Κρί κατά τη καλογερική συνήθεια, πρώτος ο γε-ροντώτερος άπλωσε και πήρε το κε-φάλι, λέγοντας:

— Έν κεραλίδι βιβλίου γέγραπτο περί έμου!

Ο δεύτερος, τότε, σήκωσε τη μύση του ψαριού και είπε:

— Ίδου ο Μεσσίας έρχεται...

Ο τρίτος άσπεξε την ώρα:

— Όρατός ήν και καλός την βρώ-σιν...

Τότε κι' ο τέταρτος, που έμεινε χωρίς φαί (γιατί το σήκωσαν οι άλ-λοι όλο το ψάρι, ψελώνοντας τα έ-κκλησιαστικά όπτα) σήκωσε την εϋ-λοπινάκα με το ζουμί της τής άδει-ασε στα κεφάλια των φανατών, κρ-άζοντας κι' αυτός:

— Είδεν ο Θεός την άνομίαν αυ-τών και έρριπεν πύρ και κατέκαυσεν αυτούς!...

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΠΕΘΕΡΑ
— Έου θα μου το φας το παιδί... τυράννε!
(Σκίτσο Κ. Α. Θεοφιλόπουλου)

Αθηναϊκά έπίκαιρα

Το τηλέφωνο

Να και μια πρῶξις έξυπνη πολύ έμπορική! Τηλέφωνο άποκτήσαμε με την Αμερική και κάθε κοριτσόπουλο χωρίς πολλά-πολλά θα παίρνει το άκουστικό, στον... Μπράνκντ να μιλά... "Αλλο... άλλο... Μαρίτσα έδω, από την Κοκ... (Κινιά "Γουρι-Ζεϊ)...
— Θα του το πούμε δεσποίνες...
— Και να μη λησμονήση οάν έρθη από το στούντιο, να μου τηλεφωνήσι!... Είναι το πράγμα εύχαιρίστο και φεύγει η άγνωία μ' αυτή την τηλεφωνική την έπικοινωνία...
Κι' αν ο φίλιτα του δεινή χρειάζεται κανείς ψιλά στον Τρούμαν θα τηλεφωνή κι' εύθως θα τουρκωνται... πολλά!

Τάξερν ή Τυρέν

Το ζήτημα δεν τίθεται αν είναι ή όχι άνότητα τα θηλυκά που τρέχανε από κοντά να ίδουνε τον Τάυρον τον Πάουερ, Αμερικάνον γόπτα, μα ήτανε το ζήτημα πως πρέπει να τον πούνε!...

Κι' έλαγε ο κόσμος άπόρνω: Τάυρον λεγεται η Τυρόν:

Συνήθως μάλλον Τάυρον και γραφεται και λεγεται πλην όμως εις το Χόλλυγουντ Τυρόν, άποκαλείται όποτε μεταξύ αυτών, κοριτσία μου, διαλέγετε, κι' είτε Τυρόν η Τάυρον μπορείτε να τον πῆτε. Τον λενε άπλοστατα Τυρόν, οι φίλοι Αμερικάνοι μα είτε Τυρόν η Τάυρον, για μας το ίδιο κάνει!...

Ζάχαρη

Μεσ' τη ζωή την άσχημή πάλι μοιράζουν ζάχαρη κι' αυτό βασικά το κίνημα ίσως για να γλυκάνουν τις πιο πικρές μας ώρες!...

Μα τον χειμώνα φυσικά δεν πρέπει τόσο τακτικά ζάχαρη να μοιράζεται κι' έζηνησι αν χρειάζεται την λένε τότε στομάτο με δυο λόγια όνο: ότι τα ζαχαρώδη στα ίδια τον χειμώνα κανείς από μην το ξεχνά γίνονται πιο συχνά!...

Οι μικροπωληταί

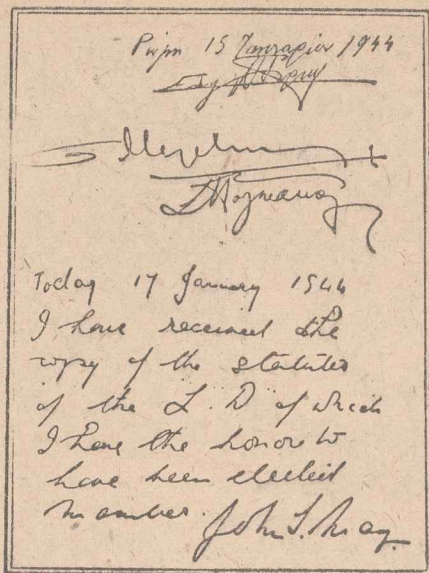
Αρχίσαν πάλι κατ' αυτός να κινηθούν οι πάλιαμαν τους μικροπωλητές και πρέχουν οι κακμοίροι, πόλιαμαν όταν δοϋνε και παίρνουν τα καλάδια τους και τρέχουν να κρυ- (φτούνε!)

Αυτοί δεν έχουν μαγαζιά ταμπέλλα ούτε σίγμα έχουνε κράτη μοναχά που παρακαλούθει και μόλις δι' άστυφύλακα, φωνάζει έμέσως: Σύμμα! και κάθε μικροπωλητής θα έξαφανισθί!...

«Σύμμα» λοιπόν!... Οι άνθρωποι το βάζουνε στο πηδούν τα καρροτάκια τους, οάν να πηδούν έμ- (πώδις)

Και γίνοντ' όπως άσφαλώς δεν το 'λπιζαν ποτέ όλοι όρμεϊς ταχύτητας, κι' όλοι πρωταθληταί!

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Φωτοτυπία της τελευταίας σελίδας του 'Ι-δρυτικού της 'Οργανώσεως «Ελευθερία ή Θάνατος» με τις υπογραφές των ιδρυτών (Ε. 'Αβέρωφ, Θ. Μελετίου και στρατηγού Σ. Ρογκάκου) και με σημείωμα του υπαλλήλου της αγγλικής πρεσβείας του Βατικανού Τζων Μαϊού.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΥΝΩΜΟΤΑΙ στη γερμανοκρατούμενη Ρώμη

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συγγραφέα μας κ. Κ. Πολίτη

Κατά τις αρχές του φθινοπώρου του 1944, όταν τα συμμαχικά στρατεύματα πολεμούσαν κατά της στρατιάς του Καίσα-σερλίκ στη Βόρειο 'Ιταλία, η Ρώμη ήταν το καταφύγιο όλων των στρατιωτικών που ήθελαν να περάσουν εύχρηστα και ξεκού-ραστα την άδειά τους. Κυριαρχούσαν οι στολές των 'Αμερικανών και κατόπιν των 'Αγγλων, Νεοζηλανδών, Καναδών, 'Ελλή-νων και Πολωνών. Τα ωραιότερα ξενοδο-χεία της Αιώνιας Πόλεως είχαν επιταχθεί για τις στρατιωτικές ανάγκες. Οι περα-στικοί 'Ελληνες αξιωματικοί έοιλοξενούν-το στο θαυμάσιο «Κουϊρινάλε», που είχε μεταβληθεί σε λέσχη των Νεοζηλανδών.

Στο «Κουϊρινάλε» έμεινα τρεις ημέρες κατά την έπιστροφή μου από τη ζώνη των επιχειρήσεων της 3ης Ταξιαρχίας. Έφθα-να άρα το βράδυ. Το πρωί της επομέ-νης, βγαίνοντας από το ξενοδοχείο, συνήν-τησα τον πρώτο 'Ελληνα: τον διευθυντή της «Ακροπόλεως» κ. Νάσο Μπότση. Είχε δραπετεύσει λίγες μέρες πριν από ένα στρατόπεδο της Βορείου 'Ιταλίας κι' έ-φθασε με πολλές περιπέτειες στη Ρώμη. Με πληροφορήσε ότι είχε σωθεί χάρις στις φροντίδες της μυστικής ελληνικής οργανώ-σεως «Ελευθερία ή Θάνατος», ή οποία λειτουργούσε στη Ρώμη από το Σεπτέμ-βριο του 1943 και ανέπτυξε αξιοθαύμαστη παρόνομη δράση κάτω από τη μύτη των Γερμανών. Ψυχή της οργανώσεως αυτής ή-ταν ο ήδη βουλευτής κ. Εύαγγελος 'Αβέ-ρωφ, ένας από τους πρώτους 'Ελληνες δραπότες των 'Ιταλικών στρατοπέδων. Τόν κ. 'Αβέρωφ συνήντησα αργότερα στα γρα-φεία της 'Ελληνικής 'Αποστολής που την διηύθυνε την εποχή εκείνη ο πλωτάρχης κ. Μελισσηνός.

Την εκπληκτική, πραγματικά, δράση της οργανώσεως «Ελευθερία ή Θάνατος» έμα-θα τότε για πρώτη φορά από τις αφηγή-σεις του κ. 'Αβέρωφ. Οι πρώτοι «μεμνημέ-νοι» ήταν — πλην του κ. 'Αβέρωφ, — ο πολιτευτής 'Αλέξ. Ζάννας, ο πλοίαρχος Κοινοβουλευτής — κρατούμενος στη Ρώμη, — ή κ. Ζάννα και ο υπαξιωματικός Μελε-τίου.

Πρώτη φροντίς της οργανώσεως ήταν να συγκεντρώση στη γερμανοκρατούμενη Ρώ-μη 'Ελληνες αξιωματικούς και πολίτες — από τους κρατούμενους στα στρατόπεδα

της Βορείου 'Ιταλίας και να καταρτίση ομάδες δράσεως που θ' ανέλαβαν να βοηθήσουν με όλα τα δυνατά μέσα — συμποτάζ κτλ. — το συμμαχικό αγώνα. Σημαντική οικονομική ενίσχυση είχαν προσ-φέρει στην οργάνωσή οι 'Ελληνες μεγαλο-επιχειρηματίες της 'Ιταλικής πρωτεύουσας αδελφοί Βούλγαρη.

Έφοδιασμένοι με πλαστές 'Ιταλικές ταυ-τότητες, χωρίς να γνωρίζουν καλά την 'Ιτα-λική γλώσσα, ο 'Αβέρωφ κι' ο Μελετίου, ταξίδεψαν κατ' επανάληψιν στη Βόρειο 'Ι-ταλία πότε σαν μαυραγορίτες και πότε σαν πλασιέ έμπορικών ειδών, ανέκαλυσαν έ-κατοντάδες από τους κρυπτομένους σε δι-άφορα χωριά 'Ελληνες, τους ενίσχυσαν με νοήματα, τρόφιμα και φάρμακα και μετέ-φεραν όσους μπορούσαν στη Ρώμη.

Έτσι, τον 'Ιανουάριο του 1944 ζούσε στην 'Ιταλική πρωτεύουσα μια παράνομη ελληνική παροικία, έναντιον της οποίας δεν άργησε να εξαπολύση τα καλύτερα λαγωνικά της η Γκεσταπό. Στις 15 'Ια-νουαρίου υπεγράφη και το καταστατικό της οργανώσεως, οι σκοποί της οποίας κα-θωρίζοντο ως εξής, σύμφωνα με τα ακό-λουθα άρθρα:

«... 4ον. — 'Η δια παντός τρόπου συν-έχιση της προσπάθειας προς συγκέντρω-σιν εις Ρώμην αξιωμακών 'Ελλήνων, ώστε ούτοι να δυνηθούν να ένωθούν με τας 'Ελ-ληνικάς δυνάμεις τας μαχομένας εις το έ-ξωτερικόν.

«... 6ον. — Προς απόδειξιν του πιστού πνεύματος συμμαχίας, το όποιον διέπει τόν 'Ελληνικόν λαόν και προς τόν σκοπόν να γραφή μία μικρά έστω σελίς υπέρ της πολυαγαπημένης 'Ελλάδος, ή «Ελευθερία ή Θάνατος» θα επιδιώξη:

α) Την δια παντός τρόπον ενίσχυσιν των συμμαχικών αιχμαλώτων ή πολιτικών κρα-τούμενων των ευρισκομένων εν 'Ιταλία.

β) Την έπαυση με τας συμμαχικάς εν 'Ι-ταλία μυστικές οργανώσεως και με τας 'Ι-ταλικάς τοιαύτας. Ίνα ή «Ελευθερία ή Θά-νατος»

Ο ΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

Ο πληθωρισμός στην Κίνα έχει φτά-σει στον υπέρτατο βαθμό. Ο μικρός που βλέπετε στην εικόνα κρατάει στα χέρια του ένα εκατομμύριο κι-νέζικα δολάρια, με τα οποία μόλις θα υπορρέει ν' αγοράσει ένα μικρό κομματάκι ψωμί. Βρίσκονται πλαθόη οι Κινέζοι σε χειρότερη θέση από τους 'Ελληνες κατά την Κατοχή.

νατος» τας ενίσχυση εις τας πάσης φύσεως ενεργείας των...»

Η παρόνομη ελληνική οργάνωσις έπε-κοινωνήσε με τις μυστικές συμμαχικές ύ-πηρεσίες που λειτουργούσαν μέσα στο Βατικανό. Προθυμώτατα την υπεστήριξαν ο 'Ιρλανδός αρχιμандрίτης Ο' Φλάεργου, ο ταγματάρχης Σάμ Ντέου και ο υπάλληλος της αγγλικής Πρεσβείας του Βατικανού Τζων Μαϊού.

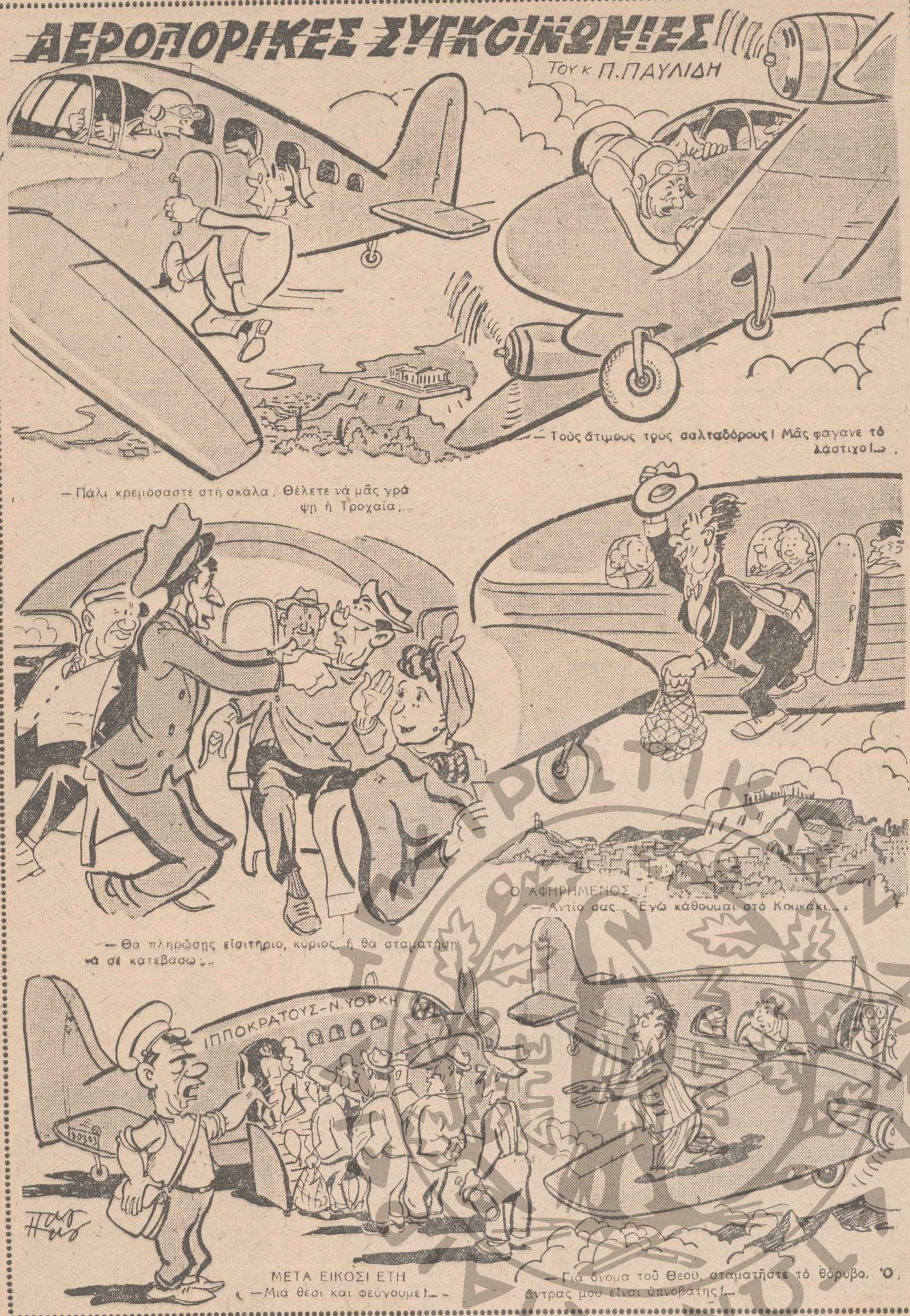
Είπε άπειρα και αξιοθαύμαστα, τα κα-τορθώματα των τοιμηρών αυτών 'Ελλήνων που υπό την αγριώτερη γερμανοκρατία ά-νέπτυσαν ευρύτατη συνωμοτική δράση μέ-σα στη Ρώμη, κυκλοφορώντας με πλαστές 'Ιταλικές ταυτότητες και με 'Ιταλικά όνό-ματα. Ένα από τα κατορθώματα αυτά είνε ή λαθραία μεταφορά στη Ρώμη του 'Αγγλου ύποστρατήγου Μ. Γκάμπιερ-Πάρου (γνωστού μας από την εποχή του ελληνοϊταλικού πολέμου). Την επιχείρησι αυτή ανέλαβε ο υπαξιωματικός Μελετίου. Έφυγε από τη Ρώμη με την πλαστή 'Ιτα-λική ταυτότητά του και με έπιστολές της μυστικής αγγλικής ύπηρεσίας του Βατι-κανού, Στή Στραπά-Λέντζα της Βορείου 'Ιταλίας συνήντησε τόν Πάρου και δύο άλ-λους 'Αγγλους στρατηγούς. Όλοι είχαν δραπετεύσει από τα στρατόπεδα και περι-επλανώντο από χωριό σε χωριό ζητώντας τρόπο να φύγουν για τη Μέση Ανατολή ή για τις συμμαχικές γραμμές της Νοτίου 'Ιταλίας. Ύστερα από πολλές περιπέ-τειες κι' αφού ο Μελετίου κατ' επανάληψιν κινδύνευσε να ανακαλυφθεί από τις φασι-στικές αρχές και τα όργανα της Γκεστά-πο, το σχέδιο επέτυχε τόσο, ώστε ο 'Ελ-λην υπαξιωματικός κατώρθωσε να οδηγή-ση στη Ρώμη όχι μόνον τόν στρατηγό Πάρου αλλά και έναν... 'Ιταλό αξιωμα-τικό, κομμουνιστή, ο οποίος έζητησε τη βοήθεια της ελληνικής οργανώσεως. Ο 'Ι-ταλός αυτός φορούσε τη στολή του κι' έ-παιζε ρόλο ύπαστιστού δίδην του 'Αγ-γλου στρατηγού, ο οποίος, μολοντί ήταν ντυμένος με μία παλιά πολιτική ένδυμα-σία, υπετίθετο ότι ήταν σημαίνουσα φασι-στική προσωπικότης!

Έτσι — λέγει στη σχετική αφήγησί του ο κ. 'Αβέρωφ — το βράδυ της 13ης 'Ιανουαρίου (1944) στη μικρή πανσιόν μας στη Ρώμη, έπιανε ένα διπλό δωμάτιο ο ύποστράτηγος Μιχαήλ Γκάμπιερ-Πάρου και ο ύπασπιστής του έφεδρος άνθυπολο-χαγός 'Αζέλιο Μιλάνα που έφερε στολή και πλήρη εξάρτησι με περιστροφή! Το θέαμα ήταν πραγματικά έξωφρενικό. Ο 'Αγγλος, ψηλός, αγαλματώδης, ρακένδυ-τος αλλά μεγαλοπρεπής, φερόταν με τόν άέρα που τού έδινε ή περιπέτεια κι' ο βαθμός του. Ο 'Ιταλός, μη εξοικειωμένος άλλωστε ακόμα, φερόταν σαν πραγματικός και πιστός ύπασπιστής. Και ή κωμωδία αυτή διήρκεσε 15 μέρες, κατά τις οποίες ο με τη στολή αξιωματικός συνδύευσ πει-θαρχικώτατα τόν χωρίς στολή 'Αγγλο σε όλους τους ύποχρεωτικούς και μη περιπά-τους!

Ο στρατηγός Ζητούσε να τόν διευκο-λύνουμε να τραβήξη για το νότο και να περάση τις γραμμές, αλλά τέτοια δυνατό-τητα δεν είχαμε. Ζήτησε, τότε, να τόν φέ-ρουμε στο Βατικανό, αλλά γι' αυτό δεν είχαμε έντολή...»

Ο Μελετίου έπεκοινωνήσε με τους 'Αγ-γλους του Βατικανού, οι οποίοι όμως έ-στειλαν ένα γράμμα στο στρατηγό και του έλεγαν ότι δεν έπρεπε να επιχειρήσιν να περάση την ούστερη ζώνη, γιατί ήταν πι-θανό να μαθευθεί το γεγονός και να δημι-ουργήση μεγάλες φασαρίες. Του έστειλαν άπλως 20.000 λισέττες για να ντυθεί εύ-πρεπώς. 'Αλλά επειδή κι' αυτό ήταν ένα μεγάλο ποσόβλημα στη γερμανοκρατούμενη Ρώμη, ανέλαβε τη σχετική φροντίδα ή έλ-ληνική παρόνομη οργάνωσις, ή οποία, ου-σικά, τὰ έβγαλε πέσα. Χάρις στις φροντί-δες των 'Ελλήνων προστατών του ο 'Αγ-γλος στρατηγός πέρασε «άδρόνχις ποσί» τη μεγάλη περιπέτεια της παραμονής του στη Ρώμη, όπου εν τούτοις τόν καταζη-τούσε η Γκεσταπό. 'Αλλά αυτό δεν ήταν παρά μία λεπτομέρεια μέσα σ' όλη τη δρά-σι της 'Οργανώσεως «Ελευθερία ή Θά-νατος».

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Γιά να μην καταστραφῇ Ο ΚΟΣΜΟΣ

Ο ατομικός πόλεμος και τὰ μέτρα ἀμύνης
τῆς Ἀμερικής

Στις Ἡνωμένες Πολιτεῖες οἱ ἀτομικὲς ὑπηρεσίες ἐκκρίνουν ὅτι ὁ πῦρ τοῦ ατομικοῦ πολέμου ἐκκρίνεται ἐκ τῆς ἀντιμετώπισης τῶν κινδύνων αὐτῶν ὅταν θὰ φτάσῃ ἡ μοιραία στιγμή. Στὴν Ἀμερική οἱ εἰδικοί ἑρμηνεύουν καλὺτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον τί σημαίνει μιά νέα σύρραξη μετὰ ἀτομικὰ ὅπλα. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο μιά στρατιωτικὴ καὶ ναυτικὴ ἐπιτροπὴ ἀνέλαβε νὰ ἐπιτάξῃ τις σπηλιές τῆς χώρας, γιὰ νὰ ἐγκατασταθῇ μέσα σ' αὐτὲς ὅλη ἡ βιομηχανικὴ καὶ διοικητικὴ ζωὴ.

Οἱ ἐγκαταστάσεις αὐτὲς θὰ ἐπικοινωνοῦν ραδιοφωνικῶς μετὰ διοικητικὰ κέντρα κρυμμένα στὰ ὅρη τῆς Βραχὺν Ὀρεῖ. Τὰ ἀεροπλάνα θὰ μπαίνουν περὶ τὰς σπηλιδῶν θὰ ρίχνουν δέματα μετὰ τρόφιμα ἢ μετὰ φάρμακα, θὰ κάνουν μία στροφή, μέσα στὴ λαμπρὴ τὴν προβολὴν, καὶ θὰ ἐξαφανίζονται στὸ φῶς. Θάβαν ὅλα τὰ πλοῖα ἀπὸ ἀνακατασκευὰ ἐποχῶν: τοῦ 20οῦ αἰῶνος καὶ τῆς προπολεμικῆς.

Εἴτι ἡ Ἀμερική θὰ ὑπορῶσεν ν' ἀνέβῃ στὸ πρῶτο κτύπημα. Ἐπειτα θὰ περνοῦσε στὴν ἀντιπῆδον. Ἀπ' αὐτὴ ὑπόγεια στρατοπέδωσά τῃς θὰ ἐκκινούσαν δυ-

νάμεις τῆς ξηρᾶς καὶ τοῦ ἀέρος, ἐξοπλισμένες μετὰ ταχυτάτα ὅπλα, τάνκς, ατομικὲς χειροβομβίδες κτλ. Συγχρόνως ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ατομικοῦ πολέμου θὰ πιεζε ἕνα κουμπί. Κι' οἱ ατομικὲς ροκέτες θὰ ἐκκινούσαν μουγκρίζοντας, θὰ διεσπείναν τις παγωμένες ἐκτάσεις τοῦ Ἀρκτικού καὶ θὰ ἐκρηκνύονταν τὴ Μόσχα, τὸ Λένινγκραντ, ὅλα τὰ ρωσσικὰ κέντρα... ἔκτος, βεβαίως ἀπ' τις ὑπογείας ἐγκαταστάσεις.

Δὲν θάταν καθόλου «ἀστροπαιός» ὁ πόλεμος αὐτός, ὅπως πιστεύουν πολλοί. Θὰ διαρκούσε ὅσοις ἐπ' ἀόριστον συμπληρωμένοι μετὰ σφαγῆς σὲ ἀπεραντές γυνεὲς ἐκτάσεις, ὅπου δὲν θὰ ὑπάρχῃ πιά καμμία ὠρνημένη ἐξουσία... Κι' ὁ τελικὸς νικητὴς θάταν κι' αὐτὸς ῥάκος!

Νὰ γιατί ἡ Ἐπιτροπὴ ἀτομικῆς ἐνεργείας τοῦ Ο. Η.Ε. ἐπιδιώκει νὰ ὁργανώσῃ ἕνα ὁλοκληρωτικὸ καὶ ὁριστικὸ διεθνὲς ἔλεγχον, πού θὰ ἐμποδίσῃ κάθε χώρα — καὶ τῆς Ἡνωμ. Πολιτεῖες ἀκόμη — νὰ δημιουργοῦν ἀποθρασυὰ ατομικῶν βομβῶν. Ἐχουν διατυπώσῃ δὲ διάφορα σχετικὰ σχέδια.

Ὑπάρχουν δυὸ στάδια στὴν κατασκευὴ τῆς ατομικῆς ἐκρηκτικῆς ὕλης. Στὸ πρῶτο, γίνεται κατεργασία

τεραστίων ὀγκῶν μεταλλευμάτων πού μπορεῖ εὐκολὰ νὰ ὑποβληθῇ σὲ ἔλεγχον. Τὸ δεύτερο στάδιο εἶναι ἡ «συμπύκνωση». Σ' αὐτὸ ὑπάρχουν οὐσίες πολὺ λιγώτερες, ἀλλὰ ἐξαιρετικὰ ἱσχυρὰς κι' ἐπικινδύνες. Ὁ ἔλεγχος γίνεται τότε δυσκολώτατος.

Τὸ μόνον γνωστὸ σήμερα ατομικὸ ὕλικό, πού παρέχει ἡ φύσις, εἶναι τὸ οὐράνιον 235, τὸ ὁποῖο ὑπάρχει σὲ ἀναλογία 1% μέσα στὸ κοινὸ οὐράνιον 238. Ὁ διαχωρισμὸς του γίνεται μετὰ διαφορὰς χημικῆς μεθόδους πολὺπλοκές καὶ δυσκόλες.

Μπορεῖ ὅμως ἀκόμη νὰ παραχθῇ ἕνα τεχνητὸ ατομικὸ ὕλικό, τὸ «πλουτωνίου», μετὰ τὴν ἐπίδρασι οὐρανίου 235 πάνω σὲ οὐράνιον 238 μέσα σὲ «ατομικὲς στήλες». Κατὰ τὴν κατεργασία αὐτή, παράγεται συγχρόνως τεραστία ποσότης θερμότητας, πού μένει ὡς τώρα ἀχρησιμοποίητη. Τὴν παραλαμβάνουν τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ Κολοῦμπια, πού περνοῦν μέσα ἀπ' τὸ ἐργοστάσιο ατομικῆς ἐνεργείας καὶ βγαίνουν ἀπὸ κεῖ ζεστά.

Ὅταν οἱ ατομικὲς στήλες χρησιμοποιηθοῦν μόνον γιὰ εἰρηνικοὺς σκοποὺς ἡ θερμότης αὐτὴ θ' ἀποτελεῖ μιά ἐνέργεια ἐκμεταλλεύσιμη, πού κοστίζει σήμερα λίγο ἀκριβέστερα ἀπ' τὴ θερμότης τοῦ κάρβουνου, ἀλλὰ σὲ μέλλον θὰ φθηνήνῃ πολὺ.

Ἐξ ἄλλου, παράγονται μέσα στὶς ατομικὲς στήλες διαφορὰς νέες χημικὲς οὐσίες, ὅπως π.χ. ὁ «ἀνθράκ 14», πού χρησιμοποιοῦνται ἤδη στὶς ἀμερικανικὲς κλινικὲς γιὰ τὴν ραδιενέργειά τους.

Στὸ στάδιο αὐτὸ τῆς ἐργασίας, δὲν εἶναι δύσκολες οἱ ἐξαπατήσεις. Ἐπιβάλλεται λοιπὸν δροκόντειος ἔλεγχος καὶ ἀπαγόρευσις τῆς παραγωγῆς οὐρανίου 235 καὶ πλουτωνίου πέρα ἀπὸ τις ἐπολυτὺς ἀναγκαῖες ποσότητες.

Μένει ἀκόμη κι' ἕνας ἄλλος κίνδυνος. Τὰ ἐργοστάσια καὶ τὰ ἀποθέματα ατομικῶν οὐσιῶν θὰ βρίσκονται βεβαίως σὲ ἐδαφὸς διαφόρων χωρῶν. Μπορεῖ λοιπὸν ἐμφανισθῇ μιά ἀπ' αὐτὲς τῆς χώρες νὰ τὰ «ἐπιτάξῃ» καὶ νὰ μεταχειρισθῇ ὅπως θέλει, δημιουργώντας εἴτι ἕνα τετελεσμένον γεγονός.

Δεδομένον ὅτι δὲν μπορεῖ ἀκόμη νὰ ὑπάρχῃ ἕνα «διεθνὲς ἐδαφόν», ἡ Ἐπιτροπὴ προτείνει νὰ γίνεται σὲ διάφορα σημεῖα τῆς γῆς ἡ παραγωγὴ τῶν ἐπικινδύνων οὐσιῶν καὶ νὰ περιορισθοῦν πολὺ τὰ ἀποθέματά τους. Ἐτοί, δὲν θὰ ὑπάρχῃ ποτέ, σὲ καμμία χώρα, ποσότης ατομικῆς ὕλης ἀρκετὴ γιὰ νὰ ἀνοίξῃ τὴν ὁρεῖ, ἕνός φιλοπολέμου λαοῦ.

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΩ

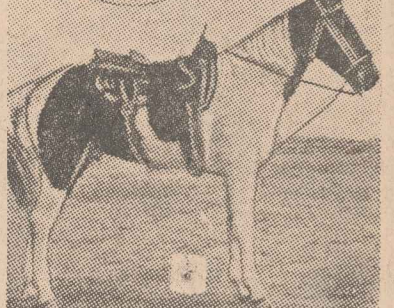
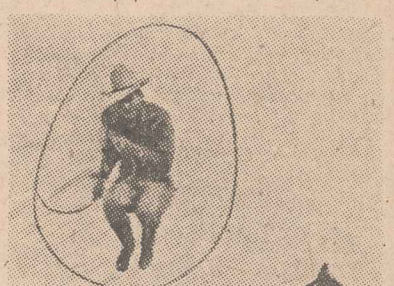
Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΣΥΛΟΓΛΥΠΤΗΣ

Δὲν ὑπάρχει, πιθανώτατα, κανεὶς στὸν κόσμον πού νὰ μπορῇ νὰ συγκριθῇ μετὰ τὸν Ἀμερικανὸ Ντόντλεϋ Κάρτερ στὴν ζωολογικὴν. Ἐμαθε τὴν τέχνην αὐτὴ ἀπ' τοὺς Ἰνδοὺς καὶ τὴν τελειοποίησεν σὲ ἀπίστευτο σημεῖο. Τώρα ἐργάζεται γιὰ νὰ σκαλίσῃ διάφορες θηρικές παραστάσεις τῶν Ἑρμυδωδέρμων σ' ἕνα κορυμνίστου ὕψους 40 μέτρων. Τὰ ἐργαζία του εἶναι 8 τεσκούρια, κοπτερά σὰν ζωράφια.

ΕΚΑΜΑΝ 7000 ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΑ ΓΙΑ ΝΑ ΧΟΡΕΨΟΥΝ 10 ΛΕΠΤΑ!

Οἱ δυὸ αὐτὲς χαριτωμένες χορεύτριες τῆς Κορέας ἐκμαν ἕνα ταξίδι 7000 χιλιομέτρων μετὰ ἀεροπλάνο γιὰ νὰ χορεύουν δέκα μόνον λεπτά σ' ἕνα συνέδριο τῆς Νεολογίας πού συγκροτήθηκε στὸ Παρίσι.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΧΝΗΣ ΣΤΟ «ΛΑΣΣΟ»

Ὁ «κάου-μπόυ» τῆς Μοντάνα καὶ ἄσος τῶν «ρόντερ», ὁ ἐρυλικὸς Μόντυ ἐκτελεῖ ἕνα δυσκολώτατο γυμνασμία μετὰ τὸ λάσσο τοῦ στὴν πλάτη τοῦ γυμνασμοῦ ἀλόγου του.

ΤΟ ΚΡΑΝΙΟ τοῦ ἱππότη Βαλντεμάρ

Ἡ θηριωδία μετὰ τὴν ὁποία οἱ Γερμανοὶ μεγιστάνες τιμωροῦσαν κατὰ τὸν Μεσαῖωνα τὴν ἀπιστία τῶν συζύγων τῶν καὶ ἐξεδίκοντο τοὺς ἀντιλήλους τῶν ἔχει μείνει παροικιῶδης.

Μιά τέτοια περίπτωσι ἀναφέρει στὰ ἀπομνημονεύματά του ὁ ἱππότης Μπερνάρ, πρεσβευτὴς τοῦ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας Καρόλου τοῦ 8ου στὴ γερμανικὴ αὐλή.

Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν Κολωνία, ὤκωνταν κατὰ τὸν 14ον αἰῶνα ἕνας μεγαλοπρεπὴς καὶ ὀχυρὸς πύργος, πού δέσποζε σ' ὅλη τὴ γύρω περιοχή.

Ἐκεῖ μέσα οἱ ἀπειθάρχητοι καὶ ἀλαζονικοὶ κόμντες τοῦ Ἰζεμπουργκ ζούσαν σὰν ἀληθινὸι ἡγεμόνες, γιὰ νὰ νὰ λογαριάζουν καμμία ἄλλη ἐξουσία πέρα ἀπὸ τὴ δική τους. Φιλήδονοι φιλοχρήματοι καὶ θάναστοι, ἀφάνισαν μετὰ τὴν ἀρπαγὴν τῶν τοῦς γωρικούς καὶ ληστεύαν τοὺς διαβάτες τῶν δρόμων, γιὰ νὰ ἐξοικονομοῦν τὰ χρυσάσια πού τοὺς ἦταν ἀπαραίτητα γιὰ τὴν πολυδάπανη ζωὴ τους.

Ἐγὰρ ἀπ' αὐτοὺς, ὁ Ἑρνέστος κόμης τοῦ Ἰζεμπουργκ, πού ἔζησε κατὰ τὰ τέλη τοῦ 14ου αἰῶνος, εἶχεν ἀγαπήσῃ κάποτε παράφορα τὴν ὥραιαν Ἰουδή τὴν κόρη τοῦ παλαινοῦ γωρδοστῶτος Μπούζουμπουργκ καὶ τὴ ζήτησε σὲ γάμο.

Ἀλλ' ὁ πατέρας τῆς νέας ἀρνῆθηκε κατηγορησιακὰ νὰ δώσῃ τὴν συγκατάθεσί του σ' αὐτὸ τὸ γάμο ἄφου, ἄλλωστε, λίγον καιρὸ προηγήτερα εἶχεν ὑποσχεθῇ τὴν κόρη του στὸν ἱππότη Βαλντεμάρ Λίνδολμ, πού ἀγαποῦσε τὴν Ἰουδή καὶ ἀντιγοπάτο ἀπ' τὴν ὥραια κόρη.

Ὁ Ἰζεμπουργκ δοκίμησε τότε νὰ ἐδικηθῇ καὶ κατέστωσε γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ δόλιο σκοπὸ του ἕνα σατανικὸ σχέδιο. Ἀν τὸ σχέδιο αὐτὸ πετύχαινε θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ πάθος του γιὰ τὴν Ἰουδή καὶ νὰ ἐξπλύνῃ συγχρόνως τὴν προσβολὴ πού εἶχε γίνει στὴν ἰσχύειά του ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς νέας.

— Θὰ μοῦ τὸ πληρώσουν μετὰ τὴ ζωὴ τους! οὐρλιαξε μετὰ λύσσα ὁ δαρόβαρος ἐπατρίδης.

Ἡ πρώτη του ἐνέργεια κατόπιν ἦταν νὰ πάρῃ τὴν ἑξουσία του τὴν Ἰουδή. Καὶ τὸ κατόρθωσε, αὐτὸ ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ, μιά μέρα πού ἡ νέα εἶχε βγῇ σὲ περίπατο μετὰ μιά μικρὴ συνοδεία.

Ὁ Ἰζεμπουργκ ἐπέτεθῃ μετὰ τοὺς ὀπλοφόρους του κατὰ τῆς συνοδείας σκότωσε τοὺς περισσότερους ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς σωματοφυλακῆς καὶ τῆς ακολουθίας τῆς νέας διασκόρπισε τοὺς ἄλλους καὶ ὠδήγησε τὴν Ἰουδή στὸν ὀχυρὸ πύργον του, παρὰ τις διαμαρτυρίες τῆς.

Ἐκεῖ, ἀφού τὴν ἔκαμε δική του κατὰ τὸν πρῶτον δόξανον τρόπο, παράγγειλε στὸν πα-

Ἐρωτινὲς Τραγωδίαι

τέρα τῆς ὅτι, ἂν δὲν ἤθελε νὰ τοῦ στειλῇ πίσω τὴν κόρη του ἀτίμασμένη, θὰ ἔπρεπε νὰ συγκρατεθῇ στὸ γάμο του μαζί της. Ὁ Μπούζουμπουργκ εἶναι ἔξω φρενῶν. Ἐπειτα ὤμισε ἀπὸ μερικοὺς δισταγμούς, προτίμησε τὸ δεύτερο.

Ἐτοί ἡ δυστυχισμένη Ἰουδή, μετὰ τὴν ἡττὴν τῆς καρδίας, ἀναγκάσθηκε νὰ σκύψῃ τὸ κεφάλι καὶ νὰ παμπρευθῇ τὸν ἄνθρωπον πού μισοῦσε.

Ἀλλ' ὁ Ἰζεμπουργκ δὲν σταμάτησε στὴν πρώτη αὐτὴ ἐκδίκησί του.

Ἐστειλε σὲ λίγον καιρὸ ἕναν ἑμπιστὸν τοῦ στὸν ἱππότη Βαλντεμάρ, γιὰ νὰ τοῦ πῇ πῶς ἀπὸ μίσεως πρὸς τὸν Ἰζεμπουργκ, πού τὸν εἶχε δώσει δῶρον ἀπὸ τὸν πύργον του, ἦταν πρόθυμος νὰ τὸν βοηθήσῃ στὴν ἀπαγωγή τῆς Ἰουδῆς.

Ὁ Βαλντεμάρ ἔπεσε στὴν παγίδα. Ἀκολούθησε τὸν προδότη καὶ πῆγε κρυφὰ στὸν πύργον τοῦ Ἰζεμπουργκ, δίνοντας πίστι στὰ λόγια του. Ὁ ἄδελφος ἐκείνος τοῦ εἶχεν ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ κατόρθωνε νὰ ἀπελευθερώσῃ τὴν Ἰουδή ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ συζύγου τῆς.

Σὲ λίγες ὥρες θὰ εἶναι στὴν ἀγκαλιά σας, τοῦ εἶπε. Ἐτοί κι' ἐνῶ θὰ ἐδικηθῇ καὶ σεῖς θὰ ἱκανοποιηθῆτε. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ τοῦ παραδώσῃ ἐλεύθερον πιά, τὴν Ἰουδή ὁ δόλιος ἀπεσταλμένος παρέδωκε τὸν ἴδιον στὸν ἀπαίσιο κόμντα.

Ὁ Ἰζεμπουργκ συγκροτήσε τότε ἕνα εἶδος δικαστηρίου ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ πύργου, κατάρτισε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ὁλοῦ τοῦ κατηγόρου καὶ ἀνέθεσε στὴν δυστυχισμένη Ἰουδή τὰ καθήκοντα τοῦ ὑπερασπιστοῦ τοῦ Βαλντεμάρ.

Εἶναι εὐκόλο νὰ καταλάβῃ κανεὶς ποῖα ἦταν ἡ ἀπόφασίς αὐτοῦ τοῦ δικαστηρίου.

Στὸ τέλος τῆς συνεδριάσεως, ὁ Ἰζεμπουργκ πλησίασε τὸν κατάδικο, πού τὸν εἶχαν δέσει σὲ μιά κολώνα, καὶ βγάζοντας ἕνα ἐγγυητήριον μετὰ νοσή λαβὴ ἀπὸ τὴ ζώνη του ἔκαμε ὁ ἴδιος γὰρ βεβαιωσάτου καὶ ὁμοῦ.

Ἀνοίξε πρῶτα τις ἀρτηρίες τοῦ Βαλντεμάρ καὶ κατόπιν ἀνοίσε νὰ τοῦ κόβῃ τὸ λαιμὸ, μετὰ νὰ κινήσῃ ἀπολαύοντος στὸ ἀναμετρεθὲν τὴν φοικὴ καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ θύματος του.

— Ἀβλῆ!... Ὁ Θεὸς θὰ σὲ τιμωρήσῃ... βόγγηξε ὁ Βαλντεμάρ.

Αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα του λόγια.

Ὁ δῆμιος του τοῦ ἔκοψε τὸ κεφάλι καὶ πιάνοντάς το ἀπὸ τὸ ὑαλλὰ θέλησε νὰ τὸ δειλῇ στὴν Ἰουδή. Ἀλλ' ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα εἶχε σωρῆσθαι κάτω λιποθυμῶν ἀντένοντας περὶ σπασμένο στὸ ἀναστροφιστικὸ ἐκεῖνο θέαμα.

Πέσσε ἀρκετὲς ἡμέρες ἀπὸ τότε.

Ἡ Ἰουδή ἀισθανόταν τώρα ἕνα ἀπέραντο μῆκος γιὰ τὸ σύζυγόν της καὶ ζούσε ἀποτραβηγμένη σὲ μιά ἐρημικὴ γωνία τοῦ πύργου, χωρὶς νὰ ἔσχεται σὲ ἐπικοινωνία μετὰ κανένα.

Μιά μέρα, ὁ κόμης ὠργάνωσε ἕνα πολυτελὲς συμπόσιο στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ πύργου καὶ ὑπεγράσε καὶ τὴν Ἰουδή νὰ παρευρεθῇ σ' αὐτό.

Στὴ μέση τοῦ τραπέζιου ὑπῆρχε ἕνα περίεργον κύπελλο. Ἦταν ἕνα ἀνθρώπινο κρανίον, μετὰ χρυσὴ λαβὴ καὶ δυὸ μεγάλα διαμάντια στὰ πλάγια.

Σὲ μιά στιγμή, ὁ κόμης τὸ γέμισε μετὰ κρασί. ἤπιε ἀπ' αὐτὸ πρῶτος καὶ κατόπιν τὸ προσέφερε καὶ στὴ σύζυγό του.

Στὴν Ἰουδή, προκαλοῦσε ἀποστροφή καὶ φοικὴ τὸ μακάβριον αὐτὸ κύπελλο. Ὡστόσο εἶχε τὴν ἐντύπωσι, πῶς ἐπρόκειτο γιὰ ἐπιτυχημένη ἀπομνημοσύνη, πῶς δὲν ἦταν κρανίον νεκροῦ. Γιὰ νὰ μὴ δυσχερῆσθῃ λοῖπόν τὸ σύζυγόν της ἔφερε τὸ κύπελλο στὰ χεῖρά της.

Μερικά λεπτά ἀργότερα, ὁ κόμης τῆς εἶπε σαρκαστικὰ: — Ἐχόσας νὰ σὰς πῶ, ἀγαπητὴ φίλη, πῶς τὸ κρανίον αὐτὸ εἶναι πραγματικόν. Καὶ φαντάζομαι πόσο θὰ εὐχαιριστήθετε, ὅταν μάθετε τίνας εἶναι... Δὲν τὸ μαυτεύετε, λοῖπόν;... Εἶναι τὸ ἀνοητικὸν σας... τοῦ καλοῦ ἐκείνου Βαλντεμάρ Λίνδολμ.

Στὰ λόγια αὐτά, ἡ Ἰουδή ἀφῆκε μιά μεγάλη κραυγὴ καὶ τὰ μάτια της πετάχθησαν ἔξω ἀπὸ τῆς κόγχης κι' ἄνοιξε νὰ τραβῇ τοὺς φεφάρους ἀπὸ τὰ μαλλιά της καὶ νὰ τὰ ξεορῇ.

Ἡ δυστυχισμένη ἀγωνιόπουλα εἶχε τραλλασθῇ. Καὶ πέθανε, ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ, χωρὶς νὰ ἐξαδοθῇ τὸ λογικόν της.

•••

Οἱ ἐξαφνίζόμενοι σύζυγοι

Νὰ μιά περίεργη ἀμερικανικὴ στατιστική:

Σταθεῖ 1000 ἄνδρες πού ἀποφασίζουν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν συζυγικὴν ἐστία χωρὶς ν' ἀφήσουν ἴχνη πίσω τους, πού ἐπιθυμοῦν, δηλαδή, νὰ ἐξαφανισθοῦν, ἀναλογεῖ μόνον μιά γυναῖκα.

Ἀλλ' ἡ ἴδια στατιστικὴ μὰς πληροφορεῖ ὅτι ἡ ἀνεύρεσις τῶν ἀνδρῶν πού εἶναι ἀφαντοὶ εἶναι σχετικὰ εὐκόλη. Ἀντίθετα, οἱ γυναῖκες εἶναι... δυσεῦρες, γιὰτί... μόνον οἱ ἴδιες καὶ ὁ Διάβολος ἔχουν πρὸς τοὺς ἀφαντοὺς, μολὲς ἐγκαταλείψουν τὴν συζυγικὴν ἐστία.

Ἡ Ἰουδή γιὰ νὰ μὴ δυσχερῆσθῃ τὸ σύζυγόν της ἔφερε τὸ κύπελλο στὰ χεῖρά της...

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ Θέατρο

Ο άπληγορμένος καρπός

(Συζητήσις σε τόνο κάπως ναυπλοτέρου και πολιτισμένου, ύστερ' από μια πραγματική καταγίγαδα που χει προσηγήθη γεμάτη καρμάνους, αστραπές βροντές — λόγια πικρά, υστερικές φωνές, κλάματα...)

Εκείνη (ενώ σκουπίζει τα μάτια της): 'Ελπίζω αύριο να μπορέσω να σου στείλω το δικηγόρο μου...

Εκείνος (νευρικά): Νά τον κάνω τί;

Εκείνη: Νά μιλήσετε, φυσικά, για το διαζύγιο...

Εκείνος (ανάδει ένα παγίδιο με χέρι που τρέμει): 'Ω, καυμένη!...

Πώς σ' άρέσει να λές άπιδες...

Εκείνη (συγκρατημένη): Βλέπω ότι ο πολιτισμός κι' η ευγένειά σου έ-
ξακολουθεί...

Εκείνος: Άφου λές άπιδες...

Εκείνη (σηκώνεται): Τέλος πάντων... άρκετά είπαμε... Δεν υπάρχει λόγος να υπογραμμίζουμε τα προτερήματά μας με καινούργια δοκουμέντα... (Κά-
νει να βγί απ' το δωμάτιο).

Εκείνος (την συγκρατεί): 'Ε, που πάς;...

Εκείνη (τον κυττάζει πλάγια, με ύφος πληγωμένης μαρκήσιας): 'Ε-
χωμε να πούμε τίποτ' άλ-
λο;...

Εκείνος (καθώς την κρατεί, την τραβάει δίπλα του σ' ένα ντιβάνι, Εκείνη πέφτει μ' όση μπορεί περισσότερη άξιοπρέπεια):
Πολλά...

Εκείνη: Δέ βοήσκα...

Εκείνος: 'Όποτε, λοιπόν, για ξαναπέστο' θα χωρίσουμε;

Εκείνη: Κάνεις μό-
νο ένα μικρό λάθος στο χρόνο: δεν είνε μέλλον, είνε άόριστος, δεν θα χωρί-
σουμε, χωρίσαμε!

Εκείνος: Πολύ ώραία, ά-
όριστος, χωρίσαμε... Καί, γιατί χωρίσαμε;...

Εκείνη: Δέ βαρύνε-
σαι να ξαναρχίσουμε την ίδια συζήτηση;...

Εκείνος: Δέ βαρύνε-
μαι τίποτα... 'Εδώ όμως δεν πρόκειται να κάνουμε άλλο καυγά, πρόκειται να βάλουμε άπλα τα πράγματα στη θέση τους με δυο λό-
για: Είπες ότι χωρίζουμε, θα χωρίσουμε — τέλος πάν-
των, μεταχειρίσθηκες το ρήμα αυτό σ' έναν άποιο-
δίποτε χρόνο του. Κι' ό λόγος: Τώρα άπαντώ εγώ:
'Η άφάνταστη ή άνευ προ-
ηγούμενου ζήλεια σου!...

Εκείνη (ανάδει πάλι, την πνίγει το δικό, και ξε-
χνάει δικηγόρους, ύφος και άξιοπρέπεια): Δηλαδή, έ-
πρεπε ν' ανέμομαι νάχη φίλενάδα, και να μ' ηιλώω.

Εκείνος: 'Εδώ είμα-
στε!... 'Εχω, λές, φιλενά-
δα... Δεν τό διαψεύδω, για
να μην κάνουμε συζήτηση
άτελειωτή, και πιάσουμε
και τις έβδομηντάξη σελι-
δες του 'Οπσαυρού', από
το έξωφυλλό ως τη Χοντρή!

Εκείνη (είρωνικά):
'Όχι, εγώ λέω να τό δια-
ψεύσες...

Εκείνος: 'Αντίθετα,
τό παίνω σαν πραγματικό-
τητα: Μάλιστα, έχω φιλε-
νάδα!

Εκείνη: Τ' όμολογείς,
λοιπόν;... Τ' όμολογείς;...

Εκείνος: Με συντε-
τοιμμένη ειλικρίνεια... Σε
ρωτώ όμως τώρα, με τη
σειρά: μου κι' εγώ: Ποιός
φταίει σ' αυτό;

Εκείνη: Είμαι περί-
εργη να μάθω...

Εκείνος: 'Εσύ, φυσι-
κά!

Εκείνη: 'Εγώ σε πα-
ρακάλεσα γονατιστή ν' ά-
γαπήσεις μιάν άλλη γυναί-
κα;

Εκείνος: Μάλιστα,
εσύ!...

Εκείνη: Γονατι-
στή;...

Εκείνος: Τώρα παί-
ζεις με τά λόγια...

Εκείνη: Μπά;

Εκείνος: Μά, βέ-
βαια... Όταν λέμε ότι φταις
εσύ, δεν λέμε ότι προκά-
λεσες εσύ, κατ' ευθείαν, την
άπατή τη δική μου, που φυ-
σικά σε πόνεσε, άφου έχεις
χυστεί γι' αυτό τό ζήτημα
νίλιους τόνους δάκρυα!...

Εκείνη: Λοιπόν;...

Εκείνος: 'Αν όμως
δεν είσαι κατ' ευθείαν ή ά-
φοουή της άπάτης μου, εί-
σαι αντίθετα ή βαθύτερη
αίτία... ή πραγματική...
'Εξηγούμαι: 'Η γυναίκα
αυτή που λές ότι είναι φι-
λενάδα μου...

Εκείνη: Δέ λέω εί-
ναι!...

Εκείνος (συμβολο-
στικός): Συμφωνώ... 'Η
γυναίκα αυτή, λοιπόν, που
είνε φίλενάδα μου, είνε με
τόν έξής τρόπο: Όταν την
πρωτογνωρίσαμε, την πρώ-
τη μέρα που μας τη σύστη-
σαν, άμέσως, την κυττάξες
άπό πάνω ως κάτω, κι' ό-
ταν μείνουμε μόνοι μας μου
είπες: 'Δέ μ' άρέσει αυτή
ή γυναίκα... Δέ θα την
ξαναδούμε...'. Εγώ, χωρίς
να την έχω προσέξει ιδιαι-
τέρως, σά γνωριμία, την
πρόσεξα άμέσως σαν άπα-
γόρευση. Καί, από άνθρωπι-
νη αντίδραση, από φυσιολο-
γικότατο πνεύμα αντίλο-
γίας, σε ρώτησα: 'Γιατί;...
'Εκανετίποτα;...'. Δέ θέ-
λησες να μου δώσεις συγκε-
κριμένη δικαιολογία, κι' ή
συζήτηση σταμάτησε εκεί.
'Από τη στιγμή αυτή όμως,
ή γυναίκα αυτή είχε υπή
ανάμεια μας!... 'Ηταν ό
άπληγορμένος καρπός...

Εκείνη: 'Εγώ, δηλα-
δή, γιατί δεν έχω άπληγο-
ρμένους καρπούς;...

Εκείνος: 'Απλού-
στατα, γιατί ες σου άπα-

γορεύω κανέναν άντρα...

Εκείνη (έτοιμη να ξα-
νακλώση): 'Εσύ δεν ενδια-
φέρεσαι για μένα...

Εκείνος: 'Ισα - ίσα,
που ενδιαφέρομαι πολύ, και
δέ θέλω να μου ξεμυαλιστής
με κανέναν ήλιθο που θα
στάν κήνη βασίλοπουλο του
παραμυθιού τό 'δχι' μου...

Εκείνη: 'Όποτε, τί έ-
πρεπε να κάνω;... Ν' ά-
νέγωμαι αυτό τό βρωμοθή-
λυκο μπροστά στα μάτια
μου;...

Εκείνος: Βεβαίως...
Πρώτα - πρώτα, διότι μπρο-
στά στα μάτια σου δεν εί-
νε δυνατό να συμβούν σπου-
δαία πράγματα... Δεύτερον,
διότι άν την κρατούσες κοντά
σου, φίλη σου, θάτανε κά-
πως δύσκολο και σ' εκείνη
να προσδώη τη φίλια της
και σε μένα την εμπιστο-
σύνη σου... Κρατώντας
τη δίπλα μας, παρέα μας,
άνθρωπο του πιδ στενού
μας περιβάλλοντος, την έ-
κανες πιστόλη χωρίς σφαί-
ρες, υπόμπα χωρίς καυού-
λι!...

Εκείνη: Μπά;... Τί
λές!... 'Ας μείνι υπόμπα
με καυούλι, άς σκάση, κι'
ας σε τινάξη στον άέρα...

Εκείνος: Με τινάξε!
Και, έξοεις γιατί;... Διότι
τό θέλησες εσύ!...

Εκείνη: 'Επιμένεις;

Εκείνος: 'Ός τη
Δευτέρα παρουσία!... 'Η
άζια της όλη, ήταν ή δική
σου άνοιξη να την έχουμε
δίπλα μας, ή άπαγόρευσί
σου... Τί ήταν ό άπληγο-
ρμένος καρπός του Παρα-
δείσου; Θυμάσαι;...

Εκείνη: 'Ενα ήπλο...

Εκείνος: Τό σαχλό-
τερο φρούτο, δηλαδή... 'Αν
ήταν ροδάκινο, τουλάχισ-
τον, θα λέγαμε ότι οι πρω-
τόπλαστοι τό δοκίμασαν
έπειδή είχε κυνό, άρωμα,
γλυκά... Τό ήπλο όμως;...
Τί τους έκανε να τό φάνε,
και να παραδώσουν στην
άμαρτία όλα τά γένη των
ανθρώπων; Τό 'δχι' του
'Υψιστου... Τό 'δχι', που-
κανε τό άπιδέστερο φρούτο
του Παραδείσου, λαχταρο-
στή ευδαιμονία — άπληγο-
ρμένο καρπό... Για άς
άφινε μπροστά στους προ-
γόνους μας ό Πανάγθεος
καυιά σακούλα με μιά
όκα φοιρία της Άγοράς...
Ότε ό 'Αδάμ, ούτε ή Εύα
θα καταδεχόντουσαν να τό
δοκιμάσουν... Τους είπες
'κμή', κι' έκανε αυτούς μιν ά-
μαρτωλούς, τό ήπλο δέ
φρούτο!...

Εκείνη (κλονισμένη
άρεκέτα): Θεός να πής, δη-
λαδή, ότι ή κυρία αυτή δεν
έχει άλλη άζία από την ά-
παγόρευση τη δική μου;...

Εκείνος (την άγ-
καλιάζει): 'Ακριδός...

Εκείνη: Κι' άν τη
φένανμε στην παρόεα μας;...

Εκείνος: Θάνα με!
όβιδα χωρίς πυροσώληνα!...

Εκείνη (άφίνεται στην
άγκαλιά του, έλαφρά άνή-
συχη): 'Υποπέτουμε ότι μ'
έκοψες πάλι με τό λιμά...

Εκείνος: Είσαι άνό-
ητη!... (Τή φιλάει πειστι-
κότατα, ευτυχισμένος γιατί
βάχη πιά έπίσημα κι' εκεί-
νη και την άλλη, και τό
κεφάλι του ήσυχο...)

Εκείνη: ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΑ ΤΡΩΜΕ ΓΡΑΣΙΑ!

Η άναγκείνωση του καθηγητού
Μπέρναλ

'Επειτα από 8 έτών διακοπή, ή πε-
ρίφημη «Βρετανική Έταιρεία για την
πρόδοον των έπιστημών» συνεδρίασε έ-
φέτος στο Ντάντη της Άγγλιας. Και
μιά έπιστημονική ανακοίνωση, που έ-
γινε στη συνεδρίαση αυτή, κατέπληξε
όλόκληρο τον κόσμο.

Ο καθηγητής Τζών Ντέσμοντ Μπέρ-
ναλ έδήλωσε σοβαρώτατα, έμπρός σε
400 άντιπροσώπους των έκλεκτών πνευ-
ματικών κι' έπιστημονικών κύκλων της
Άγγλιας:

— Μπορούμε να ζήσουμε μιά χαρά,
τρώγοντας έμεις οι ίδιοι, τι δίνομε ση-
μερα στις άγέλαδες για βοσκή! Κι' ί-
σως δεν θ' άργήση να γίνη αυτό.

Παρ' όλη την παροιμιώδη φλεγματι-
κότητα της ουλής των, πολλοί άκροα-
ταί δεν υπέρεσαν να κρατήσουν τά γε-
λια τους. 'Ημεος πάντα, ό καθηγητής
Μπέρναλ περίμενε ν' άποκατασταθή ή
ήσυγία, κι' έπειτα συνέχισε:

— Μιλώ σοβαρώτατα. 'Ενδέχεται, σε
ένα - δυο χρόνια, να τρώμε γρασίδι και
μάλιστα να μās άρέσει πολύ!

Σύμφωνα με τις σημερινές συνήθειες,
τό πράσινο χορτάρι των λειβαδιών εί-
νε ακατάλληλο για την ανθρώπινη δια-
τροφή. 'Ο μόνος Άγγλος «γρασιδοφά-
γος», που άναφέρεται ως τώρα, είνε έ-
νας πρώην συμβολαιογράφος, ό Τζέιμς
Μπράνσον, ό όποιος, τό 1942, σε ήλι-
κία 75 έτών, έξήγησε ότι τρεφόταν πε-
ρίφημα με τό χορτάρι που φύτρωνε στα
λειβάδια του.

Άλλα ό καθηγητής Μπέρναλ τανίζει
ότι είμαστε θύματα μιάς αυταπάτης.
Στην πραγματικότητα, τρώμε συνεχώς
χόρτο ή φύλλα... δηλαδή τρώμε τις
άφρονες πρωτεΐνες τους, που φτάνουν
ως τό τραπέζι μας με τη μορφή τυριού,
γάλατος, κρέατος από βόδια, άγέλα-
δες ή μουσάκια.

Τά ζώα όμως αυτά κάνουν μιά πολύ
μεγάλη σπατάλη. 'Η άγέλαδα π. χ.,
σπατάλα τό 55% του γρασιδιού που
βοσκάει, τό δέ βώδι τό 93%. Είνε και-
ρός πιά να σταματήση ή έγκληματι-
κή αυτή άπάθεια πολυτίμων θρεπτικών
ουσιών... Μπορούμε δηλαδή καλλίιστα
να τρώμε έμεις οι ίδιοι τό γρασίδι, χω-
ρίς τη μεσολάβηση των ζώων!

Είχαν γίνει ήδη στην Άγγλία πολ-
λές έρευνες προς αυτή την κατεύθυνση
προπάντων τον καιρό που οι Ναζίδες
έπιχειρούσαν ν' άποκλείσουν τη Μεγά-
λη Βρετανία. Άλλά ή εξέλιξη των πο-
λεμικών γεγονότων έκαμε περιττή την
πρακτική έφαρμογή τους. Οι Άγγλοι
δεν κινδύνευαν πιά να πεινάσουν.

Τώρα ό καθηγητής Μπέρναλ επανέ-
λαβε τις έρευνες αυτές, με λαμπρά ά-
ποτελέσματα.

Δεν παρέλειψε ν' άναφέρει στη συνε-
δρίαση της «Βρετανικής Έταιρείας» τό
προηγούμενο ενός Ούγγρου έπιστήμα-
τος, που φτιάσε τό 1916 νοστιμώτατα
λουκάνικα με πρωτεΐνες βγαλμένες άπ'
τό γρασίδι. 'Υπενθύμιζε επίσης ότι, σ'
ένα ισπανικό στρατόπεδο αϊμαυαλών με-
ρικοί Άγγλοι γιατροί είχαν βγάλει
άπ' τό χορτάρι μιά γνηική ουσία θρε-
πτική και άρίστη για άντικατάσταση
των Βιταμινών Β.

Κατά τη γνώμη του καθηγητού, οι
δυσκολίες τεχνικής φύσεως θα υπεριν-
κηθούν πολύ γρήγορα. Μένει άκόμη τό
ψυχοφυσιολογικό μέρος. Πράγματι, οι
γαστρονομικές μας συνήθειες άποτε-
λούν σοβαρό εμπόδιο, γιατί ό πολυς κό-
σμος δεν έννοεί να καταλάβη ότι, δ-
ταν τρώη πράσινα, είνε σαν να τρώη
μυρμήκη... Γι' αυτός λοιπόν τους
προσκόλλημένους στα πατροπαράδοτα
θα χορείσθη ένα πεινώσισμα, οι ειδικοί
έλκυστικές όνομασίες των νέων σπανι-
τών... π. χ. τό «μυρμήκη του χορτο-
φάγου»!

Η «σειρήνα» της όδώνης

Η Άλιν Φαίν γεννήθηκε
στη Νέα Υόρκη στις 5
Μαΐου 1915 κατά τις 11 τη νύ-
χτα. Τό οικογενειακό έπίθετό
της είνε Λέππερτ. 'Η οικογέ-
νεια του πατέρα της ήταν γαλ-
λικής και γερμανικής καταγω-
γής της δέ υπέρεσε τις άγγλι-
κές και ίρλανδικές.

Όταν έμεινίσθηκε στή θεά-
τρα της Ν. Υόρκης, άπράσσι-
σε να πάρη ένα όνομα («τυχε-
ρό»). Την έποχή εκείνη θριαύ-
δευε στο Μπροντγουάιν ό
φράγκ φαίν. 'Ετσι λοιπόν, ή
Άλιν διάλεξε τό έπίθετό του.

Και δεν έμεινε δυοσεπτέμ-
νη άπ' τό «γούρι» του... Πρό
3 έτών περίπου, τό νομιμοποιή-
σε. Κι' οι δυο άδελφοί της, που
εργάζονται κι' αυτοί στην κι-
νηματογραφική βιομηχανία,
χρησιμοποίησαν έπίσης τό όνο-
μα φαίν, για να μη γίνεται
σύγχυσις.

Όταν γεννήθηκε ή Άλιν, ό
πατέρας της ήταν άουτυνομι-
κός. Άγονότερα έ έγινε προμη-
θευτής νοσοκομείων. Πέθανε
δύο τό Νοέμβριο του 1935.

Από μικρούλα άκόμη, ή Ά-
λιν είχε μανία με τό θέατρο.
'Όταν έβγαίνε περίπατο με τη
μητέρα της, την παρακαλούσε
να περάσουν άπ' ένα όποιο-
δήποτε θέατρο. Και τότε έμ-
παινε στην είσοδο έκανε με-
ταβολή και ξανάδινανε με με-
γαλοπρέπεια, με τό ύφος και
τη χάρι μιάς μεγάλης ηθο-
ποιού μετά την παράστασι. 'Η
μητέρα της την καμάρωνε
κρυφά και τις έπέτρεπε να έ-
πανάλαβη τό ίδιο παιγνίδι στο
παρακάτω θέατρο.

Στό σχολείο, ή Άλιν ένδια-
φερόταν ιδιαίτερως για τις μα-
θητικές διασκευές που ώρ-
γάνωναν οι καθηγηταί. 'Εμα-
θε έτοι παγοδρούα και νίκιες
επανελλιμμένως στους άνεπι-
σημους άγώνες του Σέντρολ
Πάρκ. Της άρεσε έπίσης τό πο-

σε διάφορα έάτρα και βαριετέ,
καθώς και στο ραδιόφωνο. 'Ε-
πίσης ήταν περιηγήτρια για την
όμορφιά της από τους ζωνρά-
φους, που την ακριβοπληρώναν
για να ποζάρη ως μοντέλλο.

Όταν ή κινηματογραφική έ-
ταιρεία «Τουέντιθ Τσέντρου-
όρ» προσέλαβε τό Βάλλν «κι
την όρχήστρα» του για τό φιλμ
«Σκάνδαλο του 1934» ή Άλιν
φαίν πήγε μαζί τους, με την
προβλεψη πως θάμενε στο Χόλ-
λυγουντ 6 έβδομάδες. Κι' ό-
μως, από τότε, δεν ξαναγύρισε
πιά στη Ν. Υόρκη, παρά μόνο
για λίγες μέρες. Τό Χόλλυ-
γουντ την έκράτησε όριστικά.

'Επειδή ή Άλιν Χάρβεθ δεν
έβρισκε ικανοποιητικό τό όλο
που της είχαν άνοθεύσει στή
«Σκάνδαλο» άργήθηκε να παί-
ζη σ' αυτό τό φιλμ. Τότε ό δι-
ευθυντής μ' έχοντας άλλη
καταλληλότερη ηθοποιό, έδωσε
τό όλο στην Άλιν Φαίν. Πριν
περάσει δέ μιά βδομάδα, της
είχε προτείνει ένα μακροχρό-
νιο και ζηλευτό συμβόλαιο.

Και μερικές άκόμη λεπτομέ-
ρειες για την Άλιν: 'Εχει ά-
νάστημα 1,62, βάρος 50 κιλών,
μαλλιά κεχριμπαρένια και μά-
τια σκούροάνα. 'Ο πρώτος
γάμος της με τον Τόνυ Μάρ-
τιν, τό 1937, διάρκεσε μόνο 3
χρόνια. Τό 1941, ξαναπαντρεύ-
τηκε με τον διευθυντή όρχή-
στρας όλν Χάρρις, κι' έχει τώ-
ρα δυο χαριτωμένα κοριτσάκια,
ηλικίας 5 και 3 έτών.

Η Άλιν Φαίν, παρ' όλο τό
«μοιραίο» ύφος της που έχει
στην όδον, είνε εξαιρετικά
ευαίσθητη, με τρυφερό καρ-
διά που συγκινείται με τό τί
ποτα!

Της άρέσουν δέ τό αίσθημα-
τικό μυθιστορημα με τους
ρωμαντικούς έρωτες και τις
μελαγχολικές ηρωίδες, που την
κάνουν να δακρύζη με τις ά-
τυχες περιπέτειές τους...

Τέλος, χωρίς στή μελωδική
και σαρηνευτική φωνή της ά-
ποκαλείται «Σειρήνα της όδό-
θώνης».

Α. ΚΙΝΓΚ

300 ΣΕΙΣΜΟΙ συνεκλόνισαν ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ!..

Οι καταστροφές και τα θύματα

Στις 10 η ώρα τη νύχτα της 6ης Οκτωβρίου ισχυρή σεισμική δόνηση ερημώθηκε το γραφικό σύστημα των τριών σεισμογράφων του Αστεροσκοπείου Αθηνών. Την ίδια στιγμή στο Ηράκλειο στο Ναύπλιο, στην Κалаμάτα, στην Πάτρα, ακόμη ο' όλο το νομό 'Ηλείας σημειώθηκαν σεισμικές δονήσεις που σε πολλά μέρη η διάρκεια τους έφθασε τα 81 δευτερόλεπτα. Η Μεσσηνία, η περιοχή των Κολαυτών, ιδίως δοκιμάστηκαν περισσότερο από όλες τις άλλες περιοχές. Ο ημερήσιος τύπος έδωσε κάθε λεπτομέρεια για τις καταστροφές για τις δραματικές στιγμές που έζησαν οι κάτοικοι μέσα στο σκοτάδι της νύχτας. Επίσης ο προϊστάμενος του Γεωδυναμικού τμήματος του Αστεροσκοπείου Κ. Γκιγκας μελετά ήδη το φαινόμενο αυτό, και σε λίγες μέρες, όπως μας ανέφερε θα κάνει σχετική ανακοίνωση στην 'Ακαδημία και θα δώσει και στον τύπο κάθε επισημοποιημένη λεπτομέρεια για τους σεισμούς της Πελοποννήσου. 'Ρωτούς τι είναι ο σεισμός; Ποιες φορές δοκίμασθηκε η 'Ελλάδα από αυτές τις καταστροφές;

Υστερα από προσεκτική έρευνα, μπορούμε σήμερα να σας δώσουμε μια εικόνα για τις δοκιμασίες που υπέστη η πατρίδα μας από τους σεισμούς. Στην έρευνά μας αυτή μας βοήθησαν ειδικοί επιστήμονες.

Τι είναι ο σεισμός; Αισθητές ή όρατες κινήσεις μικρών ή μεγάλων εκτάσεων του στερεού φλοιού της γης που γίνονται από σεισμογόνον δύναμη που υπάρχει μέσα στη ένωση της γης. Οι σεισμοί διακρίνονται σε ηφαιστειακούς που είναι μικρές εκτάσεις και προκαλούνται από τα ηφαιστεια, σε σεισμικούς ενδοκρημνισμούς, που προέρχονται από διαδράσεις, στα βάθη της γης και σε τεκτονικούς ή Πλουτωνικούς σεισμούς που είναι οι φοβερότεροι και που δημιουργούνται από τις μετακινήσεις και την διπνική τακτοποίηση της λιθοσφαιρας.

Στα πολύ-πολύ παλαιά χρόνια όπως είναι γνωστό, η Στερεά 'Ελλάδα, η Μ. 'Ασία, η Πελοπόννησος, οι 'Ιόνιοι νήσοι ήταν όλες μια στεριά και χωρίσαν έπειτα από διαφόρους ισχυροτάτους σεισμούς. 'Ακόμη και σήμερα ορίζεται το Αιγαίο γιατί έχει λεκάνες ενδοκρημνισμών. Επίσης τα μέρη γύρω από τον Ευβοϊκό και τον Κορινθιακό κόλπο γιατί υψωνόντων με τα τεκτονικά ρήγματα που δημιουργήσαν τους κόλπους αυτούς, τα δυτικά μέρη της Πελοποννήσου και της Στερεάς 'Ελλάδας γιατί βρίσκονται κοντά στο ρήγμα του 'Ιονίου και τέλος οι πεδιάδες της Θεσσαλίας, της Βιωτίας και της Αιτωλίας που σχηματίστηκαν από καταπτώσεις εδαφών.

Οι ειδικοί επιστήμονες έχουν διαίρεσει την 'Ελλάδα σε τόπους αυτοσεισμούς όπου γεννώνται δηλαδή σεισμικοί δονήσεις και ο' ετεροσεισμούς που δονούνται από σεισμούς άλλων μερών της γήινης σφαίρας. Αυτοσεισμοί τόποι στην 'Ελλάδα είναι η Κόρινθος, το Αίγιο, οι Πάτραι, ο Παρνασσός, η Ζάκυνθος, η Κεφαλληνία, η Λευκάδα τα Φιλιατρά, τα Κалаμάτα, η Σπάρτη, η 'Υδρα, οι Θέβαι, η Λοκρία η 'Εύβοια, η Θήρα, η Θεσσαλία, η 'Ηλεία, η Μυτιλήνη, η Χίος και η Κρήνη. Η 'Αθήνα είναι ετεροσεισμός και γι' αυτό σώθηκαν ως τώρα όλα τα αρχαία μνημεία της. Στα αυτόσειστα μέρη οι σεισμοί που γίνονται είναι δύο ειδών: Τυμπαίνονται ή βράσονται, καδόμενοι, δηλαδή του εδάφους εκ των κάτω προς τα επάνω που είναι πόγγυτοι φοβεροί, και σεισμοί κυματοειδείς...

Στην 'Ελλάδα από τα πιο παλιά χρόνια, έχουν σημειωθεί πολλές εκατοντάδες φοβεροί σεισμοί. Αλλάστε κατά τον 'Αβδαίο η υδρόγειος βρίσκεται σε συνεχή παλμική κίνηση κι' είναι πλέον να νομίζουμε ότι είναι ανίκητη και σταθερά. Το ότι δεν τα καταλαβαίνουμε είναι

γιατί τα σχετικά όργανα που χρησιμοποιούνται είναι ανεπαρκή.

Ποιοι ήταν οι φοβερότεροι σεισμοί; Ο Θουκυδίδης κι' ο Αίλιανος σημειώνουν ότι το 464 π. Χ. ένας φοβερός σεισμός γκρέμισε όλα τα σπίτια της Σπάρτης και είχε 20.000 θύματα. Το 396 π. Χ. ο Διόδωρος ο Σικελιώτης κι' ο Πλουτάρχος αναφέρουν ότι σημειώθηκε στη Λοκρίδα και την 'Αταλάντη ένας εξαιρετικά ισχυρός σεισμός. Η θάλασσα ανέβηκε τότε και σκέπασε την ξηρά. Επίσης ο Στράβων, ο Διόδωρος, ο Πλουτάρχος κι' ο Αίλιανος αναφέρουν ότι σημειώθηκε ο σεισμός του 373 π. Χ. που άνοιξε ένα τεράστιο βάρανθο μέσα στο οποίο εξαφανίσθηκε η 'Ελική και καταστράφη η Βούρα αρχαίες πόλεις που κηρύχθηκαν. Το 77 π. Χ. φοβερός σεισμός, όπως αναφέρει ο βυζαντινός χρονγράφος Ι. Μαλακάς, κατέστρεψε την Μακεδονία κι' αντέφευξε κυριολεκτικώς την πόλη της Κόρινθου. Το 525 από άλλο ορισμό ανετράπη και πάλιν η Κόρινθος. Στις 5 'Ιουλίου 551 π. Χ. καταστράφησαν από σεισμό η αρχαία 'Ολυμπία, οι Πάτραι, η Ναύπακτος, η Κόρινθος, η Χαίρωνεια, η Κορωνεία. Το 1353 π. Χ. τον Αυγουστο, μία νύχτα, καταστράφη η Μυτιλήνη. Το 1542 στις 12 'Ιουνίου ορίζεται ολόκληρη η περιοχή της Θεσσαλονίκης κι' ένα χωριό κοντά της, το Σκάρκιο, χάνεται μέσα σ' ένα βάρανθο. Μία νύχτα επίσης του Μαΐου του 1758 π. Χ. έγινε ένας φοβερός σεισμός στη Λαμία και τρία νησιά της Εύβοιας χάθηκαν κάτω από τη θάλασσα!

Στις 23 Αυγούστου 1817 φοβερός σεισμός γκρέμισε το Αίγιο και καταστράφηκε την Πάτρα. Το 1831 από το Μάρτιο μέχρι το Μάιο μεγάλοι σεισμικοί καταστράφησαν την Σάμο και γκρέμισαν τη Σχολή της Χαλκίδας στην Πόλη. Την 18 Αυγούστου, στις 10.5 π.μ. του 1853 φοβερός σεισμός κατέστρεψε την πόλη των Θηβών. Στις 23 Φεβρουαρίου στις 10 π.μ. από άλλον φοβερό σεισμό, ανατράπηκε για τρίτη φορά η Κόρινθος. Από τις 27 Νοεμβρίου του 1861 μέχρι τις 30 Δεκεμβρίου του ίδιου χρόνου καταστράφησαν από φοβερούς σεισμούς τα Χανιά το Αίγιο, η Τρίπολις, η Κόρινθος, η Καλαμάτα. Ο κλονισμός έγινε αισθητός στην 'Αθήνα και τον Πειραιά. Το 1861 στις 8.5 π.μ. της 26 Δεκεμβρίου καταστράφη από ισχυρό σεισμό το Αίγιο, το Γαλαξίδι και πολλά χωριά. Το 1894 ένας τρομερός σεισμός στη Λοκρίδα σημειώνει 255 ανθρώπινα θύματα. Η δόνηση γίνεται αισθητή στο 1/3 της Ευρώπης. Το 1928, στις 10.15 το πρωί της 22 'Απριλίου ισχυρός σεισμός καταστράφηκε τελείως την πολυπληθή Κόρινθο. Στις 26 Σεπτεμβρίου του 1932 οι σεισμοί της Χαλκιδικής καταστράφησαν πολλά σπίτια και σημειώθηκαν αρκετά θύματα. Τέλος το 1933 στις 23 'Απριλίου η ισχυρός σεισμός κλονίζει τα Δωδεκάνησα καταστράφηκε τελείως την Κω και σημειώνει 200 νεκρούς και 600 τραυματίες.

Μα αυτοί οι σεισμοί που αναφέραμε δεν είναι οι μοναδικοί. Πάνω από 300 ισχυροί σεισμοί έχουν σημειωθεί συνολικά στην 'Ελλάδα. Στο σεισμό του 1861 στο Αίγιο η κατολισθητική του εδάφους είχε μήκος 15 χιλιομέτρων και βάθος 1 1/2 μέτρου. Στη Λοκρίδα επίσης η κατολισθητική του εδάφους έγινε σε μήκος 60 χιλιομέτρων και βάθος 2 μέτρων.

Οι πιο φοβεροί σεισμοί του κόσμου είναι μεταξύ των άλλων και οι εξής: Το 1908 της Μεσσηνίας της Σικελίας που είχε 100.000 θύματα. Το 1923 της 'Ισπανίας που είχε 150.000 θύματα και το 1934 του 'Ινδουστάν που χάθηκαν στα τεράστια βάρανθα που άνοιξαν ολόκληρες περιοχές και σημειώθηκαν εκατό χιλιάδες θύματα!... 'Ο αριθμός των θυμάτων των σεισμών, όπως έχει παρατηρηθεί από τους ειδικούς, αυξάνει από τον παγκόσμιο πληθυσμό γιατί οι σεισμοί που γίνονται αυτοσεισμών μερών που δεν είναι αυτοσεισμικά. Εύχως οι περισσότεροι σεισμοί που σημειώνονται στην 'Ελλάδα είναι ετεροσεισμικοί και έρχονται δηλαδή από άλλα μέρη της υδρόγειου. 'Αλλοίμονο μας αν κάθε σεισμός ήταν έντοπος προελεύσεως!

Θ. ΔΡ.

Μ' αγαπά;... Δέν μ' αγαπά;...

Πώς θα εξηκριώσετε τα αισθήματά του αγχωμένου σας

«Μ' αγαπάει... Δέν μ' αγαπάει...» Το μάθημα των πεταλών της μαργαρίτας, ως μέσον εξακριβώσεως των αισθημάτων του εκλεκτού σας είναι βέβαια ένα γραφικό και διασκεδαστικό έθιμο, αλλά δεν έχει καμμία επιστημονική βάση. Στη σημερινή εποχή της ατομικής ενεργείας και της επικριτικότητας με τη Σελήνη, η αγάπη πρέπει να εξελεγχεται μ' ένα τρόπο θετικότερο και ασφαλέστερο.

Εξακριβώστε λοιπόν αν ο εκλεκτός της καρδιάς σας συμπεριφέρεται με τον τρόπο που αναφέρουμε στις παρακάτω περιπτώσεις. Αν συμβαίνει πραγματικά αυτό στα όσα τείτα τουλάχιστον των περιπτώσεων, δηλαδή στις 8, το λιγότερο, η αγάπη του είναι αληθινή και σοβαρή. Αν όχι, δέν πρέπει να συμπεράνετε ότι δέν σας αγαπάει, πάντως όμως καλά θα κάνετε να προσέξετε και να τονώσετε το αισθημα του, αλλιώς το ρομάντο σας μπορεί να τελειώσει πριν σας οδηγήσει στον θάνατο.

1) Ζητεί τη γνώμη σας σε ζητήματα που τον ενδιαφέρουν πολύ, για τα οποία εσείς δέν ξέρετε τίποτε.

Ενας άντρας έρωτευμένος δέν είναι εις θέσει να εκτιμήσει σωστά τις ψευδαισθήσεις σας δυνατότητες. Τις υπερβάλλει πάντοτε. 'Αντίθετως, είναι υποπτικώτατος, αν παρατηρήσετε ότι δέν δίνει στις γνώμες σας και στις συμβουλές σας περισσότερη απ' την πραγματική τους αξία.

2) Σας λέει ότι σας αγαπάει, σε στιγμές καθόλου ρωμαντικές.

Σας εκδηλώνει π. χ. το αισθημα του μέσα στο ασφυκτικά γεμάτο λεωφορείο ή στην όδον Σταδίου όπου έτυχε να σας συναντήσει, κι' όχι μόνον όταν το περιβάλλον είναι καταλλήλο, υποθαλπτικό, κι' όταν επιτρέπει να του απαντήσετε με φιλία.

3) Βλέπει τα μέλη της οικογενείας σας με ιδιαίτερα συμπάθεια.

Βρίσκει π.χ. τη γκρινιάρη και στρυφνή θεία σας «συμπαθητική γρηουλή» και τον ανυπόφορο μικρό αδελφό σας «χαριτωμένο τρελλόπαιδο». Κάθε τι που σχετίζεται με σας, έχει μια ιδιαίτερα έλξη γι' αυτόν.

4) Σας βρίσκει άφισιατη καλλονή κι' όταν ακόμη τα μαλλιά σας είναι ακτένιστα, ή όταν έχετε μια μουτζούρα στη μύτη.

Ανεπαρκώς, προκειμένου για άλλες κοπέλλες, που δέν τον ενδιαφέρουν είναι αντιστρόφως αληθές το γεγονός ότι απαιτεί γάμου άσων εμφάνιση, για να τις θεωρήσει άπλως παρουσιάζουσες.

5) Προτιμάει να κουβεντιάσετε για σας παρά για τον εαυτό του.

Κι' αυτό είναι ένα απ' τα μεγαλύτερα δεινύματα αγάπης για έναν άνδρα.

6) Παιρνει πάντα το μέρος σας, όταν διαφωνήτε με κάποιον.

Εξαιρέσι του κανόνος αυτού αποτελεί ο τύπος του διανοούμενου, που θεωρεί τα επιχειρήματα σαν μια πνευματική δοκιμή κι' ευχαριστείται αντί να εκνευρίζεται από μια διαφορά γνώμης.

7) Ευχαριστείται να κάνει μαζί σας πράγματα που του φαίνονται άνιαρα με κάποιον άλλον.

Ενώ π.χ. δέν του αρέσει ποτέ ο κινηματογράφος, τον βρίσκει πρώτης τάξεως διασκεδαστικό όταν έχει τη συντροφιά σας. Προσέει ναχέστε ωστόσο υπ' όψιν σας ότι η μεταβολή του αυτή δέν θα διαρκέσει για πάντα, κι' ότι με τον καιρό θα ξαναγυρίσει πιθανότατα λίγο-λίγο στο παλιό νοσητό του - χωρίς αυτό να σημαίνει ότι λιγότερο η αγάπη του για σας.

8) Θέλει να γνωριζόσθε με την οικογένειά του.

Κι' ενδιαφέρεται περισσότερο αν σας άρεσουν οι δικοί του, παρά αν τους άρεσετε εσείς.

9) Θέλει να βρίσκαται μαζί σας, ακόμη κι' όταν ξέρει πως δέν θα σας δο-ή ευκαιρία για ερωτικές διακρίσεις.

Αναζητεί βέβαια τα φιλιά σας, αλλά βρίσκει εξ' ίσου ευχαρίστη και την πλατωνική απόλαυση της απλής συντροφιάς σας.

10) Δείχνει πραγματικό κι' όχι τυπικό μόνον ενδιαφέρον, όταν του μιλάτε για τους συγγενείς σας ή για την περασμένη ζωή σας.

Γιατί έννοει να μη του ξεφύγει η παρρηλική πληροφορία που θα τον βοηθήσει να σχηματίσει μέσα στο νου του μια τελεία εικόνα της προσωπικότητάς σας.

11) Σας τηλεφωνεί ή σας γράφει δίχως λόγο, ανάμεσα στα ραντεβού σας.

Αν τον ικανοποιούν οι ώρες που του προσφέρετε και δέν αισθάνεται μια επιτακτική επιθυμία περισσότερης επικοινωνίας μαζί σας ο έρωτας του είναι μάλλον χλιαρός.

12) Τον ευχαριστεί να κουβεντιάξη μαζί σας για νόμο.

Αναφέρει όλα τα γνωστά του παραδείγματα ευτυχισμένων ανδρών. 'Υποστηρίζει ότι οι άποτυχίες των συγχρόνων νάμων θα μπορούσαν ν' αποφευχθούν, αν υπήρχε αντίληψη και καλή θέληση. 'Εάν αντίθετως το θέμα του γάμου δέν τον έλκει καθόλου - είτε σας έχει ζητήσει να παντρευτείτε, είτε όχι-είνε πιθανόν ότι δέν σας αγαπάει σοβαρά. Οι περιπτώσεις 9 και 12 είναι οι σπουδαιότερες όπ' όλες. 'Αν δέν υπάρχει η μία τουλάχιστον απ' αυτές, μη θεωρήτε τον εκλεκτό σας αιχμαλώτη της αγάπης σας, έστω κι' αν συγκεντρώνη όλα τα άλλα γνωρίσματα.

Ο (γνός) Τάρχαν Μπέυ

ΟΙ ΤΥΠΟΙ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Οι μοιραίοι οι «γατίτσες», οι «σκληρές» κτλ.

Το Χόλλυγουντ περιτριφεταί γύρω από ώριμους τύπους ανδρών και γυναικών, από τους οποίους είναι αδύνατον να ξεφύγει. 'Ετσι, όταν λείπει κάποιος από τους ήθοποιους, που ανήκουν σ' έναν απ' αυτούς τους τύπους τα λαγυμια του κινηματογράφου αναζητούν άμεσα τον αντικαταστάτη του. Οι «ατομικοί» ήθοποι, εκείνοι που έχουν δηλαδή, δική τους ξεχωριστή προσωπικότητα, μετριούνται στα δάκτυλα, του ενός χεριού. Αυτοί παρεδίσσαν τις πόρτες του κινηματογράφου και ποδοπατούν τις καθιερωμένες προλήψεις με την πρωτοτυπία του ταλέντου των. 'Αλλά ποιοι είναι αυτοί οι τύποι; 'Ας αρχίσουμε από τους άνδρες.

Μία εποχή ήταν η μόδα του ρωμαντικού έρωστου με την ώρεια λατινική καταγωγή, τα περιπαθί μάτια και την εκφραστική φυσιογνωμία. 'Αθάνο πρότυπο αυτού του τύπου παραμένει ο Ροβ. Βολεντίνο.

Οι διάδοχοί του με τη σειρά λέγονται: 'Αντόνιο Μορένο, Ραμόν Νοβάρο, Ρικάρντο Κορτέζ, Τζωρτζ Ραφτ, Κάισα Ρομέρο.

Ο τελευταίος - ο σύγχρονος - είναι ο Τάρχαν Μπέυ. 'Όταν και αυτός εξαφανισθεί το Χόλλυγουντ θ' αναζητήσει έναν άλλον ήθοποιο του αυτού τύπου και, μόλις τον ανακαλύψει θα τον λανσάρει.

'Επειτα είναι οι «μοιραίοι» άνδρες, με μουστάκια ή χωρίς μουστάκια.

Στην πρώτη κατηγορία, ανήκουν ο Ρόναλντ Κόλμαν, ο Κλάρκ Γκέμπλ, ο Γουάρνερ Μπάξτερ, ο Πωλ Λούκας, ο Ουίλλιαμ Πόουελ, ο Ντόν 'Αμπερ.

Στη δεύτερη, ο Ρόμπερτ Τάιλορ, ο Τάιρον Πάουερ και ο Τζωρτζ Μπρέντ.

Μία αξιοσημείωτη παρατήρηση: όλοι οι «μοιραίοι», με μουστάκια ή χωρίς μουστάκια, είναι μελαχροίνοι. Κανείς ξανθός.

Μεγάλη επιτυχία έχουν επίσης οι ήθοποιοι που ανήκουν στον τύπο των «καλών παιδιών». Τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τους είναι: μία κάποια αφέλεια στην όμιλία και στους τρόπους των σχετική ευθύνη, ταχύτητα στις κινήσεις, εύκολη ποσοαρμογιά στους πιο διαφορετικούς ρόλους. Γιατί θα χρειασθεί να υποδυθούν ρόλους ήθοπων, πειρατών, τυχοδιωκτών, έρωτευμένων που τα κάνουν όλα νυσάλια - καρφία,

για να κατακτήσουν την εκλεκτή της καρδιάς των, αινιγματικών προσώπων, που καλύπτονται από έναν πυκνό πέλο μυστηρίου κτλ. Είναι αυτόντο που όλοι αυτοί πρέπει να έχουν μεγάλη μυϊκή δεξιότητα και να ξέρουν όλα τα όπορ γιατί οι ρόλοι των θ' απαιτήσουν να ριχτούν στη θάλασσα, να ξεφομαχθούν, να πιάσουν ένα άλογο με το λάσσο, να οδηγήσουν αυτοκίνητο κι' αεροπλάνο.

Επί κεφαλής των ήθοπων αυτών της κατηγορίας έρχεται ο 'Ερρολ Φλιν. 'Ακολουθούν έπειτα ο Γκάρι Κούπερ, ο Τζοελ Μακ Κρή, ο Χένρυ Φόντα, ο Τζέιμυ Στιούαρτ, ο Γκοέγκορ Πέκ, ο Γκλίν Φόρντ κτλ.

Στην ίδια κατηγορία ανήκει επίσης και ο Τζόνσον, μ' όλο που δέν έχει το πολυσυνθετό ταλέντο ενός 'Ερρολ Φλιν ή ενός Γκάρι Κούπερ.

Και τώρα ας περάσουμε στις γυναίκες. Πρώτες, έρχονται τέσσερες γυναίκες που δέν ανήκουν σε κανένα τύπο, γιατί κάθε μία τους έχει ξεχωριστή προσωπικότητα. Είναι - όπως θα λέγαμε - αρχηγίνες σχολής, μ' όλο που δέν δρουν άξια μαθήτριες, για ν' ακολουθήσουν τα πρότυπα που έδωμιούρησαν.

Μεταξύ των γυναικών αυτών, πρώτη στη σειρά έρχεται η παλιά δέντατίττα του θωδού Μοιρ Γουέστ. Δέν μιμήθηκε ποτέ καμμία και καμμία δέν υπήρξε να την μιμηθεί.

Μεταξύ των συγχρόνων ξεχωρίζουν η Γκρέτα Γκάρμπο, η Τζόαν Κράουφορντ και η 'Ινγκριντ Μπέργκμαν.

Είναι πολύ πιθανόν ότι ο κινηματογράφος θ' αργήσει πολύ να ξαναβρεί μια Γκρέτα Γκάρμπο. Η Τζόαν Κράουφορντ είναι μία ήθοποιος με πολύμορφο ταλέντο, που δίνει σε όλα τη δική της σφραγίδα. Η 'Ινγκριντ Μπέργκμαν είναι η δυναμική ήθοποιος, που συνκινεί και γοητεύει. Στ' ανδρία της δορίζει σήμα μια νεαρή ήθοποιος, Σουηδή όπως κι' αυτή η Βίβεκα Λίντφορτ.

Μία άλλη ήθοποιος, που θα ήταν δύσκολο να την κατατάξει κανείς σε ώριμο τύπο είναι η Κατερίνα Χέιμπορν.

Και τώρα η σειρά των «μοιραίων». Επί κεφαλής έρχονται η Μάρλεν Ντήτριχ και η 'Αννα Στέν. 'Ακολουθούν έπειτα σέ: κάπως καλύτερη μοίρα η Κωνσταντίνη Μπένετ, η Καρόλ Λομπάρ, η Λουίλλη Μπώλ και η 'Αλέξια Σιθί.

Μία άλλη κατηγορία αποτελούν εκείνες που άποκαλούν στο Χόλλυγουντ «γατίτσες». Είναι οι γυναίκες που έχουν ωραίο πρόσωπο, φωτεινά μάτια και που είναι κατά το ήμισυ άγγελος και κατά το άλλο ήμισυ διάβολος.

Στην κατηγορία αυτή ανήκουν η Κλόρια Στάνσον, η 'Ελλα Ράινες, η Βίβιεν Λέι, η Μύρια Λόου, η Σελίνα Σίντνεϋ, η Τζέιν Τίρνελ, η Σίμον Σίμον.

Πλάι σ' αυτές έρχονται οι γυναίκες με το χώρο πρόσωπο, τα γατίσια γυαλιστερά μάτια και τα φιδισία κορμιά: Βερόνικα Λέικ, Λωρεν Μπακόλ, Λισαμπετ Σκότ.

Μία άλλη κατηγορία αποτελούν οι «αδρές» με το τρυφερό βλέμμα και την περιπαθική φθορά που είναι τα αλβίνα θύματα του έρωτος. Σ' αυτή τη κατηγορία ανήκουν η Μοιρ Πίκφορντ, η Πηρλ Ουάιτ, η Έντνα Πούρριαν, η Πρισίλλα Λέιν, η Τζόαν Λέοκ, η Τζούν 'Αλυσον.

Ενας τελευταίος τύπος, σ' αυτόν ανήκουν οι «σκληρές». Είναι όλες πολύ ώριμες και ζουν μόνο και μόνο για την μορφή τους, αδιαφορώντας για τα θύματα που δημιουργούν γύρω τους. Στον τύπο αυτό ανήκουν η Κλάρα Μπόου, η Τζίν Χάρλοου, η Μπέττυ Γκρανιούλ, η Λάνα Τάρνερ, η Τζούν Χάδερ, η Γκαίλ Στόρμ, η Ρίτα Χάινγουορδ.

Συννεφάκι στον ουρανό

Παρουσιάζουμε πολλοί την έρωτική ευτυχία σαν ένα γελαστό, γαλάζιο ουρανό. Δέν έχω σκοπό να διαφωνήσω. Παραδοχολοί πάρα για πάρα αυτή την παρομοίωση, που αν δέν είχε προλάβει να την κάνει κάποιος χριστιανός πριν από μένα, έδω και δέν ξέρω πόσα χρόνια, θα την έκανα όπωδοδήποτε εύγ, για να πάρω μια θέση στην ιστορία. Ναι, είμαι απόλυτα σύμφωνος ότι ένα έρωτικό είδυλλιο μοιάζει πολύ με τον ουρανό. Και όπως ο αληθινός ουρανός έχει τις καλές του, αλλά έχει και τις κακές του, έχει δηλαδή τις νεφελές του, όπως, αλλά έχει και τις συννεφίες του και τις ψυχάλες του και τις μπόρες του και τις αστραπές του και τους κεραυνούς του, έτσι κι' ο έρωτικός ουρανός έχει τα ίδια και χειρότερα. 'Εκεί που πια καλά και χαιρέσαι τον ουρανό της ευτυχίας σου, ξαφνικά φαίνεται ένας συννεφάκι και σου χαλάει τα κέφια. Ο έρωτας αγαππεί πολύ, αλλά έχει και τις συννεφάκια, που φουσκά, τα συννεφάκια έχουν και τα ξεσπάσματα τους. Μία μέρα η γυναίκα που έχει την τιμή και την ευχαρίστηση να την αγαπάς αν είναι πρώι, καλοπέρα αν είναι βροδυ και ύπο λέει τι γίνεται από τόσο καιρό (και τί χαρές που κάνει η καμμένη!) και της λέω πως τη θυμήθηκα και τη θυμούνται πολύ και τώρα τελευταία δύναμι με έρωταρμένη κοντά της. Και της ξαναθυμίζω τα παλιά κι' εκείνη δέν λέει όχι. Κι' έχω παρατηρήσει, λοιπόν, πως ποτέ οι παλιές φιλενάδες δέν άρνούται να τις ξαναθυμίσουν. Και το έχω εκπληρώσει επιστημονικώς το ζήτημα. 'Όσο κι' αν έχη σβύσει η φωτιά της περασμένης αγάπης πάντα έχει άπομεινει μια μικρή σπίθα που ξαναφουντώνει για λίγο, για όσο ακριβώς σου χρειάζεται. 'Αι τόχουν αυτό το καλό οι παλιές φιλενάδες, ο θεός να τους δίνει χρόνια και πολλά αγαθά.

Και λοιπόν, που λέτε, μόλις

γαπάει) και άλλα τέτοια φρικτά πράγματα.

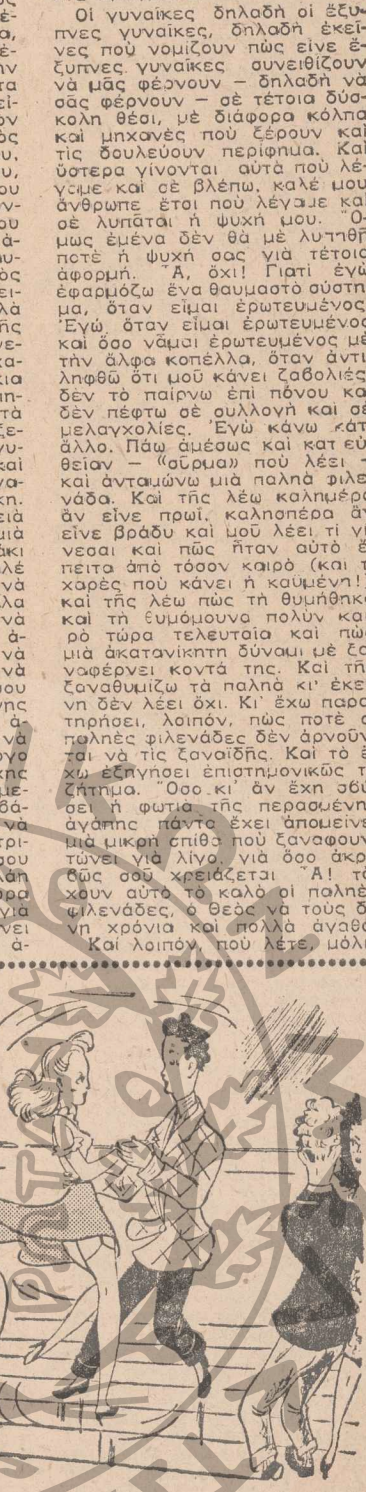
Οι γυναίκες δηλαδή οι εξυπνες γυναίκες, δηλαδή εκείνες που νομίζουν πως είναι έρωτες γυναίκες συνειθίζουν να μάς φέρουν - δηλαδή να σας φέρουν - σε τέτοια δύσκολη θέση, με διάφορα κόλπα και μηχανές που ξέρουν και τις δουλεύουν περιφροια. Και ύστερα γίνονται αυτά που λέγαμε και σε βλέπω, καλέ μου άνθρωπε, έτσι που λέγαμε και σε λυπάται η ψυχή μου. 'Όμως έμένα δέν θα με λυτήρη ποτέ η ψυχή σας για τέτοια αφορμή. 'Α, όχι! Γιατί ενώ εφαρμόζω ένα θαυμαστό σύστημα, όταν είμαι έρωτευμένος. 'Εγώ όταν είμαι έρωτευμένος και όσο νομίζω έρωτευμένος με την αλφα κοπέλλα, όταν αντίληφθω ότι μου κάνει ζοβολίες, δέν το παίρνω επί πόνου και δέν πέφτω σε ούληνη και σε μελαγχολίες. 'Εγώ κάνω κάτι άλλο. Πάω άμεσα και κατ' ευθείαν - «αύριο» που λέει - και ανταμώνω μια παλιά φιλενάδα. Και της λέω καλημέρα αν είναι πρωί, καλοπέρα αν είναι βροδυ και ύπο λέει τι γίνεται από τόσο καιρό (και τί χαρές που κάνει η καμμένη!) και της λέω πως τη θυμήθηκα και τη θυμούνται πολύ και τώρα τελευταία δύναμι με έρωταρμένη κοντά της. Και της ξαναθυμίζω τα παλιά κι' εκείνη δέν λέει όχι. Κι' έχω παρατηρήσει, λοιπόν, πως ποτέ οι παλιές φιλενάδες δέν άρνούται να τις ξαναθυμίσουν. Και το έχω εκπληρώσει επιστημονικώς το ζήτημα. 'Όσο κι' αν έχη σβύσει η φωτιά της περασμένης αγάπης πάντα έχει άπομεινει μια μικρή σπίθα που ξαναφουντώνει για λίγο, για όσο ακριβώς σου χρειάζεται. 'Αι τόχουν αυτό το καλό οι παλιές φιλενάδες, ο θεός να τους δίνει χρόνια και πολλά αγαθά.

Και λοιπόν, που λέτε, μόλις

Αυτός εκεί Λιλίκια μου, έχει καρφώσει το μάτι του άπάνω σου! Μήπως τον ξέρεις;

Ο ΑΦΕΛΗΣ

Ο ΑΦΕΛΗΣ

Αυτός εκεί Λιλίκια μου, έχει καρφώσει το μάτι του άπάνω σου! Μήπως τον ξέρεις;

ή παλιά φιλενάδα θα μου πη
ναι και που και τότε, άμεσως
αισθανόμουν το βάρος να μου
φύγει από το μυαλό την τα-
νάλια που μου το μαγνώνει να
ξεοφίγη. τη σκέψι μου να κα-
θαρίξη, την καρδιά μου να ι-
σορροπή και πάω σπιτί μου ά-
νάλαφρος και συριζώντας. Κι
αισθανόμουν ακόμα σαν λέει,
αυτή να είναι η καινούργια μου
ανάπη και η άλλη να αν-
παλιά και ξεχασμένη κι άς
μείνη με το πείσμα της.

Κι ένω τα πηγαίναμε καλά
με την Άλφα κι ο ούρανός
της εύτυχιας μας ήταν αβίρι-
ος, να το άτιμο το συννεφά-
κι. Η Άλφα έκαινο το βρόδυ
ήταν αλλοιώτικη. Την είδα ψυ-
χή, αφηρημένη, πύνα να τη
φιλήσω και δεν ήθελε, προφα-
σιότιπκε πως υπήρχε σοβαρός
λόγος που έπρεπε να φύγη
χωρίς να τη φιλήσω κι όταν,
τη στιγμή που χωρίζαμε, της
πρότεινα να ξαναϊδωθούμε δυο
μέρες αργότερα, μου έφερε
τόν κατακλυσμό.

— Και τί θα γίνει;
— Θα σου τηλεφωνήσω μία άπ'
αυτές τις μέρες.

— Πολύ καλά. Άντιό.
— Άντιό. Κυρά μου, είπα, δεν
ζέρω τί συμβαίνει. Μπορεί όλ'
αυτά που μου άρράδιασε να
είνε αληθινά, αλλά πάλι, ό-

ποιος θέλει, βρίσκει τρόπο να
οικονομήσει μια ώρα μέσα στις
άλλες του τίς δοκολίες για να
την άφιερώνει στον άνθρωπο
που λέει πως αγαπάει. Άότε
δυο πιθανότητες υπάρχουν. Η
το ενδιαφέρον σου έχει μειω-
θή και δεν σου κάνει κέφι να
με βλέπει συχνά, ή το κάνει
επιτίδες για να με τυραννή-
σει, να με βάλει σε σκέψι
και να πάω να στριφογυρίσω
στο κρεβάτι μου περιμένον-
τας τον ύπνο που δεν έρχεται
και το τηλεφώνημα που ποιος
ξέρει πότε θαρθεί. Και να ρί-
ξης κάρθουρα στη δική μου φω-
τιά. Όθμα σου δηλαδή. Μα έ-
λα πού έγω δεν είμαι από
κείνους. Όσο και να σ' αγα-
πάω — είπα — δεν έχω σκοπό
να χάσω το μυαλό μου και 3
όκιάδες άς πού να ευαρεστη-
θής να με ξαναϊδείς. Έγω έχω
άμέσως το αντίδοτο. Και σφι-
κτικες το μυαλό μου λίγες ώ-
ρες, αλλά για παραπάνω δεν
είχα διάθεση.

Χωρίς να θυσιάσω πολύτιμον
καιρά προς βλάβη της ψυχικής
μου ύγείας, αποφάσισα να έ-
φαρμόσω το σύστημά. Να πάω
στη Λιάνα. Αυτή καθόταν πα-
λύ μακριά. Άς πηγαίνα καλύ-
τερα στην Άλεξ, που ήταν
πιο κοντά. Και τάλ-τάλ, την
πόρτα, στα γρήγορα.

— Ό! Καλοπέρα, Βάσο, μου
λέει μ' ευχάριστη έκπληξη. Πό-
σα χρόνια έχω να σε ιδώ.
— Κάπου δυο χρόνια Άλεξ...
Πώς περνάει, αλήθεια, τα
χρόνια. Όπως ποτέ δεν ήσουν
τόσο άμορφο όσο άπόψε.

— Με κοιταξέ μου. Άλεξ...
— Καθόλου. Κι έτσι άκριβώς
σε φανταζόμουν όδον τον και-
ρό που σε συλλογιζόμην.

— Μη λές μεγάλα λόγια.
— Δεν είναι λόγια, Άλεξ μου.
Είπε πολύ παράδοξο αυτό που
μου συμβαίνει. Η άγάπη μου
για σενα ξαναφουρνάει. Είπε
τώρα ένας υφνος που έρχεται
διαρκώς στη σκέψι μου. Σε
βλέπω στον ύπνο μου. Προσ-
πάθησα ν' αντιδράσω, αλλά ή-
ταν αδύνατον.

Ευχαριστιόταν και κοιταξέ-
τον που μ' άκούει να της λέω
τόσο θαυμασία λόγια, με οο-
βρό κι αισθηματικό ύφος. Έ-
γω — πρέπει να το πώ — δεν
αισθανόμουν τίποτα άπ' όλ' αυ-
τά τα ώραία πράγματα. Η Ά-
λεξ είχε μια πολύ άμορφη γυ-
ναίκα, χαριτωμένη και προσκλη-
τική, αλλά ή καρδιά μου δεν
έλεγε να συνηθίσει. Την έ-
βλεπα σαν άναλφα, σαν ζω-
γραφικό πίνακα. Η παλιά μου
άγάπη γι' αυτήν είχε σβήσει
έντελως και δεν είχε άφίσει ό-
χι σπείρα, αλλά ούτε στάχτι.

— Ό! Καλοπέρα, Βάσο, μου
λέει μ' ευχάριστη έκπληξη. Πό-
σα χρόνια έχω να σε ιδώ.
— Κάπου δυο χρόνια Άλεξ...
Πώς περνάει, αλήθεια, τα
χρόνια. Όπως ποτέ δεν ήσουν
τόσο άμορφο όσο άπόψε.

— Με κοιταξέ μου. Άλεξ...
— Καθόλου. Κι έτσι άκριβώς
σε φανταζόμουν όδον τον και-
ρό που σε συλλογιζόμην.

— Μη λές μεγάλα λόγια.
— Δεν είναι λόγια, Άλεξ μου.
Είπε πολύ παράδοξο αυτό που
μου συμβαίνει. Η άγάπη μου
για σενα ξαναφουρνάει. Είπε
τώρα ένας υφνος που έρχεται
διαρκώς στη σκέψι μου. Σε
βλέπω στον ύπνο μου. Προσ-
πάθησα ν' αντιδράσω, αλλά ή-
ταν αδύνατον.

Ευχαριστιόταν και κοιταξέ-
τον που μ' άκούει να της λέω
τόσο θαυμασία λόγια, με οο-
βρό κι αισθηματικό ύφος. Έ-
γω — πρέπει να το πώ — δεν
αισθανόμουν τίποτα άπ' όλ' αυ-
τά τα ώραία πράγματα. Η Ά-
λεξ είχε μια πολύ άμορφη γυ-
ναίκα, χαριτωμένη και προσκλη-
τική, αλλά ή καρδιά μου δεν
έλεγε να συνηθίσει. Την έ-
βλεπα σαν άναλφα, σαν ζω-
γραφικό πίνακα. Η παλιά μου
άγάπη γι' αυτήν είχε σβήσει
έντελως και δεν είχε άφίσει ό-
χι σπείρα, αλλά ούτε στάχτι.

— Ό! Καλοπέρα, Βάσο, μου
λέει μ' ευχάριστη έκπληξη. Πό-
σα χρόνια έχω να σε ιδώ.
— Κάπου δυο χρόνια Άλεξ...
Πώς περνάει, αλήθεια, τα
χρόνια. Όπως ποτέ δεν ήσουν
τόσο άμορφο όσο άπόψε.

— Με κοιταξέ μου. Άλεξ...
— Καθόλου. Κι έτσι άκριβώς
σε φανταζόμουν όδον τον και-
ρό που σε συλλογιζόμην.

— Μη λές μεγάλα λόγια.
— Δεν είναι λόγια, Άλεξ μου.
Είπε πολύ παράδοξο αυτό που
μου συμβαίνει. Η άγάπη μου
για σενα ξαναφουρνάει. Είπε
τώρα ένας υφνος που έρχεται
διαρκώς στη σκέψι μου. Σε
βλέπω στον ύπνο μου. Προσ-
πάθησα ν' αντιδράσω, αλλά ή-
ταν αδύνατον.

Ευχαριστιόταν και κοιταξέ-
τον που μ' άκούει να της λέω
τόσο θαυμασία λόγια, με οο-
βρό κι αισθηματικό ύφος. Έ-
γω — πρέπει να το πώ — δεν
αισθανόμουν τίποτα άπ' όλ' αυ-
τά τα ώραία πράγματα. Η Ά-
λεξ είχε μια πολύ άμορφη γυ-
ναίκα, χαριτωμένη και προσκλη-
τική, αλλά ή καρδιά μου δεν
έλεγε να συνηθίσει. Την έ-
βλεπα σαν άναλφα, σαν ζω-
γραφικό πίνακα. Η παλιά μου
άγάπη γι' αυτήν είχε σβήσει
έντελως και δεν είχε άφίσει ό-
χι σπείρα, αλλά ούτε στάχτι.

— Ό! Καλοπέρα, Βάσο, μου
λέει μ' ευχάριστη έκπληξη. Πό-
σα χρόνια έχω να σε ιδώ.
— Κάπου δυο χρόνια Άλεξ...
Πώς περνάει, αλήθεια, τα
χρόνια. Όπως ποτέ δεν ήσουν
τόσο άμορφο όσο άπόψε.

— Με κοιταξέ μου. Άλεξ...
— Καθόλου. Κι έτσι άκριβώς
σε φανταζόμουν όδον τον και-
ρό που σε συλλογιζόμην.

— Μη λές μεγάλα λόγια.
— Δεν είναι λόγια, Άλεξ μου.
Είπε πολύ παράδοξο αυτό που
μου συμβαίνει. Η άγάπη μου
για σενα ξαναφουρνάει. Είπε
τώρα ένας υφνος που έρχεται
διαρκώς στη σκέψι μου. Σε
βλέπω στον ύπνο μου. Προσ-
πάθησα ν' αντιδράσω, αλλά ή-
ταν αδύνατον.

Ευχαριστιόταν και κοιταξέ-
τον που μ' άκούει να της λέω
τόσο θαυμασία λόγια, με οο-
βρό κι αισθηματικό ύφος. Έ-
γω — πρέπει να το πώ — δεν
αισθανόμουν τίποτα άπ' όλ' αυ-
τά τα ώραία πράγματα. Η Ά-
λεξ είχε μια πολύ άμορφη γυ-
ναίκα, χαριτωμένη και προσκλη-
τική, αλλά ή καρδιά μου δεν
έλεγε να συνηθίσει. Την έ-
βλεπα σαν άναλφα, σαν ζω-
γραφικό πίνακα. Η παλιά μου
άγάπη γι' αυτήν είχε σβήσει
έντελως και δεν είχε άφίσει ό-
χι σπείρα, αλλά ούτε στάχτι.

— Ό! Καλοπέρα, Βάσο, μου
λέει μ' ευχάριστη έκπληξη. Πό-
σα χρόνια έχω να σε ιδώ.
— Κάπου δυο χρόνια Άλεξ...
Πώς περνάει, αλήθεια, τα
χρόνια. Όπως ποτέ δεν ήσουν
τόσο άμορφο όσο άπόψε.

— Με κοιταξέ μου. Άλεξ...
— Καθόλου. Κι έτσι άκριβώς
σε φανταζόμουν όδον τον και-
ρό που σε συλλογιζόμην.

— Μη λές μεγάλα λόγια.
— Δεν είναι λόγια, Άλεξ μου.
Είπε πολύ παράδοξο αυτό που
μου συμβαίνει. Η άγάπη μου
για σενα ξαναφουρνάει. Είπε
τώρα ένας υφνος που έρχεται
διαρκώς στη σκέψι μου. Σε
βλέπω στον ύπνο μου. Προσ-
πάθησα ν' αντιδράσω, αλλά ή-
ταν αδύνατον.

Όμως τί σημασία είχε; Έγω
την ήθελα για φάρμακο. Και
πέρα άμέσως στο σκοπό μου.
— Άλεξ, θέλω να σε ιδώ.
— Με βλέπεις τώρα.
— Όχι έτσι. Θέλω να σε ιδώ,
όπως σ' έβλεπα τότε... Να ξα-
ναχάσουμε τις παραδείσιμες
ώρες που περάσαμε μαζί. Να
ξαναθυμηθούμε την εύτυχια
μας.

Και ή Άλεξ, παίρνει ξαφνί-
κα ένα ύφος πολύ σοβαρό και
μου λέει:
— Αυτό είναι αδύνατον.
— Γιατί;
— Γιατί όλ' αυτά περάσανε
πιά. Πέθαναν για πάντα. Βάσο.
— Και όμως, Άλεξ — είπα με
τρυφερό και πονεμένο στυλ —
ή φωτιά της άγάπης, πάντα ά-
φίνει μία σπείρα κρυμμένη στη
στάχτι. Άπ' αυτή τη σπείρα θα
ξαναφουρνάει ή παλιά φωτιά
και θα γίνει πιο δυνατή από
πρώτα.

— Είπε σκληρό που σου το
λέω, Βάσο, αλλά σε μένα δεν
έχει μείνει σπείρα. Ζήτησέ μου
ό,τι άλλο θέλεις.
— Άγαπάς κανέναν άλλον;
— Ίσως ναι, ίσως όχι.
Της έπιασα το χέρι. Ήταν
κρύο. Της είπα κι άλλα πα-
ραρησιαστικά λόγια, αλλά ήταν
άνώφελα. Έπέμενε στο όχι
της. Κι έφυγα θλιμμένος.

Άπο τη στιγμή εκείνη, έ-
νοιωσα την τανάλια να μου
σφιγγει το μυαλό. Η σκέψι μου
θόλωσε. Η καρδιά μου χτυπού-
σε γρήγορα. Άκούγα τους
σφυγμούς μου, σαν να λέγαν:
«Ά — λεξ... Ά — λεξ...» Κά-
θισα σ' ένα καφεενάκι για
να συγκεντρώσω τις σκέψεις
μου. Κι όλες πηγαιναν, στην
Άλεξ. Η άρνησί της μ' έκα-
νε σαν τρελλό. Γιατί δεν ήθε-
λε ντροπή το παλαιοκόριτο;
Γιατί; Πήγα στον κινηματογρά-
φο για ν' άπασχολήσω κάπου
άλλού την προσοχή μου. Άλλά
στην όδον έβλεπα την Άλεξ
να μου λέει: «Αδύνατον». Και
τη νύχτα, που να μου κολλή-
ει ύπνος. Μέσα στο κεφάλι μου
είχε εγκατασταθεί ή Άλεξ και
δεν μ' άφηνε να σκεφτώ τί-
ποτ' άλλο. Ποτέ δεν είχα νιώ-
σει να την αγαπάω τόσο πολύ.
Η σπείρα που πίστεια ό άφε-
λης πως είχε σβήσει, ήταν κά-
που κρυμμένη και τώρα με
φούντωσε ολόκληρο. Ξαναπήγα
να βρω τη Άλεξ, την άλλη
μέρα. Η ίδια όρνησι. Την πα-
ρακάλεσα, προσπάθησα να τη
συνηθίσω, αποτέλεσμα μηδέν.
Κι αυτή ή δουλειά τραβεί μέ-
ρες και νύχτες. Ένινα ή οκία
της μία οκία του παρελθόντος
που ξαναζωντανεύει και υπό-
σχεται μέλλον... Έκείνη επι-
μένει στο όχι... Και είμαι σαν
τρελλός.

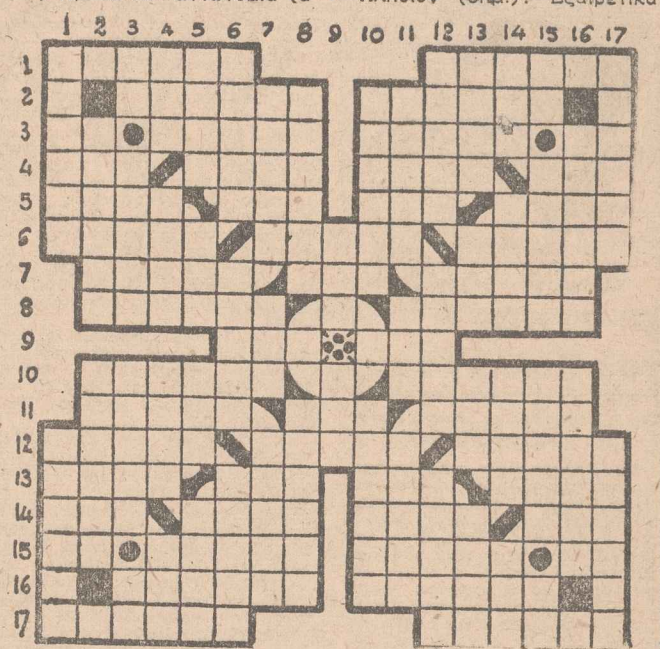
— Θεέ μου! Τι θα γίνει;...
★
Τέσσερες ημέρες αργότερα,
το τηλεφώνη:
— Καλημέρα Βάσο.
— Ποιά είναι, παρακαλώ;
— Έτσι με ξέχασες; Άλφα.
— Αί... Έσύ είσαι; Με συγ-
χωρίς, δεν σε κατάλαβα. Τι
γίνεσαι;
— Καλά. Θέλεις να ιδωθούμε
άπόψε;
— Αδύνατον. Έχω κάποια
σοβαρή δουλειά.
— Άύριο τότε;
— Όύτε αύριο...
— Μεθαύριο;
— Όύτε... Είμαι πολύ άπα-
σχολημένος.
— Τότε, πότε θέλεις;
— Δεν ξέρω. Όποτε θα βρω
καιρό θα σου τηλεφωνήσω.
Μούκλεισε το τηλεφώνη θυ-
μωμένη. Καλύτερα. Όλες αυ-
τές τις δραματικές ώρες της
επιπλοίας, ούτε μία φορά δεν
είχε έρθει στο νου μου ή Ά-
λφα. Άότε ζούσε λοιπόν!...
Και ξανάπεσα στη μελαγχό-
λια μου και στην άγωνία μου
για την Άλεξ. Και φοβόμην
ότι τώρα έγω θα κυνηγάω την
Άλεξ, ή Άλφα έμένα και ή
Άλεξ ίσως κάποιοι άλλον...
Θεέ μου τί θα γίνουμε κι οι
τρείς!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ.142

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Ένδρετος, τίμιος. — Μου-
σικό θέμα (ιταλ.).
- 2) Το βάζουμε πάνω σ' ένα
υποζύγιο προτού το φορτώσω-
με (δημ.). — Δεν εύλαβεταί τί-
ποτε.
- 3) Πρόθεσις. — Υίος του 'Ισα-
άκ. — Χρονικός σύνδεσμος. — Κτη-
τική άντωνυμία.
- 4) Προσωπική άντωνυμία (α')

προσ. πληθ.). — Άλεξάνδρα
χαϊδευτικά). Χωρίς αυτό δεν
θα είχαμε παστά (καθ.). — Προ-
θάλαμος, διάδρομος (ξεν.).

5) Σύνολεν ανθρώπων. — Άν-
θος. — Επαυλις των Άμπελο-
κήπων που δεν υπάρχει πιά.
— Ερωτηματική άντωνυμία (ου-
δέτ.).

6) Τα φρούτα αυτά δεν τρώ-
γονται. — Χρησιμοποιείται για
διακείμενα υγρών. — Ό έρωας
του έγινε άφορμή πολέμου
στην αρχαιότητα.

7) Ένας από τους δυο ι-
δρυτάς της Ρώμης. — Γάλλος
στρατάρχης. — Άπαραίτητη στον
αρχαίο.

8) Βάζω φωτιά. — Πρωτόγονο
φωτιστικό μέσον.

9) Θεά. — Ποταμός της Έλβε-
τίας.

10) Η πρωτεύουσα των θι-
λιπίνων. — Έκει έγινε στήλη
άλατος ή γυναικα του Λώτ.

11) Δεν έχουν καλούς τρέ-
πους (ουδ.). — Υίος του Νώε.
— Δημητριακόν.

12) Μεταδοτικό νόσημα. —
Μία των δωδεκανήσων. — Την
χρησιμοποιούν για πατώματα.

13) Ένδυμα των χωρικών.
— Άντωνυμία (πληθ.). — Μάρκα αυ-
τοκινήτων. — Έχει οκεί με τη
μουσική.

14) Χρονικό επίρρημα. — Τα
ρουχία αυτά τα φορούσε το κα-
λοκαίρι. — Επίρρημα που δηλώ-
νει πιθανότητα. — Καψόπτης (ξε-
νική).

15) Αιγυπτιακή θεότης. —
Όγκος πάγου που κατεβαίνει
άπ' τα βουνά. — Κουτός. — Φω-
νέν (είς διπλούν).

16) Είδος γλυκίσματος. — Την
ακολουθεί συχνά ή τιμή της
λίρας.

17) Συνεσταλέμενα (αίτ.). —
Άλλαντικό που μ' ένα τελικό
αίγμα και κατέβασμα του τό-
νου γίνεται νποι.

Κ. ΤΣΙΦΛΑΚΟΣ
1) Άτάραχος. — Ό πρώτος...
άεροπόρος.
2) Τμήμα του σπιτιού (δη-
μοτ.). — Πολύτιμο μέταλλο (δη-
μοτ.).
3) Λεπτή κλωστή. — Συμβάλ-
λει στην καθαριότητα. — «...τον
πλυσίον σου» έδιδες ό Χρι-
στός. — Δυό σύμφωνα που σχη-
ματίζουν μόνα τους μία πρω-
τεύουσα.
4) Συμπλεκτικός σύνδεσμος.
— Πλησίον (δημ.). — Έξαιρετικά

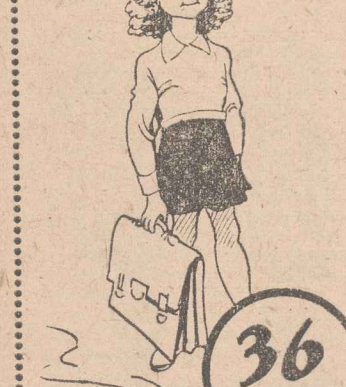
120
ΜΗΝΕΣ

... διαρκεί ένα έτος για ένα νε-
ογέννητο βρέφος

84
ΜΗΝΕΣ

... διαρκεί ένα έτος για ένα
παιδάκι 5 χρόνων.

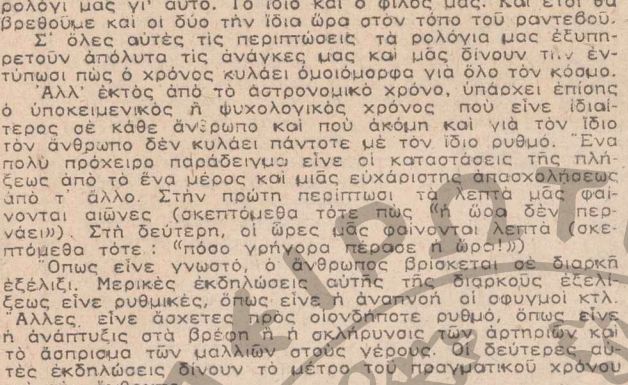
36
ΜΗΝΕΣ

... διαρκεί ένα έτος για ένα
παιδάκι 10 χρόνων.

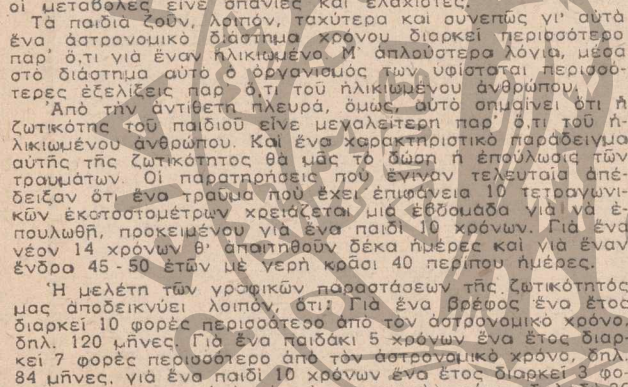
18
ΜΗΝΕΣ

... διαρκεί ένα έτος για ένα
νέο 20 χρόνων.

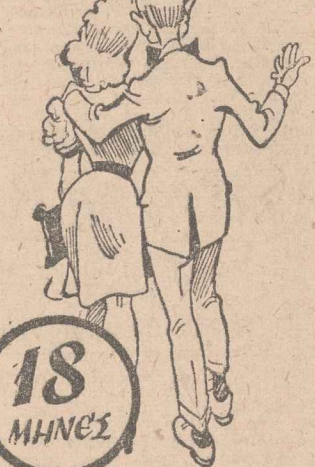
12
ΜΗΝΕΣ

... διαρκεί ένα έτος για ένα
άνδρα 40 χρόνων

10
ΜΗΝΕΣ

... διαρκεί ένα έτος για ένα
άνθρωπο 60 χρόνων.

18
ΜΗΝΕΣ

... διαρκεί ένα έτος για ένα
νέο 20 χρόνων.

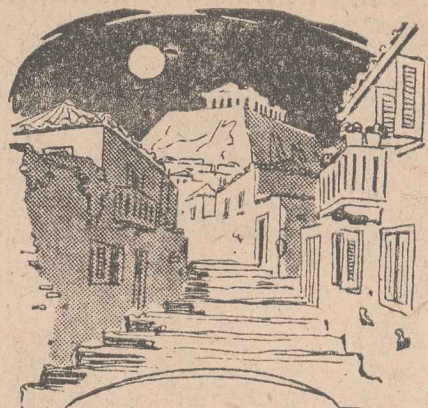
12
ΜΗΝΕΣ

... διαρκεί ένα έτος για ένα
άνδρα 40 χρόνων

10
ΜΗΝΕΣ

... διαρκεί ένα έτος για ένα
άνθρωπο 60 χρόνων.

ΣΤΑ ΩΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ τῆς παλαιᾶς Ἀθῆνας

Ὁ Πολέμης μέντιουμ!

Ὑπῆρξε στὴν παλαιὰ Ἀθῆνα ἐποχὴ (πρὸ τῶν Βαλκανικῶν πολέμων) ποὺ γινόταν μεγάλη συζήτηση γιὰ τὴν πνευματικὴ ἐσπερίδα πολλῶν Ἀθηναϊκῶν σπιτιῶν καὶ ἰδίως ἐκείνων ποὺ ἐπαγγελματιολογοῦντο στὸ σπιτί τοῦ περιφθόρου σατυρικοῦ ποιητοῦ Γεωργίου Σουρή.

Ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ δὲν ὑπῆρχε ἀκόμη, στὴν Ἀθῆνα Ἑταιρεία Ψυχικῶν Ἑρευνῶν καὶ ὁ φίλος κ. Ἀγγελος Τανάγρας μὲς εἶχε μὴ ὡς ἱατρός, στὸ πολεμικὸ Ναυτικὸ καὶ ἀργότερα ἔγινε καὶ ἐκλεκτὸς συνάδελφος στὴ δημοσιογραφία καὶ στὴ συγγραφικὴ τέχνη.

Ὁ πνευματισμὸς εἶχε γίνει τῆς μόδας ἀπὸ τὰ ἐπιστημονικὰ πειράματα ποὺ ἐγίνοντο συγχρόνως καὶ στὴν Εὐρώπῃ καὶ στὴν Ἀμερική, μέγας δὲ πνευματιστικὸς προσκελετὸς εἶχε κυριεύσει τοὺς Ἀθηναίους, ἄνδρες καὶ γυναῖκες.

Ὁ μακαρίτης Μανώλης Γουδέλης στὸ «Πανελλήνιον» ὁσάκις θύμωνε στὴ φιλολογικὴ συζήτησι, ἔλεγε ῥτὸν Τσοκόπουλο:

— Ὑπνωτισμένος θὰ εἶσαι, φίλτατε Γεώργιε!

Στὰ σπίτια εἶχαν ἐπιτραπῆ ὅλα τὰ τριποδα τραπεζάκια ποὺ δὲν εἶχαν καρφιά — διότι ἔλεγαν ὅτι ἀπὸ τὰ σιδερένια καρφιά διέρρεον ὁ μαγνητισμὸς ποὺ προσκαλεῖτο ἀπ' τὰ συγκεντρωμένα βλέμματα τῶν συνέδρων.

Ὁ Μπάμπης Ἀννίνος ποὺ ἐζήτησε κάποτε ματαίως νὰ συνενωθῇ μὲ τὸ καινούργιο τηλεφώνημα φιλικοῦ τοῦ σπιτιοῦ, τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, — τᾶλεσαν, τότε, λόγῳ τῆς κατασκευῆς των, καθουρνιστίρια — εἶπε:

— Εὐκολώτερο εἶνε νὰ συνενωθῇς στὰ τραπεζάκια μὲ τὰ πνεύματα τῶν κεκοιμημένων, παρὰ μὲ τὰ τηλεφώνια τῆς πόλεως! Πραγματικὰ δὲ, ἀσφαλτέστερες πληροφορίες ἐδίδοντο ἀπ' τὰ προσκαλούμενα ὑπὸ τῶν πνευματιστῶν πνεύματα, παρὰ ἀπὸ τὰς ῥήλας τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης! Εἰς ὅλας τὰς συναστροφὰς οἱ καλεσμένοι διηγούντο τὴν ἄλλη μέρα στοὺς φίλους των πολλὰ παραδοξὰ περὶ μαυτινῶν καὶ ἀποκαλύψεων καὶ αὐτὰ ἐγίνοντο θέμα γενικῆς συζητήσεως στὴν κοινωνία τῆς μακαρίας Παλαιᾶς Ἀθῆνας.

Ἀλλὰ τὰ περιεργότερα πράγματα ποὺ ἀκουγότανον, τότε, ἐγίνοντο στὸ σπιτί τοῦ Σουρή. Ἐκεῖ ὁ ποιητὴς Ι. Πολέμης ἐπικοινωνοῦσε, ὡς μέντιουμ μὲ τὰ πνεύματα. Ὁ δὲ Σουρὴς ἐπίστευεν ἀδιστακτικῶς

ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ὑπεράνθρωπη δύναμι ποὺ κινοῦσε τὸ μολύβι τοῦ ἐπάνω στὸ τραπέζι καὶ τὸν ἔκανε νὰ γράφῃ καὶ νὰ ζωγραφίζῃ ὠραίες εἰκόνες, ἐνῶ δὲν ἦταν ζωγράφος.

Ἀλλὰ τίς εἰκόνες τίς ἔσκιζε, διότι καθὼς ἔλεγε, κάποιο πνεῦμα τοῦ εἶχε ψιθυρίσει πὼς ἂν τίς κρατοῦσε, θὰ πέθαινε! Ἦσαν δὲ τόσο ὠραίες οἱ εἰκόνες αὐτές, καθὼς ἔλεγαν, ὥστε ἡ πεθερὰ τοῦ Σουρή, ἀγαθωτάτη καὶ εὐγενεστάτη κυρία, ἔνα βράδυ, ἔλεγε στὸν Προδελένγιο:

— Τί κακὸ εἶν' αὐτὸ, κύριε Ἀριστομένη μου; Θὰ μπορούσαμε νὰ πουλάμε αὐτὰ τ' ἀριστουργήματα καὶ νὰ ποῦμε δέκα πτώγια! Ἀλλὰ τὰ σίγνει ὁ εὐλογημένος! Τῆς εἶχαν πῆ τῆς γυναίκας ὅτι οἱ εἰκόνες τοῦ Πολέμου ἦσαν σχεδὸν ἰσάειες τῶν ἔργων τοῦ Λεονάρδου ντὰ Βίντσι!

Ἐνα βράδυ, ἐπειδὴ γεννήθηκαν ἀμφιβολίες γιὰ τὰ συμβαίνοντα στὸ σπιτί τοῦ Σουρή, πῆγε ἐκεῖ καὶ ὁ γιατρός Σίμων Ἀποστολίδης.

Οἱ παριστάμενοι, λοιπόν, (μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ διηγηματογράφος Ἀνδρέας Κασκαδίτσας, ποὺ ἦταν ἐπίσης καὶ γιατρός, ὁ Ραγκαβῆς, ὁ Προδελένγιος, ὁ Κωστής Παλαμᾶς καὶ πολλοὶ ἄλλοι λόγιοι καὶ ποιηταὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης) τὸν ἐβεβαίωσαν ὅτι ἐκεῖ μέσα συνέβαιναν σημεῖα καὶ τέρατα. Τραπέζια μετεκινούντο, πνεύματα ἐκαλούντο καὶ ἔθωναν στὰ τραπεζάκια, οἱ δὲ παριστάμενοι, σὲ κατάστασι καταπλήξεως, ἀνέβαιναν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ προσπαθοῦσαν νὰ μαυτινῶν ὁ ἕνας τοὺς διαλογισμοὺς τοῦ ἄλλου. Πρωτοφανὴς αὐθυποβολή.

Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ ἀλλάζε ὄψι. Ἐπίσης ἀλλάζαν καὶ οἱ τρόποι καὶ ἡ σοβαρότης τῶν ἐπισκεπτῶν. Περιστοῦσαν ὅλοι σιγὰ καὶ ἐναιρετίζοντο μὲ μασωνικὰ σημεῖα. Στὸ σαλονάκι ὅπου ἄλλοτε περνοῦσε τὴν ὥρα τῆς καροταπίζουσας ἡ συζητοῦσα ἡ περίφημη Σουρικὴ συντροφία, τὸ μάους εἶχεν ἀντικατασταθῇ ἀπὸ τὰ σύνεργα γιὰ τὴν πνευματιστικὴ συνεδρίασι. Ἐκάθονταν ὅλοι, γύρω ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ ὁ Πολέμης πῆρε ἕνα φύλλο χαρτί, προσήλωσε τὰ βλέμματά του καὶ ἄρχισε νὰ ζωγραφίζῃ.

Φαινότανε ὅταν νὰ μὴ καταλάβαινε τί συνέβαινε γύρω του. Ὁ γιατρός Ἀποστολίδης τὸν κέντησε μὲ μιὰ καρφίτσα, ἀλλ' ὁ ποιητὴς οὔτε ἐνοιῶθε τίποτε. — Καὶ τὸ κεφάλι νὰ τοῦ κῶπνε γιατί; εἶπε, ὁ Σουρὴς, δὲν θὰ καταλάβῃ αὐτὴ τὴν ὥρα τίποτε!

Τὰ σκίτσα του ὅμως δὲν ἦταν καὶ ἀριστουργήματα καθὼς τᾶλεσαν. Πάντως, τὸ φαινόμενο ἦταν περίεργο, οἱ δὲ παριστάμενοι κοινούσαν μυστηριῶδως τὰ κεφάλια των καὶ δὲν μιλοῦσαν. Ὁ γιατρός ἐξήγησεν ὅτι ἐπρόκειτο πράγματι περὶ αὐθυπνωτιστικοῦ φαινομένου καὶ ὅτι ὁ Πολέμης, λόγῳ τῆς ἰδιοσυγκρασίας του, ἦταν σπανιότατο μέντιουμ.

Σὲ λίγες ἡμέρες, τότε, ἔθαψε στὰς Ἀθῆνας περαστικὸς ὁ Πολωνὸς γιατρός Κζύνσκυ, διάσημος πνευματιστὴς ποὺ ἔδινε διαλέξεις μὲ πνευματιστικὰ πειράματα.

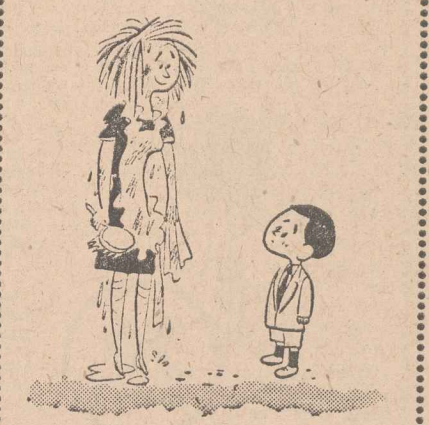
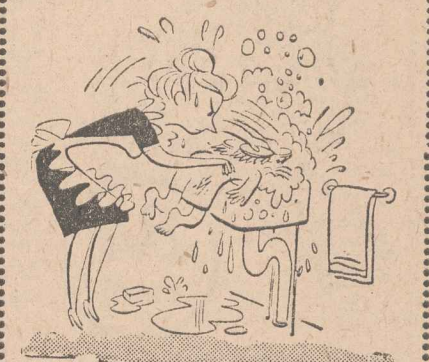
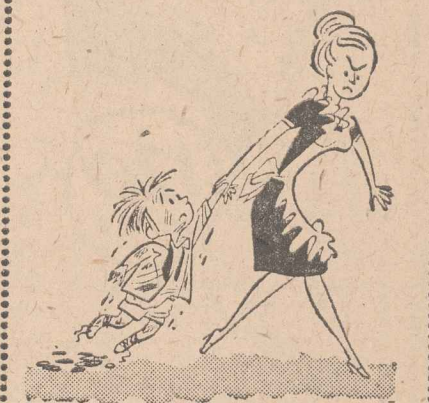
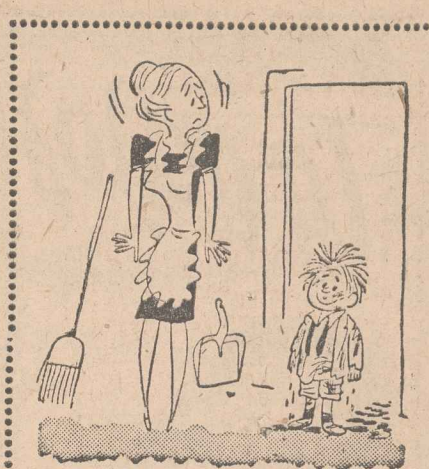
Ὁ Πολωνὸς ἐπιστήμων εὗαθε καὶ τὰ πνευματιστικὰ πειράματα ποὺ ἐγίνοντο στὸ σπιτί τοῦ Σουρή καὶ συναντήθηκε καὶ μὲ τὸν Πολέμη, τὸν ὁποῖον ἐκύτταξε κατὰματα καὶ ἐπιμονα.

Ὁ Πολέμης βάσταξε γιὰ μερικὲς στιγμὲς στὸ διαπεραστικὸ βλέμμα τοῦ Πολωνοῦ. Σὲ λίγο, ὅμως, ἀφῆκε μιὰ τρομερὴ κραυγὴ καὶ ὥρμησε νὰ πέσῃ ἀπ' τὸ παράθυρο, ἀλλὰ τὸν πρόφθασαν καὶ τὸν συνεκράτησαν οἱ παριστάμενοι, ποὺ ἀναστατάθηκαν καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὸν ἡσυχάσουν. Δὲν συνῆλθε ὁ ποιητὴς παρὰ μόνον ὅταν ἀπεσώθη ὁ Πολωνὸς πνευματιστής.

Οἱ ποιηταὶ, εἶπε ἐκείνος φεύγοντας, ὅταν γίνονται μέντιουμ, ἀνοίγουν ἐπικινδύνως τὰ φτερά τῆς φαντασίας των! Χορεύεται προσοχή! Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΒΡΑΔΥ καὶ τὸ πρωΐ

Πὼς διατηρεῖται ἡ αἰωνία ἐμορφιά

Ἡ ρουτίνα εἶνε τὸ κλειδί τῆς διασκέδασης τῆς ὡμορφίας. Μ' ἄλλα λόγια, ἡ γυναῖκα πρέπει ν' ἀποκτήσῃ ὠρισμένες συνήθειες, στὴν περιποίησιν τοῦ ἑαυτοῦ της, καὶ νὰ τίς ἀκολουθῇ στὸ ἔξῃς πιστὰ καὶ μηχανικά.

Ἡ ρουτίνα λοιπὸν θὰ διευθύνῃ ὅλα ὅσα θὰ κάμετε, τὸ βράδυ, ὅταν φτάσῃ ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου σας. Ἐτσι, ὅσο κι' ἂν εἰσθε κουρασμένη καὶ νυσταγμένη, δὲν θὰ παραλείψετε καμμιὰ ἀπ' τίς συνήθειες ποῦντε ἀποκτήσετε.

Βγάζετε πρώτα τὸ φόρεμά σας, φοράτε μιὰ ρόμπα κι' ἀρχίζετε τὴν βραδυνὴν τουαλέττα σας μὲ τὸ βουρτσισμα τῶν μαλλίων σας. Τὰ βουρτσίζετε δυνατὰ καὶ κυκλικά, κατεβαίνοντας ἀπ' τὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ πρὸς τὸ στέρο, καὶ κατόπιν ἀντιθέτως. Συνεχίζετε τὸ βουρτσισμα ὡς ὅτου ἀρχίσῃ νὰ τσουζῇ ἡ ἐπίδερμὶς τοῦ κεφαλιοῦ. Σανατορίζετε ἔπειτα τὰ μαλλιά σας καὶ φοράτε ἕνα φιλέ, γιὰ νὰ τὰ συγκρατῇ στὸν ὕπνο σας, καὶ ὡς κι' ὅταν θὰ περιποιηθῇτε τὸ πρόσωπό σας.

Ἀν μεταχειρίζεσθε κρέμα γιὰ τὸ καθαίσιμα τοῦ προσώπου σας ἀπ' τὸ μακιγιάζ κι' ἀπ' τὴν σκόνη, ἀπλώνετε ἀρκετὴν ἀπ' αὐτὴ καὶ τὴν ἀφίνετε νὰ ἐπιδράσῃ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας. Γιὰ νὰ μὴ χάσετε τὸν ἐν τῷ μεταξῷ, ὑπορίστε νὰ πλύνετε νὰ χέρετε τὰς νύχια σας καὶ νὰ καθαρίσετε τὰ νύχια σας, νὰ σπρώξετε πρὸς τὰ πίσω τὰ πετακία... Ἐπειτα σκουπίζετε μ' ἕνα βαμβακί τὴν λερωμένην κρέμα.

Ἀν προτιμάτε γιὰ τὸ καθαίσιμα σαποῦνι καὶ νερό, φροντίστε νὰ ἔχετε νερὸ ζεστὸ. Ἰδίως ὅταν τὸ δέμα σας εἶνε λιπαρὸ. Ἡ πετορέτα μὲ τὴν ὁποία σκουπίζετε, ποτεῖ νάιναι ὁλοκάθαρη καὶ μᾶλλον τραχεῖα.

Ἐννοεῖται ἔπειτα ἡ σειρά τοῦ καθαίσιμου τῶν δοντιῶν. Τὸ βραδυνὸν καθαίσιμα τῶν δοντιῶν εἶνε τὸ σπουδαιότερον ὅλων τῆς ἡμέρας καὶ πρέπει νὰ γίνεταί μ' ἐπιμέλεια.

Ἡ ὀδοντοδουλοῦσα ποτεῖ νάιναι μᾶλλον σκληρὴ, γιὰ νὰ ἀφαιρῇ ὅλα τὰ ὑπολείμματα τῶν τροφῶν. Κυττάξετε τὰ δόντια σας στὸν καθρέφτη—τόσο τὴν ἐξωτερικὴν ὅσο καὶ τὴν ἐσωτερικὴν ὄψιν—γιὰ νὰ δεβιαθῇτε ὅτι καθαίσιμα τελείως, ὡς τὰ οὐλα. Ὅταν τελειώσετε, δοῦντε τὸ βουρτσάκι σὲ μιὰ ἀντισηπτικὴ διάλυσι καὶ ξεπλύνετε τὸ στόμα σας μὲ τὴν ἴδια διάλυσι. Εἶνε μιὰ καλὴ προφύλαξις ἀπ' τὴν πυόρροια, ἐπιβάλλεται δὲ ἰδίως ὅταν τὰ οὐλα σας ἔχουν ματώσει ἀπ' τὴν ὀδοντοδουλοῦσα.

Τὰ μάτια σας δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἰδιαίτερες φροντίδες, ἐφ' ὅσον τὰ προσέχετε στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας. Ἀν ὅμως δακρύζουν στὸν ὕπνο, ἂν ὅταν ἐγνῶντε νὰ βλέψατε εἶνε κολλημένα μεταξὺ τους, ἢ ἔνῃ αὐαυτῇ λίγη ἄσπρη οὐσία στὴν ἐξωτερικὴν ἄκρη τους, ποτεῖ νὰ κάμετε ἕνα «λουτρὸ» τῶν ματιῶν σας μὲ μιὰ διάλυσι ποὺ θὰ σας ὑποδείξῃ ὁ γιατρός. Στὴν περιπτῶσι αὕτη, ὑπορίτε νὰ ἔχετε μιὰ ἐλαφρὰ μύλησι τοῦ δακτυλίου ποῦρου, ἢ νὰ μὴν ἐπαρκῇ ἡ φυσικὴ ἔκκρισις τῶν δακρύων σας γιὰ νὰ καθαρίσῃ τελείως τὸ βολβὸ τοῦ ματιοῦ.

Συνῆθετε ἀπ' τὸ καλοκαίρι νὰ βγάζετε ὅλα τὰ ρούχα σας καὶ νὰ μένετε γιὰ λίγο ἔτσι γυμνὴ, προτοῦ φορέσετε τὸ νυκτικὸ σας. Θὰ δῆτε δὲν θὰ κρυώνετε—παρὰ μόνον τίς παγεμένες χειμωνιάτικες μέρες, μόνον ὅταν φορῆτε κάτι στὸ μισὸ

σῶμα σας, κρυώνει κι' ἀνατριχίλας τὸ ἄλλο μισό.

Αὐτὸ τὸ δέμα σας καὶ τὸ νυκτικὸ γιὰ τὸ νευρικὸ σας σύστημα. Τὸ συμπληρώνετε μὲ τὴν ἔξῃς ἀσκήσι καὶ μασσάζ: Στέκεσθε σὲ στάσι προσοχῆς, εἰσπνέετε βαθυὰ καὶ κατὰ τὴν ἐκπνοὴ σκύβετε πρὸς τὰ ἑμ- πρὸς ὡς ὅτου πιάστε μὲ τίς παλάμες τοὺς ἀστραγάλους σας. Ἐπει- τα, ἐνῶ εἰσπνέετε πάλι, γλιστράτε τὰ χέρια σας πάνω στὴς κνήμες, τοὺς μηρούς, τὴν κοιλία καὶ τὸ στή-θος, ὡς ὅτου φτάσετε πάνω ἀπ' τοὺς μαστοὺς. Συγχρόνως ἔχετε ἀνορθώ- σει τὸ σῶμα σας. Κάμετε μὲ τὰ χέρια σας τὸ γύρο τοῦ στήθους, ὡς τὴν πλάτη—μὲ τὰ δακτύλα σας γυ- ρισμένα πρὸς τὰ κάτω—καὶ κατε- βαίνετε ἀπ' τὴν πλάτη ὡς τὰ πόδια καὶ τοὺς ἀστραγάλους, ἐκτρέποντας πάλι. Ἐπαναλαμβάνετε πολλὰς φο- ρὰς αὕτη τὴν ἀσκήσι, ποὺ θὰ σας προκαλέσῃ μιὰ ἀνακούφισι καὶ ξε-κούρασι. Συνδυάζει τὴν βαθεῖα ἀνα- πνοὴ μὲ τὴν γυμναστικὴ καὶ τὸ μασσάζ, διατηρεῖ τὸ δέμα ὑγιές καὶ ἀνθηρὸ καὶ φέρνει εὐχάριστο καὶ νηργόρο ὕπνο.

Τελειώνετε τὴν τουαλέττα σας, κάνοντας μασσάζ τοῦ προσώπου μὲ θρεπτικὴ κρέμα. Αὐτὸ ὑπορί νὰ γίν- ηται καὶ στὸ κρεβάτι σας στὸ σκοτάδι, ἂν εἰσθε πολὺ κουρα- σμένη. Ἀφίνετε ὅλη τὴν νύκτα λίγη θρεπτικὴ κρέμα πάνω στὸ πρόσω-πό σας καὶ στὸ λαιμό σας.

Συνήθετε πτότε μὲ τὸ κοιμηθῆμε μὲ τὸ δεξιὸ πλευρό, μὲ τὰ πόδια λυγισμένα καὶ τὴν σπονδυλικὴν στήλη κυρτωμένη. Παίρνοντας δὲ τὴν στάσι αὕτη, γιὰ τὴν ἡ ἀναπνευστικώτερε καὶ τὸ ἀνθρώπινο σῶμα. Ὅταν κά- νη πολὺ κρύο, ἔχετε μιὰ τάσι ν' ἀ- νεβάσωμε τὰ γόνατα σας ψηλότερα, πρὸς τὸ στήθος. Ἀντιθέτως, ἡ ζεστή μᾶς κάνει νὰ πέσουμε ἀνάσκελα καὶ νὰ τεντωθῶμε ὅσο τὸ δυνατόν περισ- σότερον. Κι' οἱ δύο ὅμως αὐτὲς στά-σεις δὲν ἐκκουράζουν τὸ κορμὶ ὅσο ἡ πρώτη.

Τὰ σκεπάσματα τοῦ κρεβατιοῦ ποτεῖ νάιναι ἀρκετὰ ὥστε νὰ διατη- ροῦν τὴν κανονικὴν θερμοκρασίαν τοῦ σώματος. Τὰ πολὺ μαλακὰ κρεβά-τια δὲν εἶνε τόσο ἀντα, ὅσο νομίζει κανεὶς. Προσπαθεῖτε, ἂν εἶναι δυνατόν νὰ κοιμάσθε χωρὶς ἀνιλάρι.

Ἡ σκέψις μόνον ἑνὸς πρωῒνοῦ λουτροῦ ἢ ντους φέρνει ρίγη στὴ γυ- ναῖκα ποὺ δὲν τόχει συνῆθει. Ἀν ὅμως ἀρχίσῃ μὲ ζεστὸ νερὸ καὶ σι- γὰ—σιγὰ ἐλαττώνῃ τὴν θερμοκρασίαν του, θ' ἀποκτήσῃ πᾶσι τὴν συνῆθει νὰ κᾶν τὸ κορμὶ ντους, ὅταν σκη-θῇ ἀπ' τὸ κρεβάτι γωρὶς νὰ τὸ σκέπτεται καν. Ἐπειτα σκουπίζεται καλὰ, μὲ γερὸ τοῖσιμο, καὶ πίνει μισὸ ποτήρι κορμὶ νερό.

Τὸ κορμὶ νερὸ ἐσωτερικῶς καὶ ἐ- ξωτερικῶς εἶνε ὁ καλλίτερος συμμα-χος τῆς καλλονῆς. Διατηρεῖ τὴν γυ- ναῖκα νέα κι' ἐλκυστικὴ, ἐνῶ ἄλλες συνουηλικῆς τῆς ἔχουν παραδεχθῇ πρὸ πολλοῦ τὴν ἡττὰ τους ἀπ' τὸ γῆρας.

Ἐνα νέο «θαύμα» τῆς διουηνανί-ας καλλυντικῶν εἶνε ἕνα μίγμα κρέμας καὶ πρῶντος, μὲ τὸ ὁποῖο ἀλείφε-τε τὸ πρόσωπό σας. Ἐτσι περιποι- ζεστε στὸ ἐλάχιστον τὴν ὥρα τοῦ πρωῒνοῦ μακιγιάζ, δὲν χρειάζεται δὲ πᾶσι νὰ τὸ διαλύσετε.

Πρὶν βῆτε ἀπ' τὴν κρεβατοκά-μαρά σας, γιὰ ν' ἀναγλυφθῇτε μὲ τὸ νοικοκυριό σας, δεβιαθῇτε ὅτι εἰ-σθε περιποιημένη σάν νὰ ἐπρόκειτο νὰ πᾶτε νὰ ἐνοχλήσῃτε σὲ γαστρί-τις. Ἡ ἐπιστοσύνη σας στὸ ἀμειψίτη παρουσιαστικὸ σας θὰ σας ἐνθαρ-ρύνῃ στοὺς κόπους ὅλων τῆς ἡμέ-ρας, κι' ὁ ἄντρας σας θὰ προγευμα-τίσῃ μαζί σας πολὺ πᾶς εὐχάριστα ὅταν σας βλέπῃ κοντὰ τοῦ ἔτσι ἐλ-κυστικῆς.

ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΧΟΥΝΤΣΟΝ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΜΑΚΡΥΑΣ ΦΟΥΣΙΑΣ

Στὴν Ἀμερικὴ ὁ πόλεμος μετὰ τῶν ὁπαδῶν τῆς κοντῆς καὶ τῆς μακρυᾶς φούσας θρῖκεται σ' ὅλη τὴν ἐντασι. Μερικὲς τοῖμαρες ἐμφανίσθηκαν τελευταία στὴ Νέα Ὑόρκη μὲ μικρὰς φούσας. Ἀλλὰ πλήρως πολλὴ ἀκριβὰ τὴν τὸλημ τους. Γιατὶ ἐκείνες ποὺ προτιμοῦν τὴν κοντὴ φούσα — καὶ εἶνε οἱ περισσότερες — δὲν διστάσαν νὰ ἀ-σκήσουν πραγματικὴ βία εἰς βάρος τῶν ἀντιπά-λων των. Στὴν εἰκόνα μας μιὰ «ἐκτελεστική» τοῦ στρατοπέδου τῆς κοντῆς φούσας κόβει μὲ τὸ φαλλίδι τὴ μακρὰ φούσα μίαν ἀπὸ ἐκείνας ποὺ ἐσπευσαν ν' ἀκολουθήσουν τὴ νέα μόδα.

Οἱ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ «ΒΕΤΕΡΑΝΟΙ» ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΝ 250.000 Ἀμερικανοὶ παλαιοὶ πολεμιστὰ τοῦ 1917 καὶ τοῦ 1941 κατέκλυσαν ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες τὴ Νέα Ὑόρκη καὶ ἀναστάσαν κυριολεκτικὰ ὅλο τὸν κόσμον μὲ τίς τρέλλες τοὺς ἐξωφρενισμοὺς καὶ τὰ ἀνεξάντλητα κέφι τους! Ἐνα ἐκατομμύριο Νεοϋρκέζοι συγκεντρώθηκαν κατὰ μήκος τῶν πε-ζοδρομίων τῆς 5ης Λεωφόρου γιὰ νὰ ἀπολαύσουν τὴν εὐθυμὴν παρέλασι τῶν «βετεράνων» αὐτῶν μὲ τίς 300 ὀρχήστρες καὶ τὰ «ἀπεκρᾶστικὰ» ἄρ-ματά τους. Οἱ ἄντρες τοῦ Περσὶνγκ καὶ τοῦ Ἀϊ-ζενχάουερ, — τρομοκρατοὺν ἄνδρες καὶ γυναῖκες μὲ τὰ ἡλεκτρικὰ ὑποστούνια τους, τίς ἐκκωφαντι-κὰς σειρήνας τους τὰ κανονία τους καὶ τοὺς μικροὺς κροκοδείλους ποὺ ρίχνουν στὰ πόδια τῶν ἀνυπόπτων διαδρασῶν. Στὴν εἰκόνα μας ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς παλαιοὺς πολεμιστὰς, ὁ Ντάγκ Ρὸς ἀπὸ τὴ Μιννέαπολι, ποὺ ζυγίζει 236 κιλά, μὲ τὴν εὐθυμὴν συντροφίαν του.

Πωλημένα θαλασσοπούλια

Τα παιχνίδια της Βέτας

Είχε μια μεγάλη, μια παθολογική αδυναμία στη ζωή ο καπετάν-Πανάγος: τη μικρή κορούλα του, τη σγουρόμαλλη λατρεμένη του Βέτα, το χαρούμενο ζιζάνιο, που του ζωντάνευε τις ναρκωμένες του αισθήσεις, που του χρωμάτιζε ρόδινη και γαλάζια τη ζωή... Και την αγάπη του αυτή για την κόρη του, την υπεράνθρωπη λατρεία του, την υπογραμμίζε, την έκανε πιο έντονη, η στέρηση της: ένα μήνα ο καπετάν Πανάγος βρισκόταν στο σπίτι του, κοντά στη γυναίκα του, κοντά στη Βέτα, κι' ένα χρόνο ζούσε μακριά απ' όλα όσα αγαπούσε, σκίζοντας τις πιο τρικυμισμένες θαλάσσιες της ζωής, σε απόστασι χιλιάδων χιλιομέτρων από το μικρό σπιτάκι του, που πνιγόταν μέσ' στα λουλούδια και στα δέντρα... Είπε πικρή και πονεμένη η ζωή του ναυτικού, ιδιαίτερα για τον καπετάν Πανάγο, που ήταν υποχρεωμένος να περνά το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του μακριά από το πλάσμα που λάτρευε περισσότερο στον κόσμο — την κορούλα του... Κάθε φορά που έφυγε, έπαινε μαζί του και μια καινούργια της φωτογραφία, που την κορινθιάριζε και την τοποθετούσε στην καμπίνα του, εκεί που τούμελζε να περάσει τόσο καιρό με μόνη την άψυχη συντροφιά της... Και κάθε φορά που γυρῖζε απ' τις μακρινές νώρες, ο καπετάν Πανάγος, κουβαλούσε μαζί του κι' ένα σωρό πράματα — ένα σωρό χαρές για τη Βέτα... Κι' η μικρούλα, όσο βαστούσε το ταξίδι του πατέρα της, περίμενε κι' εκείνον, κι' όσα θα της κουβαλούσε...

Έφυγε κι' αυτή τη φορά ο καπετάν Πανάγος, αφού άγκάλιασε τη γυναίκα του κι' έπνιξε στα φιλά την κορούλα του, για το καινούργιο μακρινό του ταξίδι... Μέσ' στην καμπίνα του, μια μεγάλη τελευταία φωτογραφία της Βέτας τον συντρόφευε πιστά σ' όλες τις μακρινές θαλάσσιες, στα λιμάνια των ξένων, των πιο άπιδανων τόπων... Κι' από εκεί, από κάθε λιμάνι, από κάθε τόπο, ο καπετάνιος σταχυολόγησε, τι πιο διαλεντό ύψιχε για το μικρό γερούδειο που θα περίμενε στο μακρινό γαρούμενο σπιτάκι την ευλογημένη ώρα του γυρισμού του...

Κι' επί τέλους, ένα απομεσήμερο του φθινόπωρου, ο καπετάν-Πανάγος έβριζε άγκυρα ξανά στον Πειραιά. Κατέβηκε στην ξηρά με τη βαλίτσα του γεμάτη ώραία πράματα, και πήδησε σ' ένα ταξί. Αυτή τη φορά, η λατρεία να φτάσει στο σπίτι του ήταν ακόμα πιο μεγάλη, γιατί είχε να πάει γράμμα απ' τις δυο αγαπημένες του περισσότερο από ένα μήνα. Δεν μπορούσε να εξηγήσει τη σιωπή τους αυτή, που τούνε γεμίζει άνοιξη την καρδιά... «Α, μά θα τις μάλωνα και τις δυο κυρίες γι' αυτή τους την αμέλεια, κι' ύστερα, για ν' α-

ποζημιώση τη μιά, — την πιο μικρή — που θάχανε γεμίσει τα γαλάζια της ματάκια δάκρυα, θάνοιγε τη μεγάλη βαλίτσα που κρατούσε και θάδραζε — τί δε θάδραζε από εκεί μέσα: Κουκλες, τόπια, τρουμπέτες, σιδηροδρομικά με τις ράγες και τα φυλάκιά τους, βαπόρια κι' αυτοκίνητα κι' αεροπλάνα...

Όσο ανέβαινε στην Αθήνα, ο καπετάνιος είχε την ψευδαίσθηση πως το ταξί που τον πήγαινε δεν προχωρούσε!... Στις ρόδες του έμπαινε σά φρένο ή φοβερή ανυπομονησία του... Στο τέλος, όμως, νά! Το σπιτάκι, το λατρευτό σπιτάκι που τον περίμενε κάθε φορά υπομονετικά να γυρίσει, πρόβαλε μέσ' από τα πικραγκάθα και τις πορτοκαλλιές... Κατέβηκε απ' το αυτοκίνητο, ο καπετάν-Πανάγος, πλήρως κι' έδωσε το σωφέρι, κι' ύστερα μόνος του, πατώντας στις μύτες των ποδιών του, για να μην τον πάση χαμπάρι κανείς γλύστρησε στο μικρό κήπο απ' την πίσω πόρτα. Πρόχώρησε μέσ' από τις, άλλες με τις καλοχτενισμένες ντάλιες. Απ' το σπύτι δεν ακουγόταν τίποτα. Τί νάκανε η Βέτα; Πώς δεν άνηχούσε το χαρούμενο γέλιο της; Μ' ένα άπροσδιόριστο σφίξιμο στην καρδιά του, ο άντρας έσπρωξε τη υιόσάνοιχτη πόρτα της κουζίνας. Μπήκε, πέρασε το γαλάκι του λουτρού, και, εαφνικά, άποφασιστικά, έσπρωξε την πόρτα της τραπεζαρίας. Η γυναίκα του, ντυμένη κατάνυρα, αδύνατη, με τα μαλλιά της ασπρισμένα σε τόσο λίγον καιρό, καθόταν σε μια πολυθρόνα. Το βλέμμα της ήτανε σπληνωμένο στο κενό, άτονο, άψυχο...

— Μαρία!...

Η φωνή του πνίγηκε στο λαιμό του, και δε βγήκε παρά σά ρόγχος... Σιγά, σήκωσε η γυναίκα τα μάτια της και τον κύτταξε. Ξαφνικά τον γνώρισε. Έμπηξε μια φοβερή φωνή, πετάχτηκε, κι' έτρεξε να χωθή στην άγκαλιά του για να κλάψη μ' αναφυλλιά...

Ο καπετάνιος έτρεμε. Δεν μπορούσε να φανταστεί, να πιστέψει... Δε χωρούσε μέσ' στο μυαλό του, εκείνο το φοβερό, που όλα εκεί μέσα του το υπογραμμίζαν απάνθρωπα... Κούνησε δυνατά τη γυναίκα που σπαταρούσε στην άγκαλιά του και της φώναξε άγρια, βροχνά:

— Πές μου!... Η Βέτα;...

Του απάντησαν οι λυγμοί της, τα δάκρυα της που μουσκέψανε το σακκάκι του.

— Σε... περίμενε... Ός... την... τελευταία... στιγμή... κατάφερε να του μπουμουρίσει. Πέριμενε κι' έσένα... Κι' αυτά... που θα της έφερνες...

Όστε, ήταν αλήθεια!... Αλήθεια!... Αυτό, το φοβερό, το ανεπαρόνοστο, το αφάνταστο!... Ο καπετάνιος δεν κατάφερε να κλάψη: ένας δυνατός κόμπος τούπνιγε το λαιμό. Άγρια, η ματιά του έπεσε δίπλα, στη βαλίτσα που τούχε φύγει απ' τα χέρια.

Ο ΖΗΛΙΑΡΗΣ

Ή σούζυγος: Μη θυμώνης αγάπη μου! Θα σου τα εξηγήσω όλα!...

— Κι' εγώ που της είχα φέρει τόσα...

Σιγά, αδύνατη, ακούστηκε η φωνή της γυναίκας:

— Θες να της τα πάμε;...

Ένας άντρας και μια γυναίκα, μπροστά σ' ένα μικρό, λουλουδιασμένο τάφο. Έχουν ανοίξει μια μεγάλη βαλίτσα, και σκορπίζουν στο χώμα κουκλες, τόπια, αυτοκίνητα, αεροπλάνα, καραβάκια, φασουλές... Η Βέτα θάν' ευτυχισμένη άποψη: Σά νυχτώση, η μικρή κάτασπρη ψυχούλα θα γλυστρήσει έξω απ' το χώμα, και θα χαρή ήσυχη, μοναχή της, τα καινούργια της παιχνίδια...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Χρυσάφι... που δεν είναι χρυσάφι

Μία επινόηση που ξετρέλλανε τις γυναίκες

Οι Άμερικανίδες έχουν ξετρελλαθῆ με μια νέα επινόηση, που αφορά το γυναικείο στολισμό. Πρόκειται για μια θαυμάσια χρυσή κλωστή... που δεν είναι χρυσή! Δεν παθαίνει τίποτε μέσα στο νερό, αντέχει στο στεγνό καθαρίσμα και μπορεί να χρησιμοποιηθῇ για χίλια-δυο πράγματα, από τραπεζομάντιλα πολυτελείας ως κοστούμια του μπάνιου. Δεν χάνει ποτέ τη λάμψη της, όπως συμβαίνει με τις κοινές χρυσές κλωστές.

Αποτελείται από μια λεπτή ταινία πλαστικού χιλιοστομέτρου, κομμένη από ένα φύλλο αλουμινίου κι' επενδεδυμένη απ' τις δυο πλευρές της με μια διαφανή πλαστική ουσία, που είναι κολλημένη στο αλουμίνιο μ' ένα συγκολλητικό μίγμα βαμμένο με το χρώμα του χρυσού. Όλο αυτό το σύνολο μοιάζει σαν μεταλλική κλωστή, ενώ δεν περιέχει άλλο μέταλλο απ' το αλουμίνιο... το οποίο δεν φαίνεται καθόλου!

Κατά την ίδια μέθοδο μπορούν να κατασκευασθούν κλωστές «ασημένιες» ή «χάλκινες», με μια απλή αλλαγή του χρωματισμού του συγκολλητικού μίγματος.

Τα πρώτα μαγιώ, τα πλεγμένα με τέτοια κλωστή, φορέθηκαν απ' τις βεντέττες της όθονης Ρίτα Χέιγουορθ και Λουσίλ Μπωλ κι' έκαναν τρεστίο έντυπωσι. Τα σκουντιού του Χόλλυγουν έσπευσαν να προμηθευθούν εκατοντάδες απ' αυτά, παρ' όλο το ακριβό κόστος τους: 89 1/2 δολάρια. Τώρα η τιμή τους έχει πέσει στα 25 δολάρια, γιατί έχει βρεθῆ ένας φθηνότερος τρόπος κατασκευής τους.

Τα συννηθισμένα υφάσματα λαμβάνουν βραδυνές τουαλέττες παρουσιάζουν πολλά μειονεκτήματα: Ήσαν βαρύν, ακριβά, είχαν μια δυσάρεστη μεταλλική μυρωδιά, οι μεταλλικές κλωστές τους έσβηναν τις άλλες, μαύριζαν απ' την πολυκαίσινα, κλπ. Η καινούργια λοιπόν «χρυσή» κλωστή δεν έχει κανένα απ' αυτά τα ελαττώματα.

Εκτός απ' τα μαγιώ και τις τουαλέττες, έχουν αρχίσει ήδη να χρησιμοποιούνται τέτοια χρυσά ή ασημένια υφάσματα στην επίπλωσι των σπιτιών.

Ο ΜΠΑΤΣΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Έκείνος 36 ετών. Εκείνη 28 ετών.
Η υιτέρα της.

(Η σκηνή σε μία τραπεζαρία. Εκείνη φαίνεται νευρικά στο συτόρι ενός κουού, βγάει διάφορα μικροπράγματα και τα πετάει δεξιά κι αριστερά. Μπαίνει Εκείνος επιστρέφοντας από το γραφείο του).

Εκείνος: Τί κάνεις αυτό; Τό άπυ-
ράσιες λοιπόν οριστικά να φύγεις;

Εκείνη: Οριστικά.
Εκείνος: Και ή αίτια;

Εκείνη: Από αίτιας, όσες θέλεις.
Εκείνος: Θα ήσουν ικανοποιημένος
αυό έλεγες μονάχα υιά;

Εκείνη: Σου τό είπα έκατό φορές
ώς τώρα: Φεύγω γιατί δεν μπορώ να συνε-
χίσω τη ζωή αυτή. Είπε περιττόν συνεπώς
να ξαναορίσουμε την ίδια συζήτηση...

Εκείνος: Μα τό ζήτησα αυτό υ' έν-
διαφέρει κι' έμένα. Αέζει. λοιπόν, ό κόπος
να μάς άπασχολήση και πάλι. Κατ' άρ-
χήν, νομίζω πως έκανα ό,τι περνούσε από
τό χέρι μου γιά να σε δώ εύτυχημένη...

Εκείνη: Ίσως. Οι προθέσεις σου,
δύως, δεν με ικανοποίησαν, έπειδή ήσαν
υονάνα προθέσεις.

Εκείνος: Δεν φταίω έγώ, αν δεν εί-
αι πολυεκατομμυριούχος.

Εκείνη: Δεν σου ζήτησα ποτέ τόσα
πολλά.

Εκείνος: Μη στενοχωρείσαι. Όλα
υπορούν να διορθωθούν υιά μέρα...

Εκείνη: Πότε ακριβώς;

Εκείνος: Δεν είμαι προφήτης.

Εκείνη: Έν τώ μεταξύ είσαι κα-
τώτερος ύπάλληλος σε υιά τραπεζία...

Εκείνος: Τί να κάνουμε! Έδωσαν
την θέση του διευθυντού σε άλλον.

Εκείνη: Μέσα σ' έξη χρόνια, σου
έκαναν τρείς αυθήσεις από πένητα χιλιά-
δες τη φορά.

Εκείνος: Σε λίγο πρόκειται να μου
κάνουν και τέταρτη. Και τόσα δεν θα είνε
για μονάχα πένητα.

Εκείνη: Πόσα θα είνε;

Εκείνος: Έκατόν πένητα, ύπολο-
γίζω...

Εκείνη: Είσαι πολύ πνευματώδης,
βλέπω...

Εκείνος: Αυτό είνε δώρο του Θεού.

Εκείνη: Θα προτιμούσα να έξεδή-
λωνε τη νοσησύνη σου προκειμένου να
καλλιτερέψει τη θέση σου. Τό γεγονός εί-
νε ό,τι σήμερα ό μισθός σου είνε έξακόσιες
χιλιάδες.

Εκείνος: Όσα ακριβώς μάς χρειά-
ζονται γιά να ζήσουμε υωρίς να μάς λεί-
πη τίποτα...

Εκείνη: Αυτή είνε ή δική σου γνώ-
μη.

Εκείνος: Θα έπρεπε να είνε και ή
δική σου.

Εκείνη: Σε ήθελα νάγης έσύ τη δι-
εύθυνση του σπιτιού, γιά να δώ πως θα τό
έβγαζες πέσα με τόσα έξοδα!

Εκείνος (γάνοντας την ύπομνη
του): Με συγχωρείς αγαπητή μου, αλλά
μού φαίνεται ό,τι κι' έσύ δεν μεγάλωσες
σαν ποικητήσια! Ό πατέρας σου ήταν

κι' αυτός ύπάλληλος με μικρό μισθό και ή
υιτέρα σου σε πέθαινε στη δουλειά, όταν
σ' άφηνε μόνη σπίτι γιά να πάη να ξενο-
δουλέψη άλλοι... Συνεπώς δεν μπορείς να
ισχυρίζεσαι, ό,τι κακοπερνάς μαζί μου... Η
υιτέρα σου... (Εμφανίζεται έσφονικά ή
υιτέρα Εκείνης, υ' έναν μικρό ταξειδιωτι-
κό σάκκο στο χέρι).

Η υιτέρα: Τί συμβαίνει; Γιά μένα
μιλάτε;

Εκείνη (τρένοντας να την άγκαλιά-
ση): Ηόθεε επί τέλους, μαμά;

Η υιτέρα: Μόλις έλαβα τό τηλε-
γράφημα σου, πήρα τό τραίνο... Μα τί
συμβαίνει επί τέλους; Ήταν τόσο μεγάλη
ανάγκη να με ξεσηκώσης από τό σπίτι
μου;

Εκείνη: Μαμά, θέλω να ξαναγυρίσω
κουτά σου!

Η υιτέρα: Σε καλό σου, παιδάκι
μου! Και γιατί;

Εκείνη: Γιατί δεν μπορώ να ζήσω
πειά με τόν άντρα μου!

Η υιτέρα: Ό λόγος που λές είνε
πολύ μεγάλος! (Στόν γαμπρό της). Τί
είν' αυτό που άκούω; Γιατί, δεν μιλάς
έσύ;

Εκείνος: Έγώ δεν έχω να πώ τίπο-
τα! Η κόρη σας θα σας εξηγήση τί άφο-
ρές δυσανεκσίας έχει έναντιόν μου! Έν
πάση περιπτώσει, γιά να είμαι ειλικρινής,
σας πληροφορώ, ό,τι ήσθε τη στιγμή ά-
κριβώς που ήμουν έτοιμος να σηκώσω τό
χέρι μου και να της δώσω υιά σφαλιάρα!
Της άέζει!

Η υιτέρα (στην κόρη της): Τώρα
καταλαβαίνω!... Σε δένει, λοιπόν συχνά
ό άντρας σου;

Εκείνη: (με δακρυσμένα μάτια):
Όχι, μαμά. Τόσον καιρό που είμαστε
παντοσμένοι, δεν με χτύπησε ούτε με τό
δαχτυλάκι του... Και πρώτη φορά άκούω
από τό νείλη του τέτοια λόγια!...

Η υιτέρα: Μα γιατί θέλεις, να τόν
άφήσης; Έχει, ήπως, φιλενάδα;

Εκείνη: Είνε ό πιο πιστός σύζυγος
του κόσμου!

Η υιτέρα: Είνε γαρτοπαίκτης;

Εκείνη: Δεν ξέρει ούτε κολταίνα!

Η υιτέρα: Τρώει τά λεπτά του με
τους φίλους του και σ' άφήνει υστική;

Εκείνη: Άπεναντίας, μου φέρνει δ-
λον τόν μισθό του υόλις τόν πάρη από την
Τοάπεζα. Έγώ του δίνω κάθε Κυριακή
χαρτζηλάκι!...

Η υιτέρα (άρχίζοντας να συνοφρυ-
ώνεται): Τότε τί διάβολος σ' έπιασε και
θέλεις ν' άφήσης τόν άντρα σου;

Εκείνη: Νά, δαρέθηκα την υίεση
αυτή ζωή... Ο μισθός που παίρνει είνε
τόσο λίγος, ώστε δεν μπορώ να κάνω κα-
ένα περιττό έξοδο, να πώ κι' έγώ σε υιά
λουτρόπολη γιά υιά εβδομάδα!...

Η υιτέρα: Και γι' αυτόν τόν λόγο
θέλεις να φύγης από τό σπιτικό σου;

Εκείνη: Νομίζω ό,τι ό λόγος αυτός
είνε πολύ σοβαρός γιά υιά γυναίκα νέα
και υωαία...

(Η υιτέρα της την κυττάζει υιά στιγ-
μή και ύστερα σηκώνει τό χέρι της και της
δίνει ένα μεγαλόπρεπη υπάτο).

Η υιτέρα: Πάρε από μένα τη σφα-
λιάρα, που δεν πρόσθεσε να σου δώση ό
άντρας σου. Είχε δικη ό καυμένος! Σου
άέζει!...

Εκείνος (τρένει άγκαλιάζει τη
γυναίκα του, της γαϊδεύει τό μάγουλο και
την ρωτάει με στοργή): Πόνεσες, αγαπη
μου; Άν! μαμά, δεν κάνετε καλά!

Εκείνη (σηκώνει τό κεφάλι της και
τόν κυττάζει με πρόσωπο μεταμορφωμένο
από δυνατή συγκίνηση). Η θερμή χειρο-
νιά του συζύγου της, την έχει συγκλονίσει
ελαδία. Άκουμπά τό κεφάλι της στόν ώμο
του και λέει, γαυονελώντας άνάμεσα στα
δάκρυά της): Όχι, δεν είνε τίποτα... Η
μαμά έχει δικη!...

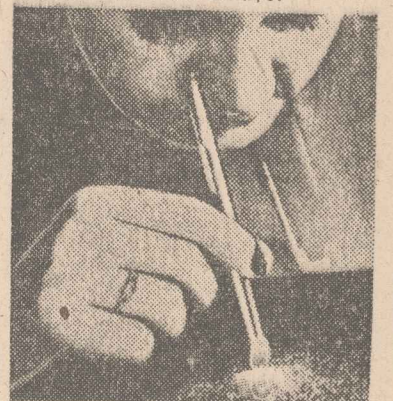
Η υιτέρα (την πλησιάζει και την
φιλά): Τό ήξερα ό,τι είσαι καλό κορίτσι
κατά βάθος... Και τώρα είνε καιρός, νομί-
ζω, να καθήσουμε να φάμε. Μην ξεχνάτε
ό,τι είμαι από τό ταξίδι!... Έγώ πεθάνει
της πείνας!...

Π. ΒΙΡΖΙΑ

ΜΟΝΤΕΛΑ ΓΙΑ ΤΑ... ΣΚΥΛΙΑ

Στήν Άμερική έγινε τελευταίως δια-
γωνισμός γιά τήν άνάδειξη του «βα-
σιλέως των σκυλιών του 1947». Με
την εύκαιρία αυτή έγιναν και επίδει-
ξεις μόδας... γιά τά σκυλιά. Στη
φωτογραφία μοντέλα που έπεδεικνύ-
σαν στο Σικάγο.

ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΑ - ΣΤΥΛΟ

Στήν Άγγλία έκαμαν την εμφάνισή
τους μικροσκόπια γιά τό κοινό που
έχουν μέγεθος όσο και ένα στυλό.
Τά μικροσκόπια αυτά μεγεθύνουν
τό άντικείμενο κατά 25 φορές.

ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟΔΟΤΗΣ

Στό σταίυό της φιλαδελφείας έγ-
καινιάσθηκε τελευταία ένας νέος αυ-
τόματος «είσιτηριοδότης». Πρόκειται
γιά ένα μεγάλο κουτί που έχει στην
πρόσοψή του 16 κουμπιά. Καθένα άπ'
αυτά αντίστοιχεί σε ένα από τους 16
σταθμούς της γραμμής. Ο επιβάτης
ρίχνει τό αντίτιμο του εισιτηρίου του
στην ειδική θήκη, πιέζει τό ανάλογο
κουμπί και παίρνει τό μικρό καρτο-
νάκι που θα του επιτρέψει να ταξεί-
ζηση. Η πρωτότυπη αυτή συσκευή
δνει επίσης και ρεστά γιά νομισματα
μέχρις ώρισμένου ποσού. Όλα αυ-
τά γίνονται αυτόματα, χωρίς τη με-
σολάβη κανενός υπαλλήλου.

Νέες άποκαλύψεις ΓΙΑ ΤΟ ΔΡΑΜΑ του Μάγνιερλινγκ

Ό έκδίσκος της αύτεκτονίας

Πεννηνταοχτώ χρόνια μετά τό τρα-
γικό τέλος του ειδικού της Μα-
ρίας Βετσέρα και του αρχιδούκου
Ροδόλφου, τό δράμα του Μάγνιερ-
λινγκ έξακολουθεί ν' άπασχολή, τό-
σο τις εύαίσθητες ψυχές, όσο και
τους ιστορικούς και τους δημοσιο-
γράφους. Τώρα λοιπόν ή Ούγγαρη-
ζα κόμισσα Μπατιάνυ, που έφυγε
γιά τό Μπουένος Άϊρες γιά ν' α-
ναλάβη τη διεύθυνση ενός ινστιτού-
του καλλονής θεοαίνει ό,τι κρα-
τεί τό κλειδί του μυστηρίου. Έχει
γράψει υαλίστα ένα διθλίο με τόν
τίτλο «Ποιος ώπλιος τό χέρι της
Μαρίας Βετσέρα;» τό όποιο άρνή-
θηκαν πολλοί Εύρωπαίοι εκδότες,
αλλά έλπίζει να τό εκδώση ή ίδια
στην Άμερική. Μέσα σ' αυτό άφι-
νείται τους λόγους του δράματος
του Μάγνιερλινγκ.

Βεβαιώνει στην αρχή ό,τι ή Βιεν-
νέζικη άστυνομία είχε ανακαλύψει
την έποχή εκείνη πολλές συνωμο-
σίες κατά της ζωής του Ροδόλφου.
Όλες είχαν οργανωθεί άπ' τό έξω-
τερικό. Σε τέσσερες δε περιπτώ-
σεις, τό Ίνστιτούτον Έξωτερικών
της Αυστροουγγαρίας είχε καμει
δισθήματα σε ώρισμένες ζώνες χώ-
ρες, γιά «να πάψουν να παρέχουν
την προστασία τους σε τέτοιες όρ-
γανώσεις».

Βλέποντας λοιπόν ό,τι ή επίβλε-
ψη της άστυνομίας δεν θα έπέρρε-
ποτέ την έπιτυχία μιας άπλης
δολοφονικής άποχείρας, οι έχροί
της αυστροουγγαρικής μοναρχίας —
με έπικεφαλής τη Σερβία και τη
Τσαρική Ρωσία — σκέφθηκαν να
μεταχειρισθούν υιά γυναίκα γιά
τους σκοπούς των.

Οι βιογράφοι του αρχιδούκου δεν
μιλούν καθόλου γι' αυτή τη γυναί-
κα. Άλλα ή κόμισσα Μπατιάνυ —
που ή υιτέρα της ήταν έμπιστη φί-
λη της αυτοκρατορίας Έλισαβέτ —
βεβαιώνει ό,τι τό 1835, ό Ροδόλφος
είχε έρωτευθή τρελλά κάποια Μίτσι
«Άλτοχούλλερ, σύζυγο ενός Βιεννέ-
ζου στρατιωτικού γιγατού. Τόσο ό
Άλτοχούλλερ όσο κι ή γυναίκα του
άνηκαν στη τσαρική μυστική άστυ-
νομία. Κι' ή Μίτσι είχε άποφασίσει
να σκοτώση τόν αρχιδούκα έραστή
της. Είχαν μάλιστα όρισει την ήμέ-
ρα κι' είχαν προετοιμάσει τη δρα-
πέτυση τους στην Ιταλία ή τη Σερ-
βία, όταν ή άστυνομία άνεκάλυψε
τά σχέδιά τους. Ό γιγατός αυτο-
κτόνησε ποιν ύλληφθη. Η ώραία
Μίτσι κλεισθήκε γιά όλη της τη ζωή
σ' ένα μοναστήρι του Γκρατς. Και
τό σκάνδαλο σκεπάθηκε.

Προχωρώντας στην αφήγησή της,
ή κόμισσα Μπατιάνυ βεβαιώνει ό,τι
ή υιτέρα της Μαρίας Βετσέρα —

Και στο έρχόμενο
τεύχος του

Ο
"ΘΗΣΑΥΡΟΣ,"
ΜΕ
ΣΕΛΙΔΕΣ
76

ποιν άκούη ή κόρη της γνωρίση τό
Ροδόλφο — είχε έπαφή υ' ένα τσαρ-
ικό μυστικό πράκτορα και υ' έναν
Ιταλό άριστοκράτη που έρναζόταν
γιά την Ιντέλλιτζενς Σερίς. Στην
αρχή, ή κ. Βετσέρα έπρόκειτο να
χρησιμοποιηθή μόνο γιά τη συγκέν-
τρωση πληροφοριών οικονομικής και
πολιτικής φύσεως. Τό ειθύλλιο ό-
μως της Μαρίας και του Ροδόλφου
— που ώφείλετο στην τύχη — άλλα-
ζε τά σχέδια των ένδιαφερομένων.

Η Μάρια δεν ήξερε τίποτε άπ'
όλ' αυτά. Άκόμη κι' ή υιτέρα της
ήταν ένα όργανο των συνωμοτών,
άγνωώντας τους άληθινούς σκοπούς
των.

Ό τσαρικό πράκτωρ κατώρθωσε
να την πείση ό,τι ή κόρη της θα
μπορούσε κάλλιστα να γίνη υιά μέ-
ρα αυτοκράτειρα της Αυστρίας αν
άκολουθούσε τις άφιλοκερδείς όδη-
γίες του. Ό μόνος τρόπος — της εί-
πε — γιά να ξεφύγουν οι δυο έρω-
τευμένοι άπ' την επίθεση της
Αυλής και της άστυνομίας, που θα
έκαναν τό κάθε τι γιά να τους χω-
ρίσουν, ήταν να δραπετεύσουν στο
έξωτερικό. Έκει, θα παρουσίαζαν
ψεύτικα πιστοποιητικά ό,τι είχε άκυ-
ρωθή ή γάμος του Ροδόλφου με
την αρχιδούκισσα Στεφανία, κι' έ-
τσι θα μπορούσαν να παντρευτούν
άμέσως.

Γιά να έπισηύση την άπόφαση
του Ροδόλφου, ή κ. Βετσέρα άκο-
λούθησε υιά σύμβουλή των μυστη-
ριωδών φίλων της: Παρουσίασε όπ-
λοδή στην κόρη της ένα νεαρό ά-
κόλουθο της ρωσικής προεδρίας
της Βιέννης, που είχε ζητήσει τό
χέρι της.

Ό «άντιζηλος» αυτός λεγόταν
Γκοντσάρωφ. Ήταν ώραιος, έξυ-
πνος, πλούσιος και μακρυνός συγ-
γενής της τσαρικής οικογενείας. Η
Μάρια δεν έμεινε τελείως αδιάφορη
στη γοητεία του. Ό Ροδόλφος βα-
σανίζόταν άπ' την ήλεια, αλλά δί-
σταζε άκόμη. Ήξερε καλά ό,τι μό-
νον ό Πάπας μπορούσε ν' άκυρώση
τό γάμο του με τη Στεφανία, κι'
ό,τι δεν θα τόκανε ποτέ. Καταλά-
βαινε επίσης ό,τι, αν έφευγε στο
έξωτερικό γιά να παντρευθή τη
Μάρια, είτε άπλως γιά να ζήσει μα-
ζί της, θαρχόταν σε όριστική ρήξη
με τόν πατέρα του και θαέκανε τά
δικαιώματα του στο θρόνο.

Αυτός όμως έπιθυμούσε να βασι-
λεύση κι' είχε ήδη καταρτίσει όλό-
κληρο σχέδιο κοινωνικό, έθνικό
και πολιτικό, γιά την άνακάνιση της
παλαιάς μοναρχίας που κινδύνευε
να καταρρεύση.

— Δεν μάς μένει, παρ ό έκδίσ-
κος της αυτοκτονίας! άλλως τό-
τε ό Ρώσος φίλος της κ. Βετσέρα.
Στό προεχές ραντεβού τους, ή
Μάρια άποκαλύψε κλαίγοντας
στόν αρχιδούκα ό,τι πρόκειται να γί-
νη υιτέρα, και θα τόν απείληση ό,τι
θα σκοτώη αν δεν νομιμοποιηθούν
οι σχέσεις των.

Έδωσε μάλιστα στη υιτέρα της
Μαρίας ένα μαχαίρι κι' ένα ρεβόλ-
βερ.

Η κόμισσα Μπατιάνυ λαχυρίζεται
ό,τι, στην έπομένη συνάντησή του
με τη Μαρία, ό Ροδόλφος φέρθηκε
σαν παλινάρθρωπος. Τόλμπος να
της προτείνη ένα χρηματικό ποσό
και μερικά κομψάτα, γιά να του
ζαναδώση την έλευθερία του.

Τότε εκείνη έκασε άπ' την μεγα-
λη της όργη τά λογικά της και πυ-
ροβόλησε...

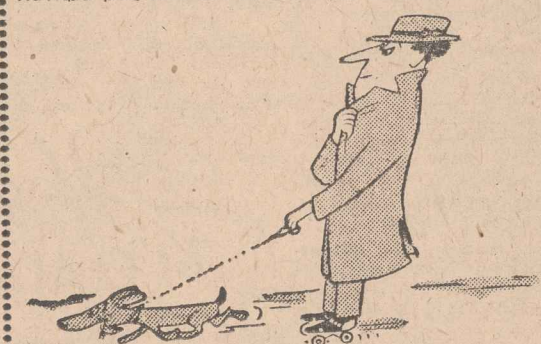
Με ποιές άποδείξεις σπρίζει ή
κόμισσα Μπατιάνυ τις πολυπράς
αυτές διαβεβαιώσεις της; Έχει
πρώτα υιά φωτογραφία με άφιρρω-
της αυτοκρατορίας Έλισαβέτ πρόσ-
τη υιτέρα της, που δείχνει τη φίλη
τους. Έπίσης έχει υιά άνασφορά της
τσαρικής άστυνομίας, που κάνει λό-
γο γιά την πρόσδοσι διαφόρων απ-
μωτικών χρηματικών ποσών σε κά-
ποια «βωρώνη Β.» στη Βιέννη». Μα
δευτέρα άναφορά τονίζει ό,τι «ήρ-
πει να εγκαταλειφθή προσωρινώς
κάθε προσπάθεια γιά να πείσθ ό
γνωστό πρόσωπο να φύγη γιά τό
έξωτερικό». Οι δυο άναφορές έχουν
τόν ίδιο αριθμό φακέλλου υποτύπου.

Είνε άρκετά όρανα αυτά τά στοι-
χεία γιά να διαφωτίσουν τό σκοτει-
νό δράμα; Αυτό θα μάς τό πουν
οι ιστορικοί.

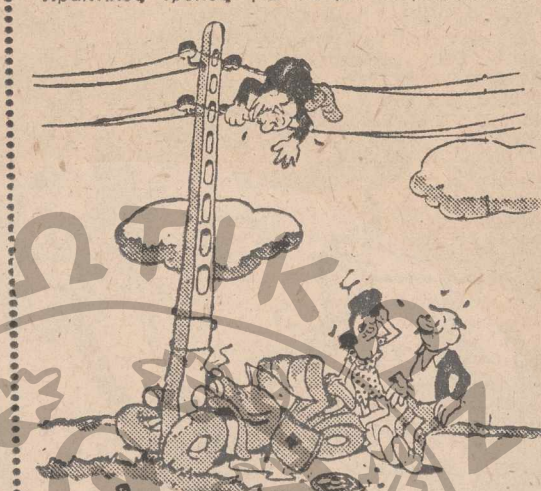

Ο ΠΑΝΤΡΕΜΜΕΝΟΣ ΠΟΛΙΣΜΑΝ

— Μπορώ να πάρω στο σπίτι κ. Διοικητή, τό μη-
χάνημα μας που ανακαλύπτει τά ψέμματα;...

Πρακτικός τρόπος γιά να μη κουράζεται!...

ΤΟ ΤΡΑΚΑΡΙΣΜΑ

— Ό άντρας σας μπλέχτηκε στα τηλεγραφικά σύ-
ματα!...

— Καλύτερα! Θα άκούση και τίποτε νέα!...

ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

— Σέρετε, ό άντρας μου είνε όδοντίατρος!...

III ΡΕΠΕΙ να πιάσει να κοιμηθεί, μικρό μου Μπόμπι.
—Ω, από τώρα, μαμά...
Η Κλώντ χαμογελάει, κυττάζοντας τον αδελφό της. Κάθε βράδυ, μετά το φαγητό, του επιτρέπει να παίξει κοντά της, στο σαλόνι. Είναι τότε τόσο ευτυχισμένος!... Κι' ένα φιλάκι απ' το δροσερό στομάχι του άκοι για να δώσει τις ασχημες σκέψεις της υπέρας.
Η Κλώντ φοβάται τη μοναξιά... 'Αναστενάζει τώρα βαθιά. Κι' όμως πρέπει να πάει απόφασι...
—Πήγαινε να κοιμηθείς, Μπόμπι, ξανα-λέει.

Το παιδάκι σφίγγεται δίπλα της, από αγάπη, αλλά και για να κερδίσει καιρό.
—Αν άργησε ο μπαμπάς, όπως χθές, της λέει, θα μπορούσε ναρθώ ως τότε στο κρεβάτι σου.

—Όχι, μικρούλη μου! Σου απαγορεύω μάλιστα να μου τηλεφωνήσεις άλλη φορά απ' την κούρα σου, για να μου ζητήσεις ναρθώ στη δική μου. 'Ο μπαμπάς σου θα γυρίσει όπου και νάνε...

Ο Μπόμπι σούφωσε τα χελάκια του, καληνύχτισε και βγήκε απ' το σαλόνι.

Απ' τη στιγμή αυτή, η Κλώντ δεν μπορούσε πια να μείνει καθιστή. Σηκώθηκε κι' άνοιξε να πηγαίνει κάπου, κυττάζοντας κάθε τόσο το ρολόι της. 'Ο ψηλός καθρέφτης του τοίχου αντανακλούσε την κομψή κι' ευλύγιστη σιλουέττα της.

—Κούκου!... άκούστη-κε ξαφνικά μια χαρούμενη φωνή πίσω της.
—Ω, Ζάν!... φώναξε η

Κλώντ, ξαφνιασμένη, γυρίζοντας προς την πόρτα.

Ο άντρας της είχε μπή άθόρυβα. 'Εσκυψε το άρρενωπό πρόσωπό του κοντά στο δικό της.

—'Ανισχυούσα, Ζάν! είπε η νέα γυναίκα. 'Εννέα ή ώρα! Σκεπτόμουν να τηλεφωνήσω στο γραφείο σου.

—Δεν θάβρισκες κανένα εκεί... Μά δαν με φίλας;
—Λέν έφησ' αν τ' άφίρνε!

Ο Ζάν την έσφιξε στην άγκαλιά του και της είπε παιγνιδιάρικα:

—Μου θυμώσες γιατί άργησα λίγο; Κι' όμως έφαινε το λόγο...

Τού είχε γίνει πιά συνήθεια ν' άργη. 'Ενα βράδυ μάλιστα, η Κλώντ τον περίμενε, ξύπνια, ως τα μέσα της νύχτας... Κάθε φορά, της έξηγουσε ότι κάποιος πελάτης του, απ' την επαρχία, είχε θελήσει να γνωρίσει το νυκτερινό Παρίσι, κι' ότι αυτός είχε αναγκασθεί να τον συνοδεύσει... 'Οστόσο, έναν καιρό, τίποτε δεν τον εμπόδιζε να γυρίσει κοντά στην Κλώντ την ώρα ακριβώς που τον περίμενε...

—'Ενα φιλάκι του την έκαμε και πάλι να τ' άγαπήσει, όλα, της έδωσε τις μαύρες σκέψεις.

—'Επρεπε να κοιμηθεί κιόλας ο Μπόμπι; ρώτησε ο Ζάν.

Η Κλώντ ΚΙ' Ο ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΣ ΤΗΣ

της, καρτερίκα. Συγκρατεί με κόπο τα δάκρυά της.

—Καταλαβαίνω τη στενοχώρια σου, της λέει η Κλώντ με κάποια άμνηστια. Μά τι να γίνει!... 'Ακουσε! 'Αν θέλεις, θα γιορτάσουμε αύριο την επέτειό μας, σ' ένα χαριτωμένο ρεστωράν. Σύμφωνοι;... 'Επειτα, άνακουφισμένος απ' τη λύση που βρήκε, ο Ζάν προσθέτει:

—Πάω τώρα να ντυθώ γρήγορα. Με συγχωρείς, μικρούλη μου!

Η Κλώντ μένει κι' πάλι μόνη. 'Ας μπορούσε να κλάψει ελεύθερα!... Μά δεν θέλει να στενοχωρηθεί ο Ζάν, όταν θα ξαναρθή να την καληνυχτίσει... Αυτός π' στείλει τώρα ότι τα κανόνισε όλα... Να φάνε στο ρεστωράν... Σαν νάνε το ίδιο πράγμα με το σπίτι τους, όπου τάχα έτοιμάσει όλα η Κλώντ με νούστο και μ' αγάπη...

Χτυπάει το κουδούνι και λέει στην υπηρέτρια:

—Μπορείς να εστωρώσεις το τραπέζι. 'Εμείς, 'Ο κύριος θα φάει έξω. Κι' εγώ δεν πεινώ.

Τη φοβίζει η βραδυά που θα περάσει ολομόναχη... Μά, ξαφνικά, της έρχεται μια ωραία ιδέα...

—Όχι, 'Ερμάν, άφισε τα δυο σερόβια!... Λέει. Θα σ' ειδοποιήσω τότε θα σερόβισες.

Κάθεται ευπρόσ στο τηλέφωνο και παίζει έναν αριθμό.

—Εσύ, 'Ελένη; λέει, με το άμορφο πρόσωπό της φατισμένο από ένα χαμόγελο. Ναι, εδώ Κλώντ... Πές μου, έφαινε;... 'Οχι ακόμη! Τότε λοιπόν θα έρθεις να φάμε μαζί! Θα έκδικηθούμε έτσι τους στυλγούς μας... Μά δεν ξέρεις ότι πρόκειται να φάνε κι' αυτοί μαζί, έξω;

Το χαμόγελο παγώνει ξαφνικά στα χείλη της, και στα μάτια της ζωγραφίζεται η αγωνία.

—Πώς! 'Ο Πιέρ λείπει από μέρες σ' ταξίδια!... Τι είπες;... 'Ν, Θεέ μου!... 'Ασπρή σαν το πανί, άκούει από λίγο τις έξηγήσεις που της δίνει η φίλη της.

—'Ν, 'Ελένη, τραυλίζει έπειτα με φωνή κουμένη από λυγμούς. 'Ο Ζάν μου;... Μά από πότε;... 'Επρεπε να μου το πής, άφου τόδερες... Μά τόνωιθα εγώ πως δεν ήταν πια έντελώς δικός μου... Τώρα καταλαβαίνω!... 'Οχι, άγαπητή μου, μ' στενοχωρήσας. Θα τ' μάθαινα όπωσδήποτε...

—Πάει η εύτυχία μου, 'Ελένη!... 'Οι λυγμοί την πνίγουν. 'Αφίει το άκου-

—Ναι, τον έστειλα στο κρεβάτι του, γιατί άπώμε... ήθελα να μείνουμε μόνοι... σαν δυο έρωτευμένοι! Είπε... ή επέτειος των γάμων μας!

—'Α, είνε... πρόφερε ο Ζάν με άμνηστια.

—Το έχασες, τ'ό ξέρω... Μά δεν πειράζει. 'Οχι, μη δικαιολογήσαι! Μ' άγαπάς όσο κι' εγώ... αλλά είσαι άντρας, κι' οι άντρες έχουν τόσα να σκεφθούν, ώστε μπορούν να ξεχάσουν μια μικρή λεπτομέρεια... Δεν πειράζει, σου λέω! 'Ετοίμασα ένα ωραίο δείπνο για τρεις δυο μας...

—Τι κρίμα, μικρή μου!... 'Θάπρεπε να με ειδοποιήσεις νωρίτερα... Τώρα είναι πολύ άργά!

—Πολύ άργά!... μουρμούρισε η Κλώντ, μ' ένα τρεμυλιασμά στην καρδιά.

—Ναι. Πρέπει να φάω έξω άπώμε... Γι' αυτό ακριβώς ήρθε, για να σου το πώ... 'Η Κλώντ νιώθει ένα 'ρύο σ' όλο της το κορμί.

—Είπε ευγενικά έκ μέρους σου, λέει μηχανικά.

—Και συγχρόνως, για να φορέσω το βραδινό κοστούμι μου, συμπληρώνει ο Ζάν.

—Με ποιόν θα φας; ρωτάει η Κλώντ με άχρωμη φωνή.

—Με τον Πιέρ 'Νμπράν, τον άντρα της φίλης σου, της 'Ελένης. Πρόκειται να με παρουσιάσει σ' ένα μεγάλο 'Ελβετό τραπέζι, άνθρωπο με έπιποσή, που θα μου χρησιμεύσει πολύ.

—Δεν μπορείς να βρεις άλλη βραδυά αυτόν τον τραπέζι;

—Φεύγει αύριο για την 'Ελβετία!

Η Κλώντ σκύβει το κεφάλι της, καρτερίκα. Συγκρατεί με κόπο τα δάκρυά της.

—Καταλαβαίνω τη στενοχώρια σου, της λέει η Κλώντ με κάποια άμνηστια. Μά τι να γίνει!... 'Ακουσε! 'Αν θέλεις, θα γιορτάσουμε αύριο την επέτειό μας, σ' ένα χαριτωμένο ρεστωράν. Σύμφωνοι;... 'Επειτα, άνακουφισμένος απ' τη λύση που βρήκε, ο Ζάν προσθέτει:

—Πάω τώρα να ντυθώ γρήγορα. Με συγχωρείς, μικρούλη μου!

Η Κλώντ μένει κι' πάλι μόνη. 'Ας μπορούσε να κλάψει ελεύθερα!... Μά δεν θέλει να στενοχωρηθεί ο Ζάν, όταν θα ξαναρθή να την καληνυχτίσει... Αυτός π' στείλει τώρα ότι τα κανόνισε όλα... Να φάνε στο ρεστωράν... Σαν νάνε το ίδιο πράγμα με το σπίτι τους, όπου τάχα έτοιμάσει όλα η Κλώντ με νούστο και μ' αγάπη...

Χτυπάει το κουδούνι και λέει στην υπηρέτρια:

—Μπορείς να εστωρώσεις το τραπέζι. 'Εμείς, 'Ο κύριος θα φάει έξω. Κι' εγώ δεν πεινώ.

Τη φοβίζει η βραδυά που θα περάσει ολομόναχη... Μά, ξαφνικά, της έρχεται μια ωραία ιδέα...

—Όχι, 'Ερμάν, άφισε τα δυο σερόβια!... Λέει. Θα σ' ειδοποιήσω τότε θα σερόβισες.

Κάθεται ευπρόσ στο τηλέφωνο και παίζει έναν αριθμό.

—Εσύ, 'Ελένη; λέει, με το άμορφο πρόσωπό της φατισμένο από ένα χαμόγελο. Ναι, εδώ Κλώντ... Πές μου, έφαινε;... 'Οχι ακόμη! Τότε λοιπόν θα έρθεις να φάμε μαζί! Θα έκδικηθούμε έτσι τους στυλγούς μας... Μά δεν ξέρεις ότι πρόκειται να φάνε κι' αυτοί μαζί, έξω;

Το χαμόγελο παγώνει ξαφνικά στα χείλη της, και στα μάτια της ζωγραφίζεται η αγωνία.

—Πώς! 'Ο Πιέρ λείπει από μέρες σ' ταξίδια!... Τι είπες;... 'Ν, Θεέ μου!... 'Ασπρή σαν το πανί, άκούει από λίγο τις έξηγήσεις που της δίνει η φίλη της.

—'Ν, 'Ελένη, τραυλίζει έπειτα με φωνή κουμένη από λυγμούς. 'Ο Ζάν μου;... Μά από πότε;... 'Επρεπε να μου το πής, άφου τόδερες... Μά τόνωιθα εγώ πως δεν ήταν πια έντελώς δικός μου... Τώρα καταλαβαίνω!... 'Οχι, άγαπητή μου, μ' στενοχωρήσας. Θα τ' μάθαινα όπωσδήποτε...

—Πάει η εύτυχία μου, 'Ελένη!... 'Οι λυγμοί την πνίγουν. 'Αφίει το άκου-

στικό κι' εγκαταλείπεται στον πόνο της. 'Ο Ζάν την προδίνει!... 'Εβγαίνει από μια άλλη άγκαλιά, όταν γυρίζει τόσο άργα στο σπίτι! Κι' αυτή πίστευε τυφλά τις δικαιολογίες του... 'Όλα γκρεμίσθηκαν μέσα της! 'Ν, άς πέθαινε...

—'Ενα κουδούνισμα του τηλεφώνου. 'Η Κλώντ άνασπώνκει το κεφάλι της, παίρνει το άκουστικό. Και το πονεμένο πρόσωπό της φωτίζεται έξαφνα από μια έκφραση τρυφερότητας.

—Εσύ είσαι, μικρό μου Μπόμπι; λέει. Δεν κοιμήθηκες άκόμη;... 'Οχι, όχι, δεν έθύμωσα! 'Αν ήξερες πόσο καλά έκανες που μου τηλεφώνησες!... Ναι, πήγαμε γρήγορα στο κρεβάτι μου. 'Θαρθώ κι' εγώ... 'Ο μπαμπάς; Δεν ξέρω πότε θα γυρίσει. 'Ισως πολύ άργά... Ναι, άγαπη μου...

Κι' η Κλώντ εξακολουθεί, χωρίς ν' αντιληφθί τον άντρα της, που είχε μπή κι' είχε σταματήσει στο κατώφλι, άκούοντας τις τελευταίες λέξεις της:

—Ναι, μπορείς ναρθής... Θα έπωφεληθώ απ' την άπουσία του... Θα μείνεις όσο θέλεις... Κι' εγώ σ' έλατρεύω, 'Ησασυρέ μου... 'Ελα γρήγορα!...

Μόλις κρέμασε το άκουστικό, ο Ζάν βρίσκει κοντά της. Είναι κατάχλωμος.

—Σε ποιόν μιλούσες; ρωτάει, με δόντια σφιγμένα.

Η Κλώντ τον κυττάζει, σαστισμένη. 'Επειτα νιώθει στα βάθη της καρδιάς της κάτι σαν άόριστη έλπίδα...

—Μίλησε! 'Εχω δικαίωμα να μάθω! Τώρα είνε βεβαία η Κλώντ! Για να τη ζήλευε ο Ζάν, θα πη πως την άγαπάει! Τίποτε λοιπόν δεν έχασκε... Μά πρέπει να βεβαιωθεί άπόλυτα, και συγχρόνως να τον τιμωρήσει, να τον κάμει να πονέσει όσο πόνεσε κι' αυτή!

—Με συγχωρείς αν έμπήκα χωρίς να με περιμένεις! προσθέτει ο Ζάν σαρκαστικά.

—Τί άκουσες;... ρωτάει η Κλώντ, μ' ένα αινιγματικό ύφος.

—'Αρκετά για να κατατοπισθώ!... 'Από πότε μπήκε στη ζωή σου... αυτός ο άλλος;

—Από πέντε γρόνια!

Πώς έκδικείται η Κλώντ για την άπιστία! Ποτέ άλλοτε δεν είχε ίση το πρόσωπο του Ζάν έτσι άλλοιωμένο απ' τον πόνο... Θα τον λυπηθεί; Μά όχι, αξίζει να ύποψέται!

'Εκείνος πηγαίνει μέσα στο δωμάτιο, σαν θηρίο, και μιλάει με σφουριχτή φωνή, χωρίς να κυττάζει την Κλώντ:

—Το προτιμάω, αυτό... 'Εχεις δική. 'Ενα άπόστημα δεν γιαιτρεύεται με έπιδέσμους. Πρέπει να σπάσει... 'Εμπρός, λοιπόν, άφου υπήκαμε στο θέμα, δώσε 'ου περισσότερες λεπτομέρειες.

—Δώσε μου πρώτα εσύ, για τη δική σου διαγωγή. Γιατί θέλω να μάθω κι' εγώ.

—Τί πράγμα; ρωτάει ο Ζάν κατάπληκτος.

—'Αν έχες δικαίωμα να με ρωτάς. 'Ενεις φίλενάς!

Ο Ζάν σπαβάνει μερικές στιγμές. 'Επειτα ξεσπάει σ' ένα νευρικό γέλιο.

—'Ε, λοιπόν, ναι, δεν τ' άνονούμαι! Είμε ένα άνόητο καπρίτσιο, μια τρέλλα. Μά εσύ... είσαι η γυναίκα μου! 'Η άλλη δεν λογαριάζεται!

—Πόσο άγαπάει η Κλώντ το στόμα εκείνο, που τη λυτρώνει απ' το φοιχτό εφιάλτη της!

—Εσύ όμως... τί έκαμες εσύ την άγάπη μας, Κλώντ;... Πίστευα σ' εμένα! 'Ελεγα με το νού μου: 'Αν γάσω το δρόμο μου, κάποιος βράδυ τοικισμένος, η καρδιά της γυναίκας μου θάνε πάντα το λιμάνι, όπου θα υπορώ να καταφύγω!

—Τί ώραία που τ' άκτοποιείτε όλα, έρείς οι άντρες! έξεγείρεται η Κλώντ. Κι' αν άκούη Ρουτάρτε στο νερό, στην πρόσκληση μιας σερίφας χωρίς να ξέρετε κολυμπάει δεν διακινδυνεύετε να βουλιάξετε. Γιατί υπάσκει πάντα η νόμιμη γυναίκα σας, να σας προσφέρει την καρδιά της για σωσίβιο.

—Για τη δική σου καρδιά μιλάς; προσφέρει ο Ζάν με κακία.

Η Κλώντ δεν άντέχει πια στο σκληρό εκείνο παιγνίδι. Τα μάτια της γεμίζουν δάκρυα.

Ο Ζάν σήκωσε τον Μπόμπι στην άγκαλιά του.

—Ναι, για τη δική μου, Ζάν... μουρμουρίζει με ραγισμένη φωνή.

Μά ο Ζάν είναι πια τρέλλος απ' τη ζήλεια, απ' το θυμό. Δεν αντιλαμβάνεται τη βουή ίκεσια των ματιών της.

—'Η καρδιά σου δεν είναι πια παρ'ά να ναυάγιο! 'Εκδικήθηκες προκαταβολικά, πριν άκόμη μάθεις τη δική μου άπιστία! Δεν έχεις καν αυτή τη δικαιολογία!... Πίστευα πως θα σ' έλυπωσε που θάφευγα άπώμε... κι' εσύ περιμένες πότε να φύγω, για να τηλεφωνήσεις στον άλλον!

Της πιάνει τα χέρια, την τραντάζει θυνατά.

—Πονώ, Ζάν! 'Αφίσε με!... —Τ' όνομά του... Πές μου τ' όνομά του πονί να...

Μια ναυαγμένη φωνούλα άκούγεται, τη στιγμή εκείνη:

—Πότε θαρθής πιά, μανούλα; 'Ο Ζάν άφίει άπότομα την Κλώντ κι' άπομακρύνεται λίγο. 'Ο Μπόμπι, με τις πτελάμες του, σταματάει στο κατώφλι, ξαφνιασμένος. Βαρέθηκε πια στην κάμαρά της μαμάς κι' ήθε να ιδί γιατί άνορούσε έτσι... Τώρα έξηγούνται όλα, έφ' όσον ήθε ο μπαμπάς. Μά γιατί έχει πάρει τέτοιο ύφος;...

Ο Ζάν συγκρατείται, με μια υπεράττη προσπάθεια. Μά η φωνή του μένει έξω, άπότομη.

—Τί θέλεις, έδώ, Μπόμπι; ρωτάει. 'Ο μικρός είναι έτοιμος να κλάψει...

—Μου τηλεφώνησε η μαμά!... —Πότε;

—Πονί από λίγο, μπαμπά... Μουπε να πάω στην κάμαρά της... κι' ότι θα έπωφεληθώ, άφου έλειπες εσύ!

—'Ο Ζάν σαστίζει... Τον ζαλίζει όλο αυτό το άπότομο φέρε, μέσα στην καρδιά του! Τα μάτια του άναίτητον μ' αγάνη

τη ματιά της Κλώντ. Κι' εκείνη του την προσφέρει, γεμάτη από τόση αγάπη, ώστε ο Ζάν δεν καταφέρει παρ'ά να τραυλίσει:

—Αυτός λοιπόν ήταν!...

Νιώθει τόση ντροπή, ώστε δεν τολμάει να κοινηθεί. 'Η Κλώντ πηγαίνει κοντά του και σφίγγεται πάνω στην καρδιά του, που την είχε νομίζει χαμένη.

—Θά βγης, λοιπόν, έξω, Ζάν; τον ρωτάει σιγανά.

—Συγχωρέσε με, λατρεία μου... Θα μείνω κοντά σου!

'Ενα κρύα εύτυχία πλημμυρίζει την καρδιά της Κλώντ. Τόσο άπιμένει άκόμη:

—Αύριο όμως;... —'Όπως κι' άπώμε... κι' αύριο και πάντοτε.

Ο Ζάν μουρμουρίζει τις τελευταίες λέξεις τρυφερά, ταπεινά, μέσα σ' αυτή της γυναίκας του...

Η Κλώντ, τρυφευγισμένη, γελώντας άνάμεσα στα δάκρυά της, προσκαλεί κοντά της το γυιό της, με μια τρυφερή χειρονομία.

—Κι' ε... φίλος μου; λέει στον άντρα της.

Ο Ζάν σπκώνει το παιδάκι στην άγκαλιά του.

—Τον προσκαλώ κι' αυτόν! φωνάζει. —Μά έχει φάει ποίν...

—Δεν πειράζει! Στοιχηματίζω ότι πεινάει άκόμη, ο κατεργάρας... 'Ερμάν!... 'Ερμάν!... Σερόβισες το φαγητό!

Κι' ο Μπόμπι, με το ένα γεράκι του περασμένου γύρω απ' το λαιμό του Ζάν και το άλλο μέσα στις έωνδες μπούκλες της Κλώντ, φωνάζει έπιτακτικά:

—Μήν ξεχάσεις, 'Ερμάν, να βάλεις άλλο ένα σερόβισο στο τραπέζι!

NITA KORELLA

Οικογενειακές τραγωδίες

Πόσα κρυφά δράματα δεν συμβαίνουν στην Αθήνα! Πόσες αφάνταστες ιστορίες. Δυσά από αυτές θα σας διηγηθούμε σήμερα.

Η πρώτη συνάντησή με μια μεγάλη νευρολογική κλινική. Ήταν τόσο φοβερό αυτό το σκάνδαλο που ο Ιδιοκτήτης της κλινικής, γνωστός γιατρός, αναγκάστηκε να φύγει από την Αθήνα και να εγκατασταθεί στο Παρίσι.

Η υπόθεση αυτή άρχισε με μια μήνυση που υπέβαλαν στην αστυνομία οι στενοί συγγενείς ενός πλουσιού κτηματία του Κ.Ν. που είχε πεθάνει στην κλινική που αναφέραμε. Στη μήνυση κατηγορούσαν το σκάνδαλο του Κ.Ν. την ώρα που πήγαινε να υποβάλει μήνυση εναντίον του που έσκαψε κρυφά για το Παρίσι, κι έμεινε εκεί ουστά δέκα χρόνια χωρίς ότου παρεγράφη το αδίκημα!...

— Για όνομα του Θεού έπεσε η μύτη του Κώστα!... Σεκόλλησε η μύτη του!... Σεφώνισαν με φρίκη εκείνοι που ήταν μέσα στην εκκλησία.

Μα όταν πέρασε η πρώτη εντύπωση κάποιος έσκυψε, έπηρε και περιεγράφηκε την περμένη μύτη. Και δεν άργησε ν' αντιληφθεί ότι ήταν από... χαρτόνι και κερί!...

— Μα αυτή είναι ψεύτικη! φώναξε με κατάπληξη. Αυτή είναι από κερί!...

Όπως καταλαβαίνετε χάλωσε ο κόσμος. Έπενεθρ φαινόταν στο τέλος ο αστυνόμε. Κι από τις ανακρίσεις που έγιναν ήρθαν σε φως τα έξης παράδοξα γεγονότα:

Στην κλινική αυτήν είχε εισαχθεί ο Κώστας Ν. τον Ιανουάριο του 1926. Τότε είχαν οδοντοίσει εκεί οι δικοί του από το Βόλο γιατί υπέφεραν από μελαγχολία. Ο γιατρός που τον εξέτασε είδε ότι είχε εξαντληθεί πάρα πολύ, ότι είχε πολύ λίγες ελπίδες για να ζήσει και το δήλωσε στους δικούς του:

— Άδικα ελπίδαζατε, τους είπε. Η μελαγχολία τον έχει μαραζώσει. Θα πεθάνει...

Μα εκείνοι επέμεναν να τον «ρατήσουν» ή κλινική. Προσλήρωσαν λοιπόν σύμφωνα με τους κανονισμούς, μια τοιμνία για την διατροφή του. Δύο ημέρες όμως μετά την εισαγωγή του στην κλινική ο Κ.Ν. έπεσε για φανερά νευρική κρίση και πέθανε. Τότε ο γιατρός σκέφθηκε ότι έπρεπε να επιστρέψει στους συγγενείς του Κ.Ν. τα χρήματα που είχαν προκαταβάλει. Η κλινική όμως διατηρούσε και ταμείο απόδωσαν ασθενών. Κι από υπερβολική καλωσύνη ίσως σκέφθηκε να κρατήσει μυστικό τον Κ.Ν. να κρατήσει το ποσό και να το διαθέσει για τους πτωχούς ασθενείς του, για κι οι πλούσιοι συγγενείς του Ν. δεν θα καταστρεφόντουσαν αν δεν παίρνανε πίσω αυτά τα χρήματα. Έτσι έδωσε εντολή να μεταφέρουν μ' απόλυτη μυστικότητα τον νεκρό στο υπόγειο της κλινικής, του έκαμε μερικά ένοχες φορολογίες για να καλυφθεί η απουσία του από τα πτώματα και στοίχη συνεννοήσε του που πή-

γαιναν να μάθουν νέα του, δήλωνε με ψυχραιμία:

— Ο άρρωστος μας πάει καλά. Μόνο που δεν πρέπει να έχω συγκινήσεις. Τον έχω απομονώσει λίγες ημέρες. Κάνετε υπομονή. Θα τον ή-δωτε σε λίγο...

Οι συγγενείς του Κ.Ν. φεύγαν ανύποπτοι. Κι αλήθεια όλα θα πηγαιναν καλά αν δεν συνέβαινε ένα γεγονός περίεργο. Μια ημέρα διεπιστώθη ζαφνικά ότι από το πτώμα του Κ.Ν. έλειπε η μύτη. Τα ποντίκια στο υπόγειο της κλινικής του την είχαν φάει! Ο γιατρός όταν το έμαθε τα έκασε. Τι έπρεπε να γίνει; Σκέφθηκε τότε να βάλει στον Κ.Ν. μια ψεύτικη μύτη φτιαγμένη από ειδικό τεχνίτη που να μη διαφέρει καθόλου απ' την φυσική. Και πράγματι την έφτιαξε τόσο καλά ώστε έπρεπε να την προσέξει πάρα πολύ για να καταλάβει τη συνθήκη. Κατόπιν για ν' αποφυγή κανένα άλλο άπρόοπτο, μετέφερε στο νεκρικό θάλαμο τον Κ.Ν. κι είδωποισε τους συγγενείς του:

— Ο άρρωστος μας δεν μπόρεσε ν' αντέξει και πέθανε τη νύχτα... Κρίμα!... Είχα την εντύπωση ότι θα τον κάναμε καλά.

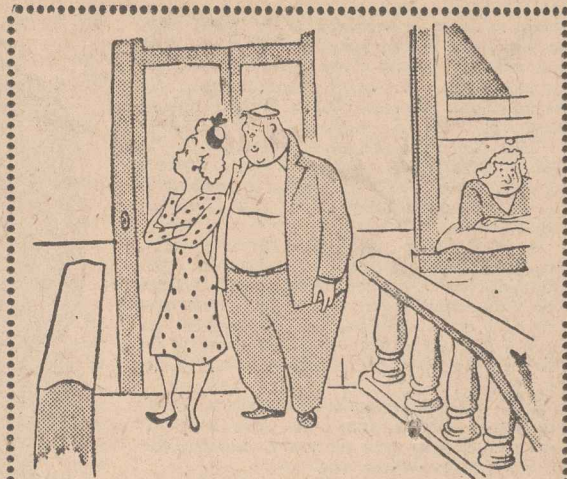
Κλάψαν τον θάνατο του Κ.Ν. οι δικοί του. Η γυναίκα του που τον λάτρευε, ήταν απαρνήτορη. Τού έκανε μια μεγαλοπρεπή κηδεία. Κι όλα θα πήγαιναν καλά αν δεν έρχόταν της ελθούμενης η επιθυμία να τον φιλήσει «στο σταυρό» που λέγεται, ανάμεσα στα φρύδια. Η ψεύτικη μύτη που δεν ήταν σπριγγμένη τόσο καλά γιατί κατά τη μεταφορά και τις μετακινήσεις του πτώματος είχε ξεφύγει λίγο από την θέση της, κέλυψε τότε κατά γής... κάνοντας την απαρνήτορη χήρα να λιποθυμήσει από τον τρόμο της!...

Η υπόθεση προκάλεσε την προσοχή της αστυνομίας. Κι ο γιατρός φοβήθηκε το σκάνδαλο και τις συνέπειες της πράξης του. Και πάλι υποβλήθηκε μήνυση εναντίον του το έσκαψε κρυφά για το Παρίσι, κι έμεινε εκεί ουστά δέκα χρόνια χωρίς ότου παρεγράφη το αδίκημα!...

Φοβερότερη όμως είναι η ιστορία ενός άλλου γιατρού που τον τρέλαινε από εκδίκηση η γυναίκα του και που πέθανε στο Ψυχιατρείο δω και λίγων καιρό. Πρόκειται για τον γιατρό Ν. που είχε παντρευτεί μια ωμορφη νέα από μεγάλο έρωτα. Τους πρώτους μήνες το ζευγάρι νευρολόγος έζησε πολύ ευτυχισμένο. Μα ο γιατρός δεν άργησε να διαπιστώσει ότι η γυναίκα του ήταν ένας παθολογικός τύπος. Παρασυρμένη από τα πάθη της τον άπαυσε ασυστόλως. Αν δεν την αγαπούσε θα εύρισκε ασφαλώς μια δικαιολογία για να την χωρίσει. Μα ο γιατρός λάτρευε την γυναίκα του. Και τότε σκέφθηκε να την υποβάλει σε μια μικρή ειδική ένχειρηση. Δι-χως να της ειπή τίποτε μια ημέρα που κοιμόταν ανύποπτη την νάρκο-σε, την ζάπλωσε από χειρουργικό κρεβάτι και την κατέστησε τελείως αναίσθητη στην έρωτική ήδονη. Κατόπιν την ζήτησε. Όταν η γυναίκα του συνήλθε δεν μπορούσε να καταλάβει τί της συνέβαινε. Δεν την συγκινούσε πλέον το άσχημο φύλο, είχε γίνει ένα άψυχο πλάσμα τίποτε δεν την ευχαριστούσε.

Ο συζυγίας της της έκρυψε για λίγους ακόμα καιρό το φοβερό μυστικό του. Μα έπειδή την έδλεπε να βασανίζεται να κλαίει και να υποφέρει είχε την αδυναμία και την επιπολαιότητα να της αποκαλύψει την τρομερή αλήθεια.

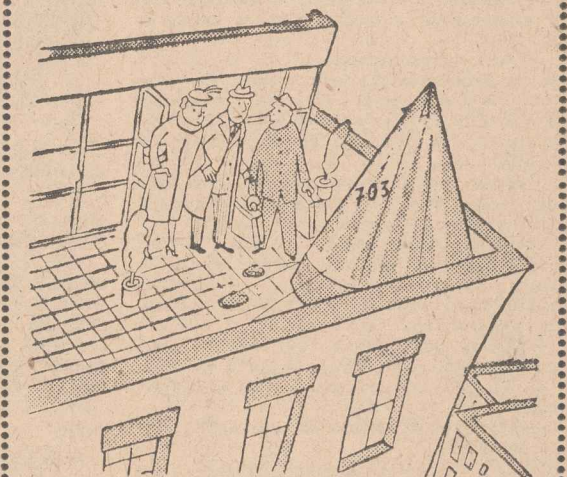
Η γυναίκα του τα έκασε. Έπρεσε κυριολεκτικώς από τα σύννεφα. Και ζαφνικά έννοιωσε τόσο μίσος για το σκύζυγό της που αποφάσισε να τον εκδικηθεί σκληρά. Άρχισε τότε να του κάνει κόλαση τη ζωή του, να σπαταλά την περιουσία του, να του δημιουργεί σκάνδαλα που ο αντίκτυπος των έφτανε ως την αστυνομία, να μη τον αφήνει να κοιμηθεί ούτε την ημέρα, ούτε την νύχτα. Ο γιατρός ώστόσο την ελάρωσε και δεν ήθελε να την χωρίσει. Είχε την ελπίδα ότι μια ημέρα ολ' αυτά θα περνούσαν. Μα η εξαλλογή αυτή κατά-στασις κράτησε χρόνια πολλά χρό-νια μέχρις ότου ο άτυχος γιατρός Σ. κατόπιν ψυχολογίας και πέν-αρε σε μια κλινική που τον είχαν εισανάνει για θεραπεία.

Ο διαρρήκτης: "Οχι, δεν ζήσασα τα γενέ-θλια σου, αγάπη μου! Έπέρασα από το χρυσόχο-είο... αλλά ήταν ακόμη ανοικτό!..."

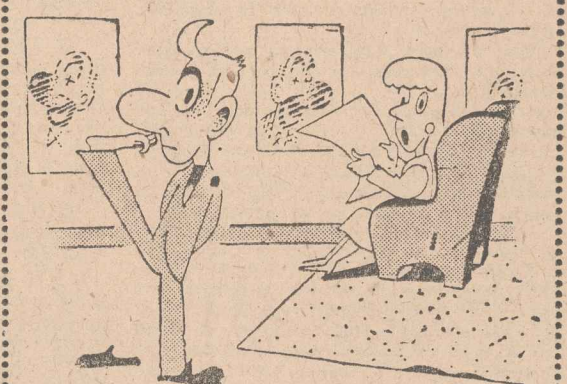

— Να ευχαριστή! Μα είχες υποσχεθεί παπούτσια α-πό δέρμα φειδιού!

ΣΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

— Έδώ είναι, κύριε, το δωμάτιό σας, στον αριθμό 7031...

Κλεόβουλε, σου είπα χίλιες φορές να μη β-λεις τα δάκτυλα στη μύτη σου!...

ΔΡΑΚΟΣ

Ο κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ δηλώνει ότι παύει να δέχεται νέ-α επιστολάς για το «Ερωτικό Γραμματοκιβώτιο» έως ότου απα-νησεί ο αὐτός που έχουν συσσω-ρευθεί από μηνώδη γραφεία του. «Ετσι θ' αποφευχθούν οι διαμαρ-τυρίες—δικαίως και άδικες μαζί!—των επιστολογράφων που, οι δ-ποιοι θα έχουν όλοι με τη σειρά τους την απάντησή τους. Έν τώ μεταξύ, οι αναγνώστες του «Ερ-ωτικού Γραμματοκιβωτίου» μπορούν ν' α-πευθύνονται στους άλλους συνερ-γάτες της σελίδος αυτής. Αφού απαντήσουν στις επιστολές που έ-χουν λάβει ως τώρα ο κ. Χρ. Κ. Χαι-ροπούλος θα δηλώσει ποτε θα είναι σε θέση να δεχθῇ νέες.

Οι γέροι και οι νέοι

Μου γράφουνε δυο κοπέλ-λες από τη Λαμία: «Αγαπητέ κ. Χαίροπουλε, Παρακολουθούμε πάντα μ' ένδιαφέρον τα όρια κομμάτια που γράφετε στο «Θεσσαυρό» κι ένθουσιαζόμαστε με κάθε τι δικό σας. Όστε, δικαίως, α-ποφασίζουμε να ζητήσουμε κι ε-μείς τη συμβουλή σας: Εί-μαστε δυο κοπέλλες 20 ετών κι εργαζόμαστε στο ίδιο γρα-φείο. Ευτυχώς που είμαστε δυο κι ανταμυνόμενες μεταξύ μας, γιατί αλλιώς θα πεθώναμε α-πό πλῆξη εκεί μέσα!... Θαν-τασθήτε: Περιτοχιζόμαστε α-πό τρία νεογνά, το ένα χειρότερο από τ' άλλα!... Τα νεογνά μας διψάνε για νεό-τα... Κι όμως τα νεογνά που μας τριγυρίζουν έχουνε την αναίδεια— ακούτε!— να συγκρίνουνται με τα νεογνά, και να βγάζουνε συμπεράσματα προς όφελός τους από τη συγ-κρίση!... Τι λέτε και σεις;... Οι τρεις γέροι μας είναι πο-τέ δυνατό να κάνουνε δική;... Αν δεν είχατε γέρος και σείς— μάς συχωρήτε!...— ελπίζουμε πως θα βρείτε λογική την α-γανάκτησή μας...

» Με έκτιμησι «Δυσ Λαμιατίσσεσ που απο-κρύπτουν τους γέροντες!» Δεν είμαι τόσο γέρος αγα-πητές μου αγαπητικιές κο-πέλλες της Λαμίας, παρ' όλα αυτά όμως δε σας δίνω απο-λύτως δική... Βέβαια, τρεις γέροι κύριοι, σοβαροί— υποτί-θεται, δηλαδή, σοβαροί...— που ζητούν ερωτικές άψιμκι-ες με δυο εικοσάχρονα κορι-τσάκια, δεν είναι δυνατό να τους γίνουνε μ' αυτό συμπα-θητικοί... Άν, μάλιστα, προ-θεσούμε σ' αυτό και τη σκέψη προτάμενων και υπαλλήλων, σφάνουμε σ' ένα φαινόμενο που δεν τιμά καθόλου τον πο-λιτισμό της εποχής μας! Σπεί-νιοι είναι οι κ. κ. προϊστάμενοι που άγνοούντες τη διαφορά της ηλικίας ανάμεσα σ' αυτούς και στις υφιστάμενες τους, δεν προσπαθούν να ωραιοποιούν α-πό το πρόνοιο που τους δίνει η Ιεραρχική τους ανωτερότη-τα, και να επιβάλουν εκδυστική τὴν ἔρωτά τους σ' εκείνες που δεν τους ζητήσαν παρά μόνο δουλειά... Έδώ όμως γίνεται ένα άλλο... Ζητήματα! Τι πρέπει να προτιμώσουνε δυο νέες κορίτσια τα νεογνά ή τὰ νεογνά;... Το δίλημμα, εκ- πρώτης όψεως φαίνεται αν-ά-λογη!... Αλλά όταν τα νεογνά-δες αν τα νεογνά προτιμώσα-

τε. Άλλα ποιός είναι ο καλύτε-ρος; Η γνώμη σας δυνατόν να είναι υποκειμενική... Άς είναι όμως: Όσοι να μην του εκ-δωλφθῇ πρώτη. Δεν είναι ού-τε αξιοπρεπές, ούτε σκόπιμο. Άριστα σας είπα στο τηλεφώ-νο ότι δεν συζητεί με άγνω-στες. Σκεφθήτε πρώτα καλά, αν αυτό που αισθάνεστε για αὐ-τόν είναι αγάπη πραγματική ή έντυπωση παραστική—έχω γρά-ψει συχνά σε προηγουμένα φύλλα για τις «αγάπες» των γυναικών στους καλλιτέχνες...

» Ο υ λ α κ ι σ μ ε ν η α ν α γ-η ην: Είστε τόσο μικροί και οι δυο σας, που καλύτερα αψίγε-τον να φύγει για σπουδές. Ο-ταν γυρίσει, θα δῆτε και σεις και εκείνος αν η αγάπη σας ήτανε πραγματική, για και βε-βαιώς θα περάσει από το μεγάλο κριτήριο του χωρισμού...

» Κ Τ Ε Χ α ρ ρ υ ν: Με συγ-κινεί πολύ ότι είστε «αρχηγός ομάδας φανατικών θαυμαστών και θαυμαστριών μου»... Το γράμμα σας θα έπρεπε σειρά. Αν έπαινε όμως τηλεφώ-νηστε μου ποιο άπονεμα έ-λεγε για να σας πω τη γνώμη μου στο ζήτημα που σας απο-σχολεῖ.

» Κ υ κ ν ο ν: Είστε συγκινη-τική η άποψή σας. Αν κά-νατε καλά όμως η όχι, αυτό εξαρτάται από το αν εκείνος που σας επιβάλλουν είναι α-ν-τικειμενικός και καλύτερος από αυτόν που αγαπάτε. Κι αν είναι, προσπαθήτε να τον αγαπήσετε. Αν πάλι δεν είναι πρῶτο όχι, και πῶστε με κάθε τρόπο εσώ και με θυσία τον άντρα που νευρίζει την καρ-διά σας...

» Σ π ο υ ρ γ ι τ: «Οχι. Δεν είστε ένοχη, μ' όλο που η πράξη σας δεν είναι ήθικη... Οξύμωρο σήμα! Ο Όσκαρ Ουάιλντ λέει κάπου: «Υπάρχει κάτι χειρότερο από ανήθικο— το άσχημο...». Η πράξη σας δεν είναι άσχημη!...

» Μ α ρ ι α Δ...: Τηλεφώνη-στε μου άπονεμα από 81.372. Τα λόγια σας με συγκίνησαν. Οι στίχοι σας πολύ συμπαθη-τικοί.

» Τ w o p i n - u p - g i r l s: Κά-που στην Αγγλία: Αυτό που σκέπτεστε δεν είναι σωστό— εί-νε όμως έσπυνο... Στη ζωή, όσοι κάνουνε το σωστό κι α-φίνουν ευκαιρίες να χάνονται, λένονται συχνά ανόητοι... Έ-γω προσπαθώ, αν ήμουν κορι-τσάκι και βρισκόμουν στη θέση τη δική σας, θα φερόμουν κυ-τά... ίσως όμως το λέω γιατί δεν είμαι κορίτσι, και δε βρε-θόκα στη θέση σας... Θυμίζει

.....

ΟΠΩΣ ΣΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ...

Ο βασιλιάς πρίγκηψ Χαρούνη-αλ-Ραϊντ Άνταρ 23 ετών, άπόγονος των περιφημών Καλών της Βαυαρίας και διάδοχος του θρόνου του Μπαβαλαπού των Γερμανών, άποφασίζει να παντρευτεί από έρωτα μια νεοθή Λονδρέζα, την Κα-θην Σκότ. Την είχε αγαπήσει από μια φωτογραφία της, που είδε δημοσιευμένη σ' ένα περιοδικό. Αλλά κι εκείνη του ανταποδίδει τον έρωτά του και σκεπτεῖ να του άφιερ-ώση ολοκληρωτικά τη ζωή της.

λίγακι Πυθία η απαντήσις μου, αλλά, δε γινόνταν αλλιώς... Σαναγραφέ μου νέα σας ά-φου είσαοτε γνωστές μου, και τόσο φανατικές τραγουδιότι-ες των τραγουδιών μου...

» Ε κ ε ι ν η π ο υ μ ε θ α υ μ α ζ ε ι χ ω ρ ι σ ν α μ' α-γ α π α: Μια φίλη σας πο-ρά λίγο να χαλάσει τον άρραβώνα της διατί... αγαπούσε έμέ-να;!! Πολύ καλά κάνατε και την «επαναφέρατε στην ευθεί-αν δόξιν». Λέγοντας της ότι δεν έπρεπε ν' αναπαύει έναν άνθρωπο 59 ετών, όπως ένω... Τώρα πια που προλάβατε τό-σο κακό έσομολογισμό ότι είμαι μόνο 38 ετών... Ο άρραβός 59 εκπαισμοποίη για να με-τρίσει κάπως τους «ερωτι-κού» ένθουσιασμούς μερικών ευφλεκτών θελικών του κύ-κλου μας— όπως η φίλη σας... Σ ο φ. Μ. Πατράς: Γράψτε αυτά που εγγράφατε σε μένα στον κ. Δ. Χρονόπουλο, δη-μοσιονόμον, έσπερις «Βρο-σύνη» Λυκούργου 8. Χρησιω-ποιήστε το γράμμα σας το ά-νεμα μου. Δε του τηλεφωνώ-κι ενώ σκετά με το ζήτημα σας.

» Α γ ν η: Ένταυθα: Τηλε-φωνήστε μου άπονεμα στο σπι-τί μου.

» Μ α ρ ι α: Με συγκίνησε το ότι ο πατέρας μου, ο Κω-στής Χαίροπούλος του «Χρ-ού», ο «Απόμαχος» της «Πρω-ίας», άφίερωσε άλλοτε ένα χρονολόγισμά του για να κρι-νη κάτι δικό σας στην αλλομ-νητη σείσά του «Η κυμωδία της ζωής». Και για να το πῇ εκείνος θα πῇ πῶς άξίζει... Για όσα μου γράφετε και για τη φιλολογική σας εργασία, τηλεφωνήστε μου. Θα σας ά-παντησω με «προθυμία και νε-μάτος συγκινησι» γι' αυτήν που ένθεβάρουνε κάποτε το «Απόμα-χος»...

» Μ ε σ σ ή ν ι ο ν Κ ε ρ α υ ν ο ν: Τριπολίτι: Τα ποιήματά σας όχι έπιτυχῆ. Τα έλαχίστα έννοσημεινάντα αντίτυπα του βιβλίου μου «Εκείνος—Εκείνη» στέλνονται σ' όποιον έβδωσθ άραχμάς 10.000 στην έυθειύν-ειν μου: «Κύμας 7 Αθηνών».

» Μ i n n X: Είσαοτε παγα-ματικά, όπως άλλωστε το όμο-λογείτε, ρωμαντικός. Η κοπέλ-λα που αγαπάτε, σαν έγωί-στρια, άποφένει να σας έξο-μολογήσει τον έρωτά της, έ-σας έτσι την αγαπάτε περισ-σότερο και... φαύλος κύ-κλος! Μετρίστε, αν όχι την αγάπη σας— που είναι δύσκολο— τουλάχιστον όμως την έ-ξωτερικισή της που είναι ζή-τημα θεάσεως. Αν εκείνη σας δῇ λιγάκι ψυχρότερον ά-πέναντί της, δεν μπορεί παρά να γίνη αυτή πιο θερμή... Ο Άλφρε ντε Μυσσέ είπα κάπου: «Η γυναίκα μοιάζει με τη σκιά: την ακολουθείς, σφύζει μπροστά σου, φεύγει μπροστά της, τρέχει πίσω σου!...».

» Α π ο ν ο τ ε υ μ ε ν ο ν τ η ς ζ ω η ς: Δεν σπρωίει, έπειδή αναπαύει μια φορά κι η αναπνεύνη σας σας πρό-δωκε, ότι και κάθε άλλη— ό-πως αυτή που αγαπάτε σήμε-ρα— είν απαραίτητο να φερ-θῇ το ίδιο... Έξοκρίδωτε τον χαρακτήρα της, κι έσομολο-γήστε της πως την αγαπάτε, αφού πεισθῇ ότι είναι έξια για την αγάπη σας...

» Α. Κ. Καπνεργάνη. Καλά-μας: Έλπίζω κι' εύχομαι από τότε που χρονολογείται τό γράμμα σας— 10 Μαΐου— να-χετε ζαναορίζε με την αγαπη-μένη σας...

» Μ ε θ υ σ μ ε ν ο α η δ ε ν ι τ η ς Μ α κ ε δ ο ν ι α ς: Άρχιζετε: «Νομός θεσσαλονί-κης, 13-5-47(!)». Και συνεχί-ζετε: «Πῶτα θα σας πῶ τα χα-ρακτηριστικά μου και τὰ χα-ρακτηριστικά της. Είμαι 17-της Ε τάξεως γυμνασίου. Λί-γα δε έχω 19 ετών. Αὐτή δε είνε μαθητρία από 4ον γυμνα-σίον θελικών έχει ηλικία 18 ετών, στην σ' η. Καθώς βλέ-

πουν και οι αναγνώστες, πολύ... σαφή τα «χαρακτηριστικά» και των δυο σας... Πάρα κάτω γράφετε: «Την γνώρισα σ' ένα πανηγύρι» («Πανεγνήρη», τα γράφετε, συνωνύμων εκείνου που λέμε «γιατά πανηγύρι»). Και έτσι, με «Πανεγνήρη», «ανορθογραφίες», «αυτοαζήτες» κλ., συνεχίζετε την περιγραφή του μαθητικού έρωτός σας... Πράγμα που με αναγκάζει να επαναλάβω — για μιαν ακόμη φορά σήμερα — στους «Απανταχού» μαθητές: Κιττάτε τα μαθήματά σας, που ξαναρχίζουν τώρα κι' αφίστε τον έρωτα... Μάθετε, πουν πήτε «σ' αγαπώ», ότι το ρήμα είναι συνηρημένο και γράφετε με ύμενα... — «Όσο για σας ευγενέστετε νές με το ψευδώνυμο (Μεθυσιμένο απόδει της Μακεδονίας), έχω υπ' όψιν μου κι' ένα δεύτερο γράμμα σας, όχι πια στα γραφεία του «Θησαυρού», αλλά κατ' ευθείαν στο σπίτι μου. Το δεύτερο αυτό γράμμα δείχνει την ανατροφή σας, αυτή που φυσικά, δεν σας έδωσαν οι δυστυχίες σας δασκάλου που τους κοροϊδεύετε, αλλά η κακή σας φύση που σας έδωσε να έρωτεύεστε την ώρα του μαθήματος και να βρίζετε εκείνους οι οποίοι προσπαθούν να σας πείσουν να μάθετε γράμματα!

«Θοίτητην», Βούλαι! Μην απελπίζεστε, καλέ μου φίλε... Η άρρωστία σας γιατρεύεται. Περιμένετε, με το καλό, να σηκωθείτε και τότε ό έρωσ θα σας δοθή όπως τον επιθυμείτε... Μην αφήνετε να σας παρασύρει η απογοήτευση. Η ζωή είναι γεμάτη δυστυχίες. Η δική σας είναι μια απ' όλες... — Για τα καλά, τα τόσο ευγενικά σας λόγια, σας ευχαριστώ μ' όλη μου την καρδιά...

Σ.Θ.Δυστυχισμένον: Περιμένετε ν' αγαπήσετε πρώτα και μην απογοητεύεστε ότι δε θ' αγαπήσετε ποτέ... Η αγάπη έρχεται όταν δεν την περιμένουμε... — Το χιλιόδραχμό σας — το όποιον δεν έχετε — ζόταν ως... αμοιβή μου (!) — τα κρατώ στη διάθεσή σας. Μου γράφετε ότι αν οι απαντήσεις δίδονται δωρεάν, να σας στείλω κάτι δικό μου. Τι όμως; Το βιβλίο μου «Εκείνος» (Εκείνη) στοικίζει 10.000 δραχμές. Αν θέλετε, συμπληρώστε μου τη ποσό, και στείλτε μου τη διευθύναί σας για να σας το ταχυδρομήσω.

Μαίρη Λ. Πειραιά: Υπομονή, καλή μου φίλη... Δεν έχω να σας συμβουλέψω τίποτ' άλλο... Η ζωή σας είναι μαρτυρική, συμφωνώ, αλλά τα τρία παιδάκια σας συμβουλεύουν μαζί με την δυστυχισμένη μητέρα τους: Υπομονή!...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

♦♦

«Έρως και γάμος

Το ζήτημα που θίγει η επιτολογράφος μου «Ζιλντα» οτήν επιστολή της, είναι το προαιώνιο πρόβλημα που απασχολήσε τους συγγραφείς όλων των εποχών.

Συμβιβάζεται ο γάμος με τον έρωτα;

Αυτό έρωτά η αναγνώστριά μας και της απαντούμε, άρκετά καθυστερημένα, γιατί το γράμμα της είχε παραστεί.

Ένας Γάλλος συγγραφέας λοιπόν ο Έμιλ Ζζιέ, έχει τη γνώμη του ασυμβιβαστού. Στο περίφημο του έργο «Ο ναυπός του κ. Πενარიέ» που θεωρείται σήμερα νεοκλασική κωμωδία, ο γέρος Πενარიέ λέει στην κόρη του:

— «Οι γάμοι, παιδί μου, που γίνονται από έρωτα, τελειώνουν στα δικαστήρια, σε δυο-τρία χρόνια! Αυτό είναι αλήθεια. Διότι όταν ο χρόνος οδύσει τον έρωτα, αν δεν τον έχει αντικαταστήσει εν τώ μετα-

ξύ με τη γλυκεία συνήθεια τί μένει; Κενόν!...»

Στη δική σας την περίπτωση όμως, φίλη μου «Ζιλντα», τα πράγματα είναι κάπως διαφορετικά. Από το γράμμα σας, φαινόμαστε πολύ μορφωμένη κι' έξυπνη κόρη. Όμολογείτε ότι σας άρεσε άλλοτε το επίπολο φλέρτ και η περιπέτεια! Δεν μου διευκρινίζετε όμως μέχρι ποίου βαθμού σκέσεων φτάνει η λέξις «περίπετεια». Ύστερα όμολογείτε ότι αγαπήσατε πολύ κάποιον άλλ, ότι δεν τον πήρατε γιατί δεν θελήσατε. Κατόπιν το ρίξατε πάλι στην περιπέτεια και στο τέλος αγαπάτε πάλι κάποιον ο οποίος έχει διαφορά κοινωνικής τάξεως από σας ενώ και σας και οι γονείς σας επιθυμούν «ένα λαμπρό γάμο».

Εάν η αγάπη σας ήταν τόσο μεγάλη θα τον είχατε ήδη πάρει, χωρίς να περιμένετε τις συμβουλές μου αλλά πολύ φοβούμαι — προσέξτε τι σας λέω — ότι αν τον πάρετε, όλοι αυτοί οι σημερινοί διαταγμοί σας, θα εκδηλωθούν σε νευρία μετά τον γάμο. Το κάθε τι εκ μέρους του, θα σας πειράζει. Σε κάθε του ενέργεια θ' ανακαλύπτετε την «ανισότητα» με την όποιαν έχετε ποτισθεί. Και το αποτέλεσμα θα είναι να τον κάνετε δυστυχισμένο ενώ για σας κι' αυτός ο γάμος δεν θα είναι παρά μια «περίπετεια» της οποίας είσατε τόσο φίλη, αγαπημένη μου Ζιλντα.

Αεροπλανών Ι. Ι. Τ.: «Όλα συμβαίνουν στον κόσμο, καλή μου αναγνώστριά, και έπρεπε να σας ευχαριστή η ειλκρινεία του φίλου σας που σας λέει ότι όταν πάψω να σας αγαπά θα σας το πη. Συμπεραίνω ότι έχει ήδη πάψει και σας το λέει με τρόπο.

Φροντίστε να μην παρασυρθείτε και τον αγαπήσετε περισσότερο από όσο του αξίζει.

«Χωριστόπουλο»: Το πρόβλημα που σας απασχολεί, μαρτυρεί τα ευγενικά σας αισθήματα, φίλε μου. Βέβαια ο σκοπός του γάμου είναι η δημιουργία της οικογενείας και γι' αυτό ορθότατα σκεφθήκατε να μην πραγματοποιήσετε τον γάμο αυτόν, αφού σας λένε οι γιοιτροί ότι είσατε καταδικασμένη σε άτεκνία. Το ζήτημα είναι μόνον αν έχουν ορθώς διαγνώσει οι γιοιτροί. Γιατί μπορεί και να σφάλουν. Θα έπρεπε να βεβαιωθείτε γι' αυτό το πράγμα εδώ στην πρωτεύουσα και όχι απλώς να πεισθείτε στα λόγια των γιαιτρών της επαρχίας σας.

«Μιά καρδιά με δυο πληγές»: Αδελοαχούριοι: Το γράμμα σας με συγκίνησε πολύ. Αγαπώ με, αλλά νομίζω ότι το ζήτημα της ύγείας προέχει. Κι' έσεις κι' εκείνη πρέπει να λομονώσετε τον έρωτα, αυτόν και να κιττάτε να γίνει καλά κι' ύστερα βλέψετε.

Όταν ένας άνθρωπος είναι στην κατάσταση σας χειροτερεύει από το σαρκί της αγάπης. Αυτό σας συμβουλεύω και τίποτε άλλο.

«Μάρω»: Το γράμμα σας είναι τόσο κακογραμμένο που δεν το καταλάβαμε και πολύ καλά. Γράψτε μας καθαρότερα αν μπορείτε.

«Δυστυχ ή στρατιώτην»: Ακατανόητο το γράμμα σας. Την γνωρίσατε μου γράφετε, την αγαπήσατε σαν τρελλός σας λατρεύει κι' αυτή έχετε άλληλογραφία («ημετώδη» κι' όμως θα δυστυχίσετε, λέτε, γιατί «άλλοιως γνωριθήκατε και άλλοιως θα γνωριθώτε». Τι ακατανόητο πράγματά είναι αυτά! Δεν μπορεί να βγάλω συμπέρασμα τι σας συμβαίνει.

Σ.Κ.Ρ. Καρδούλη: Είστε φανερό ότι αυτός ο ηλεκτρολόγος σας αγαπά επίσης όπως τον άναπα-

τε και σας. Δεν τολμάτε όμως ούτε σας ούτε' εκείνος να φανερώσετε το αίσθημά σας. Ελπίζω να καταλάβετε και οι δυο ότι πρέπει κάποια μέρα να ευτυχίσετε και θα συνεννοηθείτε επί τέλους.

«Δύο άχωριστοί φίλοι»: Και σεις όπως και τόσοι άλλοι αναγνώστες μας, έχετε παρεξηγήσει την σκοπιμότητα και την άποστολή του «Ερωτικού γραμματοκιβωτίου» του «Θησαυρού».

Σαν μεγαλύτεροι στα χρόνια και πιο πεπειραμένοι και άνεμπρέστοι σαν τρίτοι, μπορούμε καμιά φορά να δίνουμε μια συμβουλή σε μια αισθηματική δυσχέρεια ή αναποδιά. Μα σεις για φύλλου πλόημα μας ζητάτε συμβουλές. Τι θέλετε να σας πω; Την αγαπάτε και δεν έχετε πώς να της το πείτε; Δεν είναι δική μας δουλειά αυτή, αγαπητή μου.

Μας θυμίζετε τον διάλογον του Πολιανέλλου με τον Δον Ζουάν στο περίφημο έργο του Ροσταν: «Η τελευταία νύχτα του Δόν Ζουάν». Κι' εκεί ο Πολιανέλλος έρωτά τον Δόν Ζουάν πώς να την κατακτήσει:

— Να πάταγα το πόδι της;

— Να χυδαίω!...

— Με το μάτι;

— Ακόμα χειρότερο!... του άπαντά ο Δόν Ζουάν.

Αυτά τα πράγματα δεν διδάσκονται ούτε παίρνουν συμβουλές. Θα την κάνετε να το καταλάβει όπως νομίζετε καλύτερα, χωρίς να κινδυνεύετε όμως να γελοιοποιηθείτε!

«Αναστατωμένα δεκαεννιάχρονα νιάτα»: Αυτό δεν είναι ψευδώνυμον, είναι... αμαρτωλοεικία αγαπητή μου. Και σεις παρεξηγήσατε την άποστολή της σελίδος αυτής. Αυτούμεθα αλλά δεν είμαστε αρμόδιοι να σας συμβουλεύουμε σ' αυτά που ζητάτε. Χρειάζεται όλιγος σεβασμός!

«Σε νεπτειμένη Μαργαρίτα», Ξάνθη: Γιατί γυναικείο ψευδώνυμο, αγαπητή μου; Τι σας ήθε; Μου γράφετε ότι η «αγάπη σας έχει προχωρήσει εις άόριστον βαθμόν». Τι θα ηη αυτό; Και οι γονείς σας δεν την θέλουν. Κι' έρωτάτε τι να κάνετε; Τι θέλετε δηλαδή; Να πιάσουμε έμεις τους γονείς σας και να τους πούμε: Να το πάρει το κορίτσι! Δεν τους ξέρουμε τους γονείς σας. Κακώς λοιπόν ζητάτε την συμβουλή μας.

Η αγαπότη περισσότερο τους νομείς σας και τους ακούτε και δεν την παίρνετε η αγαπότη περισσότερο εκείνη και την παίρνετε και δεν ακούτε τους γονείς σας. Αυτό είναι.

«Π. Κων. 18»: Σκέπτεσθε λαμπρά, αγαπητή μου, και σας ευχαριστώ. Δείχνετε πώς είσατε ένας σοβαρός νέος και θα προσδεύσετε στή ζωή.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

♦♦

«Θέλω να φύγω...»

«...Έτσι, κατάντια μια δυστυχισμένη μιαν γυναίκα που δεν έχει κανένα να εξουλογηθ' τον πόνο της, τον καυμό της, τα βάσανά της, μου γράφει η Ίουλιέττα.

«Ο άντρας μου, συνεχίζει, άδιανοει, τα παιδιά μου κρινιάζουν και τρώνονται μεταξύ τους κι' ενώ κλαίω από το πρηνί ως το βράδυ, κι' από το βράδυ ως το πρωί.

»Θέλω να φύγω... Να φύγω μακριά, να μη ξαναδώ κανένα...»

Μη νομίζης, αγαπητή μου Ίουλιέττα, ότι αν φύγης θα βρής τη γαλήνη που ποθείς. Όχι, θα κάνης μεν καλύτερο κακό στον εαυτό σου όταν άπομακρυνθής από το σπίτι σου και βρεθής ανάμεσα σ' ένα ξένο περιβάλλον. Θ' άδιαφορήσου και γι' τον πόνο σου και γι' σένα. Έδώ κλαίς ανάμεσα στή

παιδιά σου και στον άντρα σου. Έκει θα κλάψης άπαρηγόρητα και γι' την ήθική σου κατάντια. Γιατί φοβούμαι ότι θα κινδυνέψης όπωσδήποτε μέσα στην άπελπιστική ψυχολογική κατάσταση που βρίσκσαι. Μην ξεχνάς επίσης ότι η άλλη είναι πολύ άμορη, όπως μου γράφεις. Σφίξε, λοιπόν, την καρδιά σου άπσοε τα κλάματα και προσπάθησε να νικήσης, να συμμαζέψης τα παιδιά σου και να ξαναποκτήσης την άγκαλιά του άνδρός σου.

«Όχι, λοιπόν, μη φύγης».

Ζωήν Σ. Τ. Πάτρας: Σε ευχαριστώ τα κατάφερες άμορφα. Σου εύχομαι καλά στέφανα και μην ξεχάσης να μου ξαναγράψης.

Μαργαρίτη Παπαρούνα: Μη φοβάσαι καθόλου, μικρούλα μου. Νά τα ξανασητάς όπως λές, κι' αυτή τη φορά σου εύχομαι να ζήσης ευτυχισμένη.

Ευτυχισαν: Την ξαναθά η τη μελαγχολία; Ποιά να διαλέξης; Να διαλέξης εκείνη που σε συγκινεί περισσότερο, εκείνη που έχει προτερήματα καλύτερα χαρακτήρα κτλ.κτλ.

Τζωλάσον: Να παραμείνης ο καλός φίλος και με τον καιρό ο ένας θα αγαπήσει τον άλλο περισσότερο και δεν θα άρνηση να έρθη η άμοιβαία συνεννόηση.

Καρδιά άπ' αγάπη όρφανή... Δεν πρέπει να παραπονιέσαι, μικρούλα μου. Είσαι άρρα, μικρή, πολύ μικρή κι' έχεις όλο τον καιρό ν' αγαπήσης και σ'.

Μιά πονεμένη ξαναβούλα: Όπως βλέπετε ο Νίκος ήταν ένας τίμιος χαρακτήρας και ένας καλός φίλος και κερδίσατε πολλά από τη γνωριμία του. Μην προσβήτε, λοιπόν σε κανένα διόχημα. Διατηρήστε τη φιλία μόνο που σας πρόσφερε.

Χαρά στα νιάτα, Έλευσινα: Και βέβαια η ζωή είναι μικρή. Απολαύσατε την δίχως πόνο έρωτος ή άλλης αιτίας.

Ματίλδη, Μορόκο: Ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Όταν θάρητε στην Έλλάδα μας να περσίετε να σας γνωρίσωμε.

Υπνοβάτην της Δραπετσώνας: Άρθετε τις γοερές κραυγές άπελπισίας και συλλογιώθετε ότι είστε νέος 25 χρονών, μορφωμένος και προστάτης οικογενείας. Σε τί, λοιπόν, θα ώφελήση μια αυτοκτονία; Φανήτε δυνατός στή ζωή και ρίχτε ένα κομμάτι γεμάτο περιφρόνησι στα παρασένα.

Κ. Τ. 32 Σ. Ρ., Ίωάννινα: Μου γράφετε και εκθέτετε ο καθένας από τη δική του άποψη το ζήτημα. Μην είστε άκόμα παιδιά, χαμονελάστε ο ένας στον άλλο, δώστε το χέρι, συμφιλιωθείτε στο ίδιο εκείνο μέρος που τσακώθηκατε, και γελάστε με την κοινή άφορη που σας έκανε να πικραθήτε.

Ατυχον νέο Γ. Χ. Καλλιθέα: Δεν πεθαίνει κανείς από έναν τυχαίο κεραυνόβόλο έρωτα. Αλλοίμονο αν αυτοκτονούσαμε για μιαν αισθηματική άτυχία! Τότε δεν θα ύπάρχε άνθρωπος πάνω στή γη, γιατί όλοι μας κάτι έχουμε αγαπήσει αλλά δεν το άποκτήσαμε. Σκεφθήτε λογικά.

Ριρήν τον Ευτυχισμένο ο ν. Κωνσταντινούπολι: Είστε, λοιπόν, πώς τα πράγματα έγιναν όπως σας τα είπα και τώρα είσθε ευτυχισμένος με μιαν άρρα γυναικούλα στο πλευρό σας; Σας εύχομαι άσυννέριστο μέλλον.

Στέφ. Βονασέραν: Έχετε τίμιο χαρακτήρα και πολλή λογική. Εκτιμήστε τη φιλία που σας προσφέρει και έάρθη η ψυέρα που, δίχως να το καταλάβετε, θ' αγαπήτη κι' η αγάπη που ζητάτε.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ δωρεάν

Πώς θα αυτοσχεδιάσετε ένα
γυμναστήριο στή σπίτι σας

Για να κάμετε λίγη καλή γυμναστική, δεν υπάρχει κανείς λόγος να βγείτε από το δωμάτιό σας. Γιατί είναι απλούστατο κοποιοποιώντας μερικά από τα συνηθισμένα αντικείμενα που βρίσκονται γύρω σας, ν' αυτοσχεδιάσετε ένα μικρό γυμναστήριο που θα σας εξυπηρετήσει πολύ.

Με ένα κομμάτι γερό πανί

Λυγίστε το ένα πόδι, ώστε να σχηματίσετε όρθη γωνία. κρατώντας το άλλο και στήριγνίτε με όλο σας το βάρος σ' ένα κομμάτι νερό πανί. Θα επαναλάβετε την ίδια άσκηση και με το άλλο πόδι.

Με ένα φλυτζάνι και το πιεζάκι του

Βάλτε το φλυτζάνι μαζί με το πιεζάκο πάνω στο κεφάλι σας και άγγίστε να περπατάτε μέσα στο δωμάτιό σας. Έτσι θ' άποκτήσετε χαοτιωμένο βάδισμα.

Με ένα μαντήλι

Κρεμάστε ένα μαντήλι ψηλά, φέρετε το δυο χέρις προς τα πίσω, τεντώστε το ένα πόδι, λυγίστε το άλλο σε σχήμα όρθης γωνίας και άνασηκώστε το επάνω μέρος το κορμιού σας, προσπαθώντας να πιάσετε την άκρη του μαντηλιού με τα δόντια σας.

Με μιαν έμπρέλλα

Τεντώστε το ένα χέρι και φέρετε την έμπρέλλα πάνω από το κεφάλι σας, λυγίζοντας το άλλο. Κάμψατε κατόπιν το σώμα δεξιά και άριστερά, ρυθμίζοντας ανάλογα και τις κινήσεις των χεριών σας.

Μ' ένα σκουπόξυλο

Μιά πολύ καλή άσκησης ίσορροπίας είναι η εξής: Ρίξτε το σκουπόξυλο κατά γής και προσπαθήστε να περπατήσετε πάνω του.

Με μιαν ζώνη

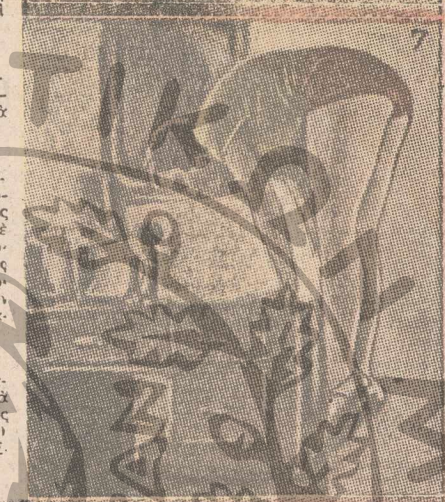
Τα χέρια πίσω. Τεντώστε τη ζώνη και κρατήστε την καλά στα χέρια σας. Κατόπιν άγγίστε να κάμετε κάμψεις του κορμιού από τα άριστερά προς τα δεξιά και αντίθετα.

Με το «χέρι» μις πολυθρόνας

Καθήστε κάτω και σπρώξτε τα πόδια έτσι που ν' άκουπήσουν στο «χέρι» της πολυθρόνας. Κατόπιν κάμψτε τη ράχη σας και τεντώστε προς τα εμπρός τα χέρια, σε τρόπο που να φθάσουν στην άκρη των ποδιών. Σαπλώθηκε έπειτα προς τα πίσω, ως που το κεφάλι σας ν' άκουπήσει στο πάτο μα. Άνασηκώθηκε άφρα και επαναλάβετε την πρώτη κίνηση. Η άσκησης πρέπει να επαναληφθ' πολλές φορές.

Με ένα γυμναστήριο γράσεως

Άκουπήστε τα χέρις με τις παλάμες πάνω στο έπιπλο. Τα πόδια τεντωμένα προς τα κάτω. Άνασηκώστε κατόπιν το σώμα σας (όλο το βάρος του θα πέση στή χέρις σας) και ξαναγυρίστε ήρεμα στην άρχική θέση. Έπανάλαβε την άσκηση πολλές φορές.

'Ο Χαιρετισμός ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΧΑΟΥΣ

Περίεργες και εξωφρενικές συνήθειες

ΙΑ τους δυτικούς λαούς, η κλίσις του κεφαλιού και πιδ πολύ ή χειραψία αποτελούν το συνήθετο μέσον χαιρετισμού.

Αλλ' ο τρόπος αυτός είναι άγνωστος σε πολλούς άλλους λαούς της γης. Πραγματικά, οι πιο περίεργες και εξωφρενικές συνήθειες επικρατούν στις διάφορες χώρες σχετικά με το χαιρετισμό. Περίεργες και εξωφρενικές για μας φυσικά. Γιατί και ο δικός μας τρόπος χαιρετισμού θα φαινόταν τώ ίδιο αλλόκοτος σ' εκείνους που έχουν συνηθίσει να χαιρετούν διαφορετικά.

Στην Κίνα π. χ. όταν δύο άνθρωποι θέλουν να χαιρετήσουν ο ένας τον άλλον αρχίζουν μία σειρά υποκλίσεων που διαρκούν ανάλογα με τη θέση του χαιρετωμένου προσώπου. Έπειτα, σηκώνονται και πρώτον ο ένας τον άλλον με απόλυτη σοβαρότητα:

— Εφάγατε τώ ρίζι σας;

Η απάντησις είναι ένα χαμόγελο ή καλύτερα ένας μορφασμός. Κατόπιν συνεχίζουν και οι δύο το δρόμο τους.

Οι Μουσουλμάνοι χαιρετούν ένα φίλο τους λέγοντας:

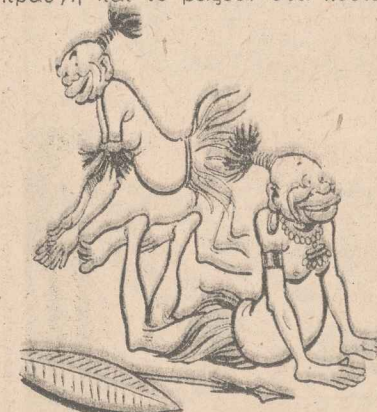
— Είθε ο Άλλάχ να προστατεύη τη γενειάδα σου και να την εὐλογήη!

Είτε γνωστόν, ξε άλλου, τώ «σαλαμαλέκ» τών Άράβων, που συνηθίζεται παλαιότερα και στην Τουρκία. Τώ γνήσιο «σαλαμαλέκ» απαιτεί τις ακόλουθες κινήσεις, που γίνονται με μεγάλη επισημότητα.

Εκείνος που χαιρετά σκύβει ελαφρά και φέρνει τώ δεξί του χέρι ως τώ γόνατο. Κατόπιν τώ σηκώνει ως τώ στόμα του. Η πρώτη κίνηση είναι ένα ελαφρό χτύπημα στό μέρος της καρδιάς. Τέλος, αγκυμπαίει τώ χέρι στό μέτωπό του. Ο σεβασμός εκδηλώνεται με άργες κινήσεις.

Στις Καρολίνας νήσους οι Ιθαγενείς χαιρετώνται μεταξύ τους σηκώνοντας τώ δεξί πόδι!...

Στις νήσους τού Σολομώντος, οι Ιθαγενείς διαγράφουν κύκλους ο ένας γύρω στόν άλλον κάνοντας κωμικούς μορφασμούς. Κατόπιν αφήνουν μία διαπεραστική κραυγή και τώ βάζουν στό πόδι σαν τρελλοί.

Οι Κανάρ σηκώνονται κατά γήε και χτυπούν τήν κοιλιά τους στό έδαφος.

Άρκετά περίεργος είναι ο τρόπος τού χαιρετισμού μεταξύ τών Κανάρ της Νοτίου Αφρικής. Μόλις δούν ένα γνωστό τους σπνριάζονται κατά γής και χτυπούν πολλές φορές τήν κοιλιά τους στό έδαφος. Έπειτα, σηκώνονται, γυρίζουν ο ένας στόν άλλον τώ όπισθια και... αφήνουν έναν υποπτό κρότο. Τώ χτύπημα της κοιλιάς στό έδαφος έχει — πιθανώς — τώ σκοπό νά διευκολύνη αυτόν τόν κρότο.

Στό Θέδε βάζουν

ο ένας στόν άλλον τή γλώσσα. Αυτό θεωρείται ως ή ανώτερη εκδήλωσις συμπαθείας και φιλίας σ' έναν άνθρωπο.

Σε ώριμένα μέρη της Μογγολίας ο χαιρετισμός γίνεται μ' ένα ήχηρότατο πλατύγισμα της γλώσσας.

Στις νήσους Φίτζι, οι Ιθαγενείς μιμούνται τή φωνή ενός ζώου ή ενός πτηνού.

Η μεγαλύτερη προσβολή που μπορεί νά κάμη κανείς σ' έναν άνθρωπο είναι ν' απαντήση στόν χαιρετισμό του, μιμούμενος τή φωνή τού ίδιου ζώου ή τού ίδιου πτηνού.

Γιατί ή εύγένεια απαιτεί νά μιμηθώ τή φωνή ενός ζώου ή ενός πτηνού διαφορετικού από εκείνο που μιμήθηκε ο πρώτος.

Άρκετά πρωτότυπος είναι ο χαιρετισμός μεταξύ τών Ιθαγενών διαφόρων περιοχών της ανατολικής πλευράς της Αυστραλίας. Πλησιάζουν ο ένας τόν άλλον και αρχίζουν νά βορίζονται και νά μιμούνται τις άγριες κραυγές τών θηρίων της ζούγκλας. Κατόπιν πιάνονται από τή μέση και χορεύουν έναν μικρό περίεργο χορό.

Οι Ιθαγενείς της Σουμάτρας φτύνουν πρώτα στό έδαφος και κατόπιν φωνάζουν ο ένας στόν άλλον:

— Άουχ!

Η λέξις αυτή είναι μία επίκλησις στις θεϊκές δυνάμεις νά έχουν κάτω από τήν προστασία τους τόν άνθρωπο που χαιρετούν.

Οι Έσκιμωοι τρίζουν τις μύτες των και διακαρίζονται στό γέλια.

Όταν συναντηθούν δύο Έρυθρόδερμοι της θορείου Αμερικής, καρφάνουν αμέσως στό έδαφος τις λόγες τους και γενικά απαλλάσσονται από κάθε όπλο που φέρουν πάνω τους.

Έπειτα πλησιάζουν ο ένας τόν άλλον και τρίζουν τις πλάτες τους.

Οι Βεδουίνοι, όταν συναντηθούν στην έρημο, χαιρετώνται με τόν έξη τρόπο: Πλησιάζει ο ένας στό αυτί τού άλλου και με επίσημη και μονότονη φωνή αρχίζει μία ατέλειωτη σειρά... άδιακρίτων ερωτήσεων:

— Πώς σε λένε; Από ποθ έρχεσαι; Ποθ πηγαίνεις;

Τί κάνει ή καυήλα σου; Πώς τά περνάς με τή γυναίκα σου; Πόσα παιδιά έχεις; Και ούτω καθεξής.

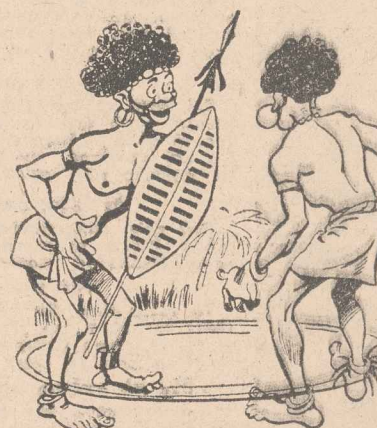
Κατόπιν, ο άλλος σκύβει με τή σειρά του στό αυτί τού πρώτου κι' αρχίζει νά δι- νη μία πόδα μία όλες τις σχετικές απαντήσεις!

Η περίεργεια τών Βεδουίνων είναι παροιμιώδης!

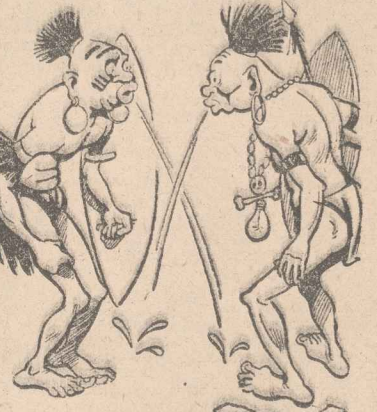
Όπως βλέπετε, οι διάφοροι λαοί έχουν επινόησει πολύ πρωτοτυπότερα μέσα χαιρετισμού από τή δική μας απλή χειραψία.

— Είθε ο Άλλάχ νά προστατεύη τη γενειάδα σου και νά την εὐ- λογήη!...

Διαγράφουν κύκλους ο ένας γύρω στόν άλλον κάνοντας κωμικούς μορφασμούς.

Οι Ιθαγενείς της Σουμάτρας, όταν συναντηθούν φτύνουν πρώτα κα τώ γής...

Τά περίεργα ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ της ναρκώσεως

Οι τρεις φάσεις τών έγχειρι- ζομένων

Πρό όλγων ετών, ένας άρρωστος επρόκειτο νά υποβληθώ σε έγχειρσις σ' ένα νοσοκομείο της Ν. Υόρκης. Έμεινε ήσυχα ζαλωμένος στό χειρουργικό κρεβάτι μα όταν τού φόρεσαν τή μάσκα νά τόν αναίσθητοποιούν και πήρε μία βαθειά αναπνοή, τινάχθηκε πάνω, πέταξε τή μάσκα κι' έφυγε τρέχοντας. Βγήκε κατόπιν στό δρόμο, φορώντας πάντα τήν άσπρη μπλούζα τού νοσοκομείου και χάθηκε μέσα στό πλήθος. Από τότε, δεν ξαναφάνηκε στό νοσοκομείο...

Τέτοια άπρόοπτα επεισόδια είναι σπάνια. Στις περισσότερες έγχειρσεις, οι άρρωστοι κοιμούνται ήσυχα. Κάποτε όμως παρουσιάζουν περίεργες κι' άσυνεπες εκδηλώσεις—άποτέλεσμα τού ναρκωτικού—που διαρκούν μόνο λίγα λεπτά ή δευτερόλεπτα. Οι γυναίκες π. χ. που έχουν άρξισι να ναρκώνονται, φαντάζονται πως είναι «άστεια» της όπρας κι' αρχίζουν νά τραγουδούν και νά κινούν τά χέρια τους με τώ ρυθμό της μουσικής. Άλλοι πάλι αναπαριστάνουν σκηνές απ' τήν καθημερινή ζωή τους, σχετικές συνήθως με τώ επάγγελμα τους. Κατά τόν τοκετό, οι γυναίκες κάνουν διάφορα άσυνεπτα πράγματα, αν είναι μισοναρκωμένες με αίθερα ή με άλλο αναίσθητικό. Μία έτοιμη φανταζόταν ότι ήταν μύγια κι' ήθελε νά σκαρφαλώση στόν τοίχο.

Άλλη νόμιζε πως πάλευε μ' ένα πελώριο σκυλί... και έξοχισε τή στολή της νοσοκόμου. Πάντως, σήμερα παρατηρούνται σπανιότερα αυτά οι εκδηλώσεις, γιατί έχει τελειοποιηθώ σημαντικά ή τεχνική της ναρκώσεως και δίδονται στόν άρρωστο προκαταβολικά φάρμακα καταπραυντικά τών νεύρων.

Η ταχύτης και ή έπιτυχία της ναρκώσεως εξαρτώνται όχι μόνον απ' τήν ικανότητα τού παρέχοντος τώ ναρκωτικό, αλλά κι' απ' τή φυσική διάπλασι και τήν ιδιοσυγκρασία τού άρρώστου. Οι άδύνατοι ναρκώνονται εύκολότερα απ' τους νεύρους. Οι άθληται και οι μέθυσοι ναρκώνονται πιο δύσκολα γιατί γίνεται ζωηρότερη κίνηση μέσα στόν οργανισμό τους. Έχει παρατηρηθώ επίσης ότι, στό νοσοκομείο που βρίσκονται σε μεγαλύτερο ύψος, οι ναρκώσεις γενικώς γίνονται δυσκολότερα.

Η γενική ναρκωσις έχει 4 στάδια (ένω στην τοκή ή στή ραχιαία άνοσθησία δεν υπάρχουν τέτοια στάδια). Ο γιατρός καταλαβαίνει εύκολα ποτέ ο άρρωστος περνάει απ' τώ ένα στάδιο στό άλλο.

Στό πρώτο στάδιο, ο άρρωστος είναι ήσυχος. Αισθάνεται γενική χαλάρωσι, μία ζέση στό χείλι κι' ένα μούδιασμα στό άκρα του. Η άνοσθησις τού γίνεται βαθύτερη και γρηγορότερη. Νομίζει ότι στοφονο- ρίζει σάν σβούρα στό κενόν, άνα- μέσα σε πολύχρωμες λάμψεις ή ό- τι ακούει μακρινές σειρήνες. Έ- πeita από μισό λεπτό περίπου, πέ- φτει σε άνοσθησία.

Αρχίζει τότε τώ δεύτερο στάδιο. Χάνει κάθε λογική και έλεγχον τών κινήσεων. Παρουσιάζει μία μυική έ- λαφι σπασμούς, τινάγματα, μου- μουρίζει, βροντάει... Συνήν ή νο- σοκόμος αναγκάζεται νά τόν συ- κρηθή δια της βίας πάνω στό κρεβάτι. Τά χέρια τού σφίγγονται σπασμωδικά. Η άναπνοή τού γίνεται λαχανιασμένη. Τώ κλωροφόρμιο, που χρησιμοποιείται γενικώς πρό 20 ετών προκαλούσε σκούριες κινή- σεις τών δακτύλων, σάν νάπαιζε πάνω ο άρρωστος. Στό δεύτερο στά- διο της άνοσθησις παρατηρούνται οι άσυνεπες εκδηλώσεις που άναφέ- ρουμε στην άσκη.

Ο γιατρός προσπαθεί νά διακρί- σι τώ στάδιο αυτό όσο τώ δυνατόν λιγώτερο.

Στό τρίτο, ο άρρωστος είναι πιά έτοιμος νά τήν έγχειρσι. Οι υύς του έχουν χαλαρωθώ. Η άναπνοή

του έχει γίνει κανονική κι' έπεται, σάν τού κοιμισμένου. Έτσι πρέ- πει νά μείνι ως τώ τέλος της έγ- χειρσεως. Αν έλαττωθώ πολύ ή πορότης τού ναρκωτικού που τού χορηγείται, μπορεί νά ξαναγυρίσι στό δεύτερο στάδιο και νά ξανα- χισι τις κινήσεις, που θά έμποδι- ζουν τώ έργον τού χειρουργού. Αν- τιθέτως με πάρα πολύ ναρκωτικό, μπορεί νά περάσι στό επικίνδυνο τέταρτο στάδιο, που χαρακτηρίζε- ται από υπερβολική άκρότητα, ιδρώ- τες, άδύνατο σφνμό και γρήγορη πτώσι της πίεσεως στο αίματος. Μό- λις ο γιατρός παρατηρήσι τέτοια συμπτώματα, πρέπει: νά λάβη τά μέτρα του, γιατί κινδυνεύει ή ζωή τού άρρώστου.

Τά άνοσθητικά φάρμακα δεν έπι- δρουν σ' ολόκληρο τώ νευρικό σύ- στημα συγχρόνως. Έπηρεάζουν πρώτα τήν περιοχή που εμφανισθή- καν τελευταία στην εξέλιξι της άνο- σθησις. Η λογική ή θέλησις κι' ή ικανότης συνδυασμού τών έν- τυπώσεων — ιδιότητες που χαρακτη- ρίζουν τόν πολιτισμένο άνθρωπο — νεκρώνονται πρώτες. Ακολουθούν οι αισθήσεις, τελευταία δε απ' ό- λες ή άκοή, γιατί φαίνεται ότι αυ- τή αναπτύχθηκε πρώτη στα ανθρώ- πινα όντα. Τέλος, επηρεάζονται τά κέντρα έλέγχου της άναπνοής και της κυκλοφορίας τού αίματος, τών βασικών όπλων και πρωταρχικών λειτουργιών της ζωής.

Οι άνθρωποι που πρόκειται νά έγ- χειρηθούν έχουν συνήθως 3 φάσεις. Ο πρώτος είναι μήπως ο χειρουργός αρχισι τή δουλειά του πρόωρα, πριν ναρκωθούν τελείως. Αυτό ό- μως δεν μπορεί νά συμβή ποτέ, γιατί ο γιατρός άναγνωρίζει εύκο- λα τώ τρίτο στάδιο της ναρκώσεως, που είναι τελείως διαφορετικό απ' τώ δεύτερο, και δεν αρχίζει ποτέ τήν έγχειρσι πριν απ' αυτό.

Ο δεύτερος φάσις τών άρρώστων είναι μήπως όμολογήσουν τά μυστι- κά τους, σε κατάσσι άνοσθησις. Οι γυναίκες π. χ. τρέμουν, μύπτω- τους ζεφύγουν λόγια νά τους κρυ- φούς έρωτες των. Στό νοσοκομείο τών άμερικανικών φυλακών Σίνγκ- Σίνγκ ή φυλακισμένοι δύσκολα πείθονται νά υποβληθούν σε γενι- κή ναρκωσι, γιατί φοβούνται μή- προδούν σε άποκαλύψεις. Ίδιως ο φάσις αυτός μεγάλωσε στό τελευ- ταία χρόνια απ' όπου δηλαδή έγι- ναν γνωστές οι ιδιότητες της σκο- πολαμίνης και τού «όρρου της ά- λθησις». Είναι όμως τελείως άδύ- σιμος. Γιατί οι λέξεις που μου- μουρίζει ο ναρκωμένος άνθρωπος, είναι άσυνάρτητες και άκατανόητες. Ο χειρουργός κι' ο νοσοκόμος δεν τους δίνουν ποτέ προσοχή. Όσο νά τόν «όρρ τής άλθησις» και τή σκοπολαμίνη, έχουν κάποιαν ό- ζια μόνον έφ' όσον τώ χρησιμοποιεί- ένας άνακρίτης που έζρει άρκετά πράγματα νά ένα έγκλημα.

Τέλος, οι άρρωστοι φοβούνται μή- πως δεν ζυγνήσουν ποτέ απ' τή ναρκωσι.

Τώ κοινότερο άνοσθητικό έσκα- λουθι νάνε ο αίθερ, γιατί έχει ά- ριστο ναρκωτικό και χαλαρωτικό ά- ποτέλεσμα. Χρησιμοποιούνται ό- μως και διάφορα άλλα. Ένα απ' τά νεώτερα είναι τώ «κυκλοπροπά- νιον». Αυτό ένεργεί νωγύνα και δεν άφίνει κατόπιν δυσάρεστες άν- τιδράσεις. Μερικοί τώ θεωρούν ως τώ ιδεώδες άνοσθητικό. Άλλα δεν μπορεί νά χρησιμοποιηθώ σε έγχει- ρσεις που απαιτούν καυτηρίασι, γιατί ή παραμυχή σπία ή ή θερμότης τού έρραλίου καυτηρίασεως προκαλεί τήν έκρηξι τού άνοσθη- τικού αυτού αερίου.

ΟΥΓ'ΑΛΛΙΑ ΛΟΥΝΤΓΚΑΤ

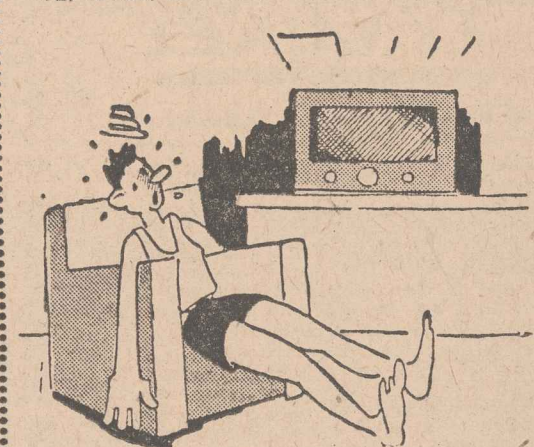
Έμψλωσιν νιά τ' άγέρια

Σ' ένα κεντρικό δρόμο της Ν. Υό- ρκης, διεξήχθη τελευταίως μία ό- μνηκη μάχη μεταξύ δύο ομάδων κοριτσιών, ηλικίας 14-15 ετών. Η πρώτη ομάδα κατηγορούσε τήν άλλη ότι... της είχε πάρει τ' άγόρια που της άνηκαν! Από λόγο σε λόγο, έ- φτασαν στό χέρι. Οι πόλιοι, που έ- πεισαν νά τις χωρίσουν, άναγ- έχθηκαν νά ζητήσουν άνίσχυσι. Τέλος τώ επεισόδιο έληξε προσε- ρινώς. Άλλα οι... άμαζόνες είναι άποφασισμένες νά ξαναρχίσουν προσεχώς νά νά υπερασπισθούν τά δικαιώματά... της ιδιοκτησίας των!

ΜΕΤΑΞΥ ΤΑΣΙΘΕΤΩΝ

— Έ, Μήτσο, έδώ υπάρχει μία άδειανή θέσι!...

ΠΟΛΥ ΑΡΓΑΙ

Ο σπήκερ τού ραδιοφώνου: Κυρίες και κύριοι, τώ πρόγραμμα της πρώτης γυναικείας έ- τελείωσε. Και τώρα μπορείτε μία χαρά ν' αρχίσετε τή δουλειά σας!...

ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΣ ΠΟΔΗΛΑΤΗΣ

— Μία θέσι και φεύγουμε!...

— Μ' αυτή τή λακούβα άγάπη μου, δεν θά μάς ένοχλουν έπισκέψεις!...

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΤΕΦΑΝΙΑΣ

Μετά το θάνατο του συζύγου της, του μαρκησίου του Σπολέτο, η Στεφανία θέλησε να συνεχίσει τα ταξίδια της στις διάφορες πόλεις της Ιταλίας. Πήγε στη Φλωρεντία, στη Λουκκά, στη Βολυνία, στο Μιλάνο. Παντού συναντούσε μια κατάσταση που την έκανε να εξεγείρεται για το κατήντημα της πατρίδας της και να ονειρεύεται την ανόρθωσή της και την εθνική της ενότητα κάτω απ' το σκήπτρο ενός δικαίου, δυνατού και ήλικου Βασιλιά.

Επί τέλους, πίστεψε ότι βρήκε τον κατάλληλο άνθρωπο. Λεγόταν κόμης 'Αρδουίνος. Ζούσε στον όρεινό πυργο του, στην κοιλάδα της Σούζα, κι' ήταν γενναίος πολεμιστής, τίμιος και ήλικος. Είχε γίνει ο ισχυρότερος άρχοντας όλης της 'Ιβρίας.

Φιλοξένησε στον πυργο του τη Στεφανία και θαύμασε τα σπάνια ψυχικά προσόντα της. Εκείνη τον βοήθησε να πολεμήσει νικηφόρα τους Σαρακηνούς, που έκαναν κάθε τόσο επιδρομές στην περιφέρειά του, για να κάψουν, να καταστρέψουν, να λεηλατήσουν.

Τον συντρόφισε επίσης στα κουραστικότερα κυνήγια, σε πανύψηλες βουνοκορφές και σε φαράγγια, σε δάση στο ύπαιθρο, κάτω απ' τ' αστέρια.

Όταν έφτασε πιά ο καιρός να φύγει απ' τον πυργο του, η Στεφανία έπεσε στον 'Αρδουίνο:

— Γυρίζω στη Ρώμη... 'Ελπίζω να μείνουν πάντα κουμμένο το άστρο σου! Βοήκα σε σένα την ευγενική φλόγα, που θα μπορούσε να αναστήση τον τόπο μας. Χαιρετώ στο πρόσωπό σου τον μέλλοντα Βασιλιά της Ιταλίας!

Κυριαρχούσε τότε απόλυτα στη Ρώμη κάποιος Κρεστέντιο, γιου του Πάπα 'Ιωάννη Ι', για τον οποίο πίστευε ο προληπτικός όχλος ότι τον είχε πνίξει ο διάβολος για να τιμωρήσει τα εγκλήματά του. 'Ο δυνατός αυτός άνδρας φιλοδοξούσε να εξυψώσει τη Ρώμη και να της ξαναδώσει την παλιά της αίγλη.

Όταν είδε τη Στεφανία, την αγάπησε αμέσως. 'Αλλά κι' εκείνη ένοιωσε να γυρνάει η καρδιά της γι' αυτόν. Παντρεύθηκαν και αποτέλεσαν ένα ταιριαστό και ζήλευτο ζευγάρι. 'Η ευτυχία τους όμως δεν κράτησε πολύ.

'Ο αυτοκράτωρ της Γερμανίας 'Οθων ο Γ', που είχε γίνει πιά 17 ετών, πήρε το θρόνο του πατέρα του και κατέβηκε με το στρατό του στην Ιταλία. Νέος με θερμή φαντασία, ποτισμένος απ' την ιστορία της παλιάς δόξας της 'Ελλάδας και της Ρώμης, όνειρευόταν να ξαναδημιουργήσει μια καινούρια Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Θά μπορούσε βέβαια να συνεργασθεί γι' αυτό με τον Κρεστέντιο, που είχε την ίδια φλογερή επιθυμία. 'Η δύναμη όμως του νέου αυτού — ίσως κι' οι ύπουλες εισηγήσεις φθονερών αλικών — τον έκαναν

να ζηλέσει και να όψοισαθ' ότι ο Κρεστέντιο επιδίωκε να άποσπασή τη Ρώμη απ' τη Γερμανική Αυτοκρατορία και να την προσφέρει στους Βυζαντινούς. Καθώς λοιπόν τη θεωρούσε τον πολυτιμότερο στολίδι του κράτους του, έτρεξε αμέσως να την καταλάβει με το στρατό του. Καθόρεσε τον Πάπα 'Ιωάννη ΙΣΤ', δημιουργημά του Κρεστέντιο, τον διαπομπέσε στους δρόμους, καθιμένο ανάποδα σ' ένα γαίδαρο, και τον παρέδωσε έπειτα στους στρατιώτες του, οι όποιοι του έκοψαν τη μύτη, τα αυτιά, τη γλώσσα και τα χέρια.

Τέλος, έπιασε τον Κρεστέντιο και τον έπνιξε, μαζί με 12 όπαδούς του. 'Η Στεφανία όρκίστηκε τότε έκδικησι. Καί, χωρίς να χάσει καιρό, πήγε στο στρατοπέδο των Γερμανών, γνιμένη με φόρεμα έλληνικό.

Οι στρατιώτες του 'Οθωνος την παρουςίασαν στον αυτοκράτορά τους, την ώρα που έπινε και γλεντούσε στη σκηνή του. 'Εκείνος μαγεύθηκε απ' την όμορφιά της. — 'Η 'Αφροδίτη ξαναγύρισε στον κόσμο! φώναξε. Από πού έρχεσαι, γυναίκα; — 'Ερχομαι σ' εμένα, πανίσχυρε κύριε, για να σου φέρω τους χαιρετισμούς της 'Ελλάδος, απάντησε η Στεφανία. 'Η 'Ελλάς σε καλεί.

— Θα της ξαναδώσω την παλιά της λαμπρότητα.

'Ενώ μιλούσε, η Στεφανία χρησιμοποίησε με τέχνη όλα τα φυσικά και πνευματικά της χαρίσματα, για να μαγέψει όλο-τελα τον αυτοκράτορα.

— Όρκίζουσαι να πραγματοποιήσω την επιθυμία σου! φώναξε ο 'Οθων με ένθουσιασμό.

'Εκείνη έσκηψε να του φιλήσει τα γόνατα. 'Αλλά ο 'Οθων την έμπόδισε και διέταξε να την περιποιηθούν και να την τιμήσουν σαν Βασιλίσα.

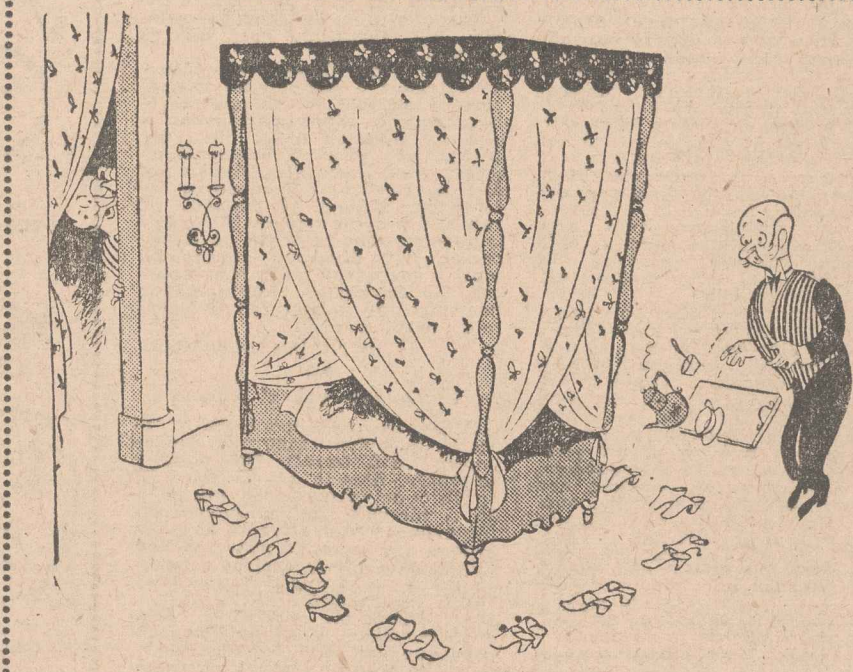
Την άλλη μέρα, πήγε να την επισκεφθεί στη σκηνή της. Την βρήκε τώρα πλούσια ντυμένη και στολισμένη. 'Ενοιωσε να τον φλογίζει ο πόθος. Ζήτησε να τη σφίξει στην άγκαλιά του. 'Εκείνη όμως τον σταμάτησε, λεγοντάς του μ' ευγενική αξιοπρέπεια:

— 'Ηλθα εδώ, Μεγαλειότατε, γιατί ήξερα ότι η τιμή μου θα ήταν απόλυτα εξασφαλισμένη, όπως τον ιερώτατον άστυον. 'Ο 'Οθων της έπιασε το χέρι και μουμούρισε με πάθος:

— Νοιώθω ότι δεν μπορώ πιά να ζήσω χωρίς εσένα!... Λυπήσου με!

Τότε η νέα γυναίκα άλλαξε ύφος ξαφνικά, τα μάτια της πέταξαν φωτίες και πρόφερε με τρομερή φωνή:

— Μή μ' αγνίσεις! Τα χέρια σου είναι αίματοβαμμένα!...

— Τί λές... τράυλιζε ο αυτοκράτωρ, σαστισμένος.

— Ναι! Τα βούτηξες στο αίμα του Κρεστέντιο.

— 'Ο Κρεστέντιο ήταν τύραννος και προδότης.

— 'Εσύ είσαι τύραννος! 'Ο Κρεστέντιο ήταν ό άνθρωπος μου... Καί θα έκδικηθώ τώρα για τον άδικο γαμό του!

Γρήγορη σαν άστραπή, η Στεφανία έδγαλε απ' το στήθος της ένα μαχαίρι και το ένωσε στην καρδιά του 'Οθωνος. 'Επειτα βγήκε άνεόχλητη απ' τη σκηνή του. Οι φρουροί και οι αλικοί έσκυψαν με σεβασμό το κεφάλι τους, στο πέρασμά της.

Δίχως να χάσει καιρό, μάζεψε τους στούς όπαδούς της στο Καπιτώλιο.

— 'Ο τύραννος πέθανε! Βροντοφώνησε. Ζήτη ή έλευθερία!

'Ο λαός της Ρώμης ξεσηκώθηκε, χτύπησε τους Γερμανούς που είχαν μπει δίχως άρνηση, τους νίκησε και τους άποδεκτίσσε.

'Η επαναστατική κίνησι ξαπλώθηκε σ' όλόκληρη την Ιταλία. 'Η Στεφανία φούντιζε να ξυπνήσει παντού τον πόθο της έλευθερίας.

'Εδωσε το θρόνο της Ιταλίας στον μόνον άνθρωπο, που θεωρούσε κατάλληλον: τον 'Αρδουίνο.

'Ο καινούριος Βασιλιάς έδειξε αμέσως ότι ήξερε να επιβληθεί και να κυβερνήσει. Αυτό όμως ακριβώς άνησύνησε τους κόμητες, τους μαρκήσιους και τους επίσκόπους που ήταν τότε ισχυροί.

'Εν τώ μεταξύ, είχε διαδεχθεί τον 'Οθωνα στον αυτοκρατορικό θρόνο της Γενιανίας ο εγγάδελφος του 'Ερρίκος της Σαξωνίας, ο όποιος έπονομάσθηκε άγονότερα 'Αγιος, γιατί δεν άγγιξε ποτέ την παρθενία της γυναίκας του Κουνεγόνης.

Οι αντίπαλοι του 'Αρδουίνου τον κάλεσαν στην Ιταλία. Στις πρώτες μάχες του με τον 'Αρδουίνο, νίκησε ο δεύτερος και τον άνάγκασε να ξαναγυρίσει στη Γερμανία.

'Αλλά ο 'Ερρίκος δεν παραιτήθηκε έτσι εύκολα απ' την κυριαρχία της Ιταλίας. 'Ο πόλεμος κράτησε 10 όλόκληρα χρόνια. Στο τέλος, ο 'Αρδουίνος προδόθηκε απ' τους δικούς του, νικήθηκε και, άπονητευμένος πιά απ' τα έγκόσμια, ζήτησε άσυλο σ' ένα μοναστήρι.

'Εζησε εκεί 14 μήνες άκομη, ως το Δεκέμβριο του 1015.

'Όσο για τη Στεφανία, έζησε πιά και άπελπισμένη, πηγάει καθημερινώς να προσευχηθεί στον τάφο του άγαπημένου της Κρεστέντιο. Πάνω σ' αυτόν τη βοήκανε νεκρή μια μέρα.

Τὰ φαντάσματα ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΝ...

Παράδοξα τηλεκινητικά φαινόμενα

'Αν πιστέψουμε μία πρόσφατη στατιστική, έχουν παρατηρηθεί και καταγραφεί στο Παρίσι 1703 φαντάσματα. Δεν είναι πολλά, βεβαίως, για μία μεγαλούπολι με 7 εκατομμύρια κατοίκους, έφ' όσον μάλιστα υπάρχει ένα χωριουδάκι της Βρετανίας, όπου άναλογεί ένα φάντασμα σε κάθε 50' κατοίκους...

Γενικώς, στα χωριά και στις μικρές πόλεις τα φαντάσματα είναι... πιά κακομαθημένα κι' ένοχλητικά παρ' ότα μεγάλα κέντρα. Δεν καταδέχονται να έμφανισθούν, σκαρώνουν όμως στους κατοίκους άσχημα παιχνίδια, που τους τρομοκρατούν και τους φαίνονται 'Έργα του Σατανά.

'Ενώ π. χ. ένας φιλήσυχος νοικοκύρης διαβάει στην κάμαρά του, το βιβλίο ξεφυγεί ξαφνικά απ' τα χέρια του και πετάει ως την άλλη άκρη του δωματίου, άφου πρώτα του καταφέρει ένα γερό χτύπημα στο κεφάλι... 'Υπάρχουν όστόσο και φαινόμενα άκομη πολυπλοκότερα απ' αυτό, κι' έπομένως άκομη πιά άνεξήγητα, παρ' όλη την επιστημονική μελέτη τους. 'Ενα απ' αυτά συνέβη στο 'Αμπσί της Γαλλίας. Το έπιβεβαιώνει δε μία έπίσημη άναφορά ενός χωροφύλακος προς τους προϊσταμένους του.

Δυό μοδίστρες του 'Αμπσί, οι άδελφές Γουάν, παραπονέθηκαν στην άστυνομία, ότι κάποια χέρια άόρατα τους πετούσαν πέτρες, που τις χτυπούσαν, αλλά χωρίς να τους κάνουν κακό. 'Αφού ο άστυνός τους καμώλεσε στην άρχή μ' ένα συγκαταβατικό ρίκτο, συγκατατέθηκε τέλος να στείλει έναν ένωμοτάρχη και δυό χωροφύλακες στο σπίτι εκείνο, για μιάν επιτόπιο εξέταση.

Οι αντιπρόσωποι της έξουσίας έκλεισαν καλά πόρτες και παραθύρα. Κι' όμως οι πέτρες άόρατες να πέφτουν επάνω τους βροχήδον, κατά μυστηριώδη τρόπον... Κάλεσαν άλλους δυό συναδέλφους των για ένισχυσι. 'Όστόσο αυτό δεν έμπαδισε τίς πέτρες να σπάσουν όλα τα πιάτα της πισιαθήκης! Καί μιά απ' αυτές, μεγάλη σαν γροθιά, παρούσε την άναμμένη λάμπα του πετοελαίου πάνω απ' το τραπέζι και την άκούμπησε στο πάτωμα, χωρίς καμιά ζημιά!

Περισσότερα από 50 άτομα υπό-

Παροιμίες

- ★ 'Αντρα θέλω κι' άς είναι και κερένιος.
- ★ Από όσινά άντρα και μαλίσσάρη γυναίκα μακρού τα ρούχα σου.
- ★ Από σύντροφο και γυναίκα δεν μπορείς να φυλαχθείς.
- ★ Απ' την πολλή άγάπη μου ξεχάσα τ' όνομά σου.
- ★ Απ' την άγάπη του καλού μου δεν τον είδα άν είχε γένειο.
- ★ Από τα ψέα το δειλινό λείπει ο άντρας μου στο μύλο. Πέστε μου, γειτόνισσες, να παντρευτώ ή να παντρεύω;
- ★ 'Αντρα μου, παιδάκια θέλεις; 'Ασε με κι' ενώ σου κάνω.
- ★ Αφού άπακάψαν όλοι εδά-κρους κι' ή χήρα.
- ★ Αφού παντρεύτη ή κόρη μας, ναμπροί μας παρουσιάζονται.
- ★ Βάρ' της νειάς με το καλάμι της γροθιάς με τη ματούκα.
- ★ Βλέμμα χαμπλό, βλέμμα πονηρό.

ρεσαν να παρακολουθήσουν τον άνε-ξήγητο λιθοβολισμό. Την άλλη μέρα, μάζεψαν τις πέτρες. Κι' άνεγνώσαν μεταξύ τους κουμάτια από τούβλα και κεραμίδια, προερχόμενα απ' τα έργα της έπισκευής μιάς έκκλησίας!

Κανείς δεν μπόρεσε να εξηγήσει, πώς οι πέτρες αυτές εισαγορούσαν στο έσωτερικό ενός σπιτιού τελείως κλειστού, που είχε μάλιστα έρευνηθεί λεπτομερώς απ' τους χωροφύλακες. Διαπίστωση άπό ότι ήταν άκομη ζεστές στην άφή. Το θεωρήσαν δε μερικοί ως άπόδειξι ότι είχαν ύποστη μιά διάσπασι και άνασύνθεσι της ύλης των. Περιττόν να πούμε ότι η εξήγησις αυτή... δεν έξηγεί άπολύτως τίποτε! Πάντως τα φαινόμενα είναι τα χαρακτηρισόμενα ως τηλεκινητικά.

'Επιπλέον μετακινούνται, παράθυρα και πόρτες που χτυπούν, πισιατικά που σπάζουν, κουδούνια που σημαίνουν, βροχές από πέτρες, κοιμισμένοι που άνασπώνονται και τοποθετούνται στο πάτωμα, κρεββάτια που άναποδογυρίζονται, πτώσεις άσθονων νερού, λάσπης ή στάχτης, ξαφνική έξασάνισι άντικειμένων που έπιστρέφονται άγονότερα έπίσης μυστηριώδως, άνοφλέξει ρούχων και κλινοςκεπασμάτων, σπίθες κυανώπες που βάζουν φωτιά παντού...». Νά, μιά άπαρίθμησις ύπερφυσικών φαινομένων, άφειλουμένη στο γνωστό συγγραφέα Μποζάνο, είδικευμένο στις ψυχικές έρευνες.

'Ο ίδιος διηγείται τις άλλότερες έκδηλώσεις ενός άόρατου φαντάσματος στο Χούλ της 'Αγγλίας, μέσα στο έργαστήριό ενός έυλουργού. 'Ο νεαρός έργατης Μπριστόου έργαζόταν ήσυχα κοντά σ' ένα πάγκο, όταν ένας απ' τους δυό συναδέλφους του παραπονέθηκε ότι είχε δευθή κατακέφαλα ένα κουμάτι έύλο. 'Ενώ προσπαθούσε ν' άνακαλύψει πού άπό εκεί, τους δυό άλλους του το είχε πετάξει, δεύτερο έύλο, και κατόπιν πολλά άλλα, μήκος ενός δακτύλου, άρχισαν να στριφογυρίζουν στον άέρα και να πέφτουν πάνω στους τοίς έργατές. Συγχρόνως, χτυπούσαν μεταξύ τους και πετούσαν απ' τη θέσι τους όλα τα μικρά έύλα, που βοισκόντουσαν πάνω στα υψηλότερα ράφια.

'Ο... χορός των έύλων συνεχίσθηκε επί πολλή ώρα. Παρ' όλες τις προσπάθειές τους, οι έργατές δεν κατάφεραν να πιάσουν ούτε ένα απ' αυτά. Τους έγγλυστρώσαν μέσα απ' τα χέρια, σαν να είχαν άντληψη...

Πού άίνε η εξήγησις των μυστηριωδών αυτών φαινομένων; Θα ήταν άνοησία να τα άρνηθ' κανείς, ή να τα είρωνευθή, έφ' όσον τα έπιβεβαιώνουν διακεκριμένοι επιστήμονες. 'Ενας απ' αυτούς μάλιστα είχε την εύσυνειδησία να μετανειοισθή το «ηλεκτροϊκό ματί» για τον έλεγγό τους.

Φαίνεται ότι, στις περισσότερες περιπτώσεις, υπάρχει στα κατοικηώμενα σπία ένα έξαίρετικό μέντιο, που άγνοεί αυτή την ικανότητά του. Πρόκειται συνήθως για ένα νέο ή ένα κορίτσι, που η παρουσία του είναι άπαραίτητη για να παραχθούν τα φαινόμενα. 'Ας μη ξεχνούμε ότι οι ψυχικές έπιστήμες βρίσκονται άκομη στα πρώτα τους βήματα κι' ότι άδυνατούν να εξηγήσουν με σαφήνεια αυτά τα μυστήρια.

Πρέπει να προσθέσουμε ότι, στην περίπτωση του έπιπλοποιείου του Χούλ τα φαινόμενα σταμάτησαν, μόλις ο καταστηματάρχης πλήρωσε 100 λίρες περίπου, για να έξοφλήσει τα χρέη που είχε άφισει όταν πέθανε ένας άδελφός του. Αυτό περπιλέκει άκομη περισσότερα τα πράγματα, γιατί άποτελεί ένδειξι μιάς έπεμβάσεως απ' το 'Υπερέφαν...

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Στην 'Αμερική η αποτρίχωση των παιδιών θεωρείται το ίδιο άπαραίτητο όσο και το μανικιούρ ή το βάψιμο των χειλιών. Μιά 'Αμερικανίδα είχε την έμπνευσι, λοιπόν, να ιδρύσει μιά είδικη σχολή αποτρίχωσης, όπου κατορτίζει τις μέλλουσες ν' άσכולηθούν με το πρωτότυπο αυτό επάγγελμα. Τα μαθήματα, όπως είναι λογικό, γίνονται επάνω στα πόδια των μαθητριών.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ

Σ' ένα σχολείο του 'Ορπινγκτον της 'Αγγλίας γίνονται στα παιδιά είδικα μαθήματα όδοποιίας και κυκλοφορίας στους δρόμους και τα πεζοδρόμια. Τα παιδιά βοηθούν και κατασκευάζουν το γήπεδο του σχολείου ένας πρότυπος δρόμος μήκους 1000 ποδιών. Στην εικόνα βλέπετε ένα «άτυχημα» που έγινε στο νεοκατασκευασμένο αυτόν δρόμο. 'Η δασκάλα έξηγεί στα παιδιά τί έφταιξε και έγινε το «άτύχημα».

ΟΙ ΦΙΛΕΣ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ

Σύμφωνα με μιά τελευταία άπόφασι της άμερικανικής διοικήσεως στη Γερμανία, οι Γερμανίδες που έπιθυμούν να οχετίζονται με 'Αμερικανούς στρατιώτες πρέπει να είναι έμφωδισμένες με είδικό δελτίο, στο όποιο δόθηκε ή όνομασία «κοινωνική άδεια». 'Η άδεια αυτή δίνει ένα σωρό πλεονεκτήματα. 'Η κάτοχος της μπορεί να κυκλοφορή έλεύθερα μαζί με 'Αμερικανούς στρατιώτες, να συχνάζει στα είδικα για το στρατό κέντρα, να άνεβαίνει σε στρατιωτικά αυτοκίνητα, να προμηθεύεται κάλτσες και είδη νάυλον κτλ.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΕΣ

Πού όφείλεται ο ραχίτισμος

Η βικρυάτη εϋθύνη πού έχουν οι μητέρες

Πιστεύουμε συνήθως ότι ο ραχίτισμος είναι μια κληρονομική ασθένεια. 'Αλλά η αντίληψη αυτή είναι ολόενα σφαλής. Γι'ατί όλοι ξέρουμε πως από ραχίτικούς γεννιούνται υγιέστατα παιδιά και πώς αντίθετα από υγιείς γονείς γεννιούνται ραχίτικα παιδιά. Τό μόνο σωστό στην προκειμένη περίπτωση είναι τό εξής: οι γονείς δέν μεταβιβάζουν τόν ραχίτισμό στόν παιδί των, άλλ' είναι οι κυριώτεροι υπεύθυνοι και κάποτε οι αποκλειστικοί (ιδίως οι υπτέρες) γιά τήν εμφάνιση αυτής τής ασθένειας.

Ο ραχίτισμος είναι μια ασθένεια τής θρέψης, πού εμφανίζεται κατά τήν παιδική ηλικία και πολύ σπάνια κατά τήν εφηβική. Με άλλα λόγια, είναι μια ασθένεια πού όφείλεται στό ότι τό παιδί δέν άφομοιώνει καλά τις τροφές πού τού δίνουμε. 'Αποτέλεσμα αυτής τής ελάττωματικής άφομοίωσης είναι ότι τά όστα του δέν άποκτούν τόν άπαιτούμενο βαθμό στερεότητας και ότι παραμένουν εύκαμπτα. 'Ετσι, όταν τό παιδάκι άόχισι να περπατά, λυγίζουν κάτω από τό βάρος τού σώματος και ποσκαλούν κύστως τή σπονδυλική στήλη, στρέβλωση τών κινήσών κτλ.

Η μη έντελής στερεοποίηση τών όστών είναι γενική. Η παραμόρφωση εκτός τής σπονδυλικής στήλης μπορεί να έμφανισθή επίσης στό θώρακα, στό όστό τού κρανίου (και δημιουργεί τότε τούς ραχίτικους με τό υπερεξωγκωμένο κεφάλι) και στό πρόσωπο (όπου ποσκαλείται στοάδωμα τών σιαγόνων τών δοντιών κτλ.). Όλα αυτά τά συμπτώματα δέν παρουσιάζονται μαζί, σε κάθε ραχίτι. Γι'ατί όταν έκδηλωθ ή ασθένεια υπερισχύει άλλοτε ή μία και άλλοτε ή άλλη παραμορφωτική τάσις. 'Αλλά τά περισσότερα άν όχι όλα απ' αυτά υπάρχουν σε ύποτυπώδη κατάσταση στό παιδί από τό πρώτο έτος τής ζωής του.

Από πού προέρχεται, όμως, ή ελάττωματική θρέψη τού παιδιού;

Στό σημείο αυτό εμφανίζεται ή μεγάλη εϋθύνη πού έχουν οι υπτέρες. Γι'ατί στις περισσότερες περιπτώσεις ο ραχίτισμος όφείλεται στην άντικατάσταση τού υποϊκού γάλατος με άγγελιδινό ή στό ότι άρνίζουμε από τόν τέταρτο ή τόν πέμπτο μήνα να δίνουμε στό παιδί αντί γιά γάλα σούτες πουρέδες, νυλούς κτλ.

Έκείνοι πού συνιστούν στις υπτέρες να συνθίσουν τά παιδιά των να τρώνε από μικρά διάφορες τροφές έγκληματρώ. Οι τροφές αυτές σε πολύ μικρές ποσότητες, ως συμπληρωματικές τού γάλατος, δέν βλάπτουν και ίσως μάάλιστα όφελούν, 'Αλλά όταν δίδονται σε μεγαλύτερες ποσότητες και ά-

ποτελούν τό κύριο φαγητό τού παιδιού, ενώ τό γάλα έχεται σε δεύτερη μοίρα, τά άποτέλεσματα είναι πάντοτε σχεδόν ό-λέθρια.

Τί συμβαίνει σ' αυτή τήν περίπτωση;

Τό στομάχι και γενικά ο πεπτικός σωλήν τού παιδιού, ως τήν ηλικία τών όκτώ και κάποτε τών δέκα ή δώδεκα μηνών είναι καμωμένο με τέτοιο τρόπο, ώστε μόνο τό μητρικό γάλα μπορεί να επεξεργασθή και να άφομοιώσει. Γι'ατί οι εκκρίσεις πού θα έπιτρέψουν τήν άφομοίωση άλλων δυσπεπτικώτερων τροφών (όπως π.χ. τού αύλου πού περιέχουν τά ζυμαρικά) δέν έχουν άόχισι άκούη.

Τό παιδάκι, λοιπόν, πού διατρέφεται μ' αυτές τις τροφές δέν τρέφεται στην πραγματικότητα. Γι'ατί δέν είναι σε θέση να τις άφομοιώσει και ή θρέψη τού δογανισμού τού γίνεται ελάττωματική. Ο ραχίτισμος θα είναι τότε τό μοιραίο άποτέλεσμα αυτής τής άνεπαρκούς θρέψης.

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει με τό άγγελιδινό γάλα, σε πολύ μικρότερη κλίμακα.

Τό μητρικό γάλα είναι ως γνωστόν, μία τροφή «πλήρης» και πλούσια σε θρεπτικά στοιχεία. Δέν συμβαίνει, όμως, τό ίδιο και με τό άγγελιδινό. Για να εξασφαλίσουμε τήν έπαρκή θρέψη τού παιδιού, δισκομαστέ τότε στην άνάγκη να τού δώσουμε διπλάσια ποσότητα άγγελιδινού γάλατος χωρίς όμως να έπιτυγχάνουμε και πάλι τό άποτέλεσμα πού επιδιώκουμε.

Έτσι, έχουμε, από τό ένα μέρος άνεπαρκή θρέψη και από τό άλλο μία ύπερφόρτωση τού πεπτικού σωλήνος τού παιδιού. Δημιουργούνται τότε οι ραχίτικοί προγαστρος, πού αποτελούν μία από τις πολλές παικιλίες τού ραχίτισμού.

Έκτός τής ελάττωματικής διατροφής, ή έλλειψη καθαρού άέρος, οι κακές συνθήκες ζωής κτλ. ποσκαλούν επίσης τήν εμφάνιση τού ραχίτισμού. Γι' αυτό, ο ραχίτισμος είναι συχνότερος στις πόλεις παρά στην ύπαιθρο, όπου τήν έλλειψη τήν κατάλληλου τροφής άναπληρώνει σε μεγάλο βαθμό ο καθαρός άέρος.

Η έγκαιρη διάγνωση τής προδιαθέσεως στό ραχίτισμο και ή έφαρμογή τής άπαιτούμενης θεραπείας είναι δυνατό να προλάβουν τήν εμφάνιση του. Όταν όμως ο ραχίτισμος έκδηλωθ ή θεραπεία είναι δύσκολη, δοσάει και όχι πάντοτε άσφαλής. Στις περισσότερες περιπτώσεις άπομένουν παραμορφώσεις πού άνάγονται πιά στη σφαίρα τής χειρουργικής και τής ορθοπαιδικής. Γι' αυτό οι γονείς και ιδίως οι υπτέρες πρέπει να παρακολουθούν με άγρυπνο βλέμμα τήν σωματική άνάπτυξη και τήν άνάπτυξη τών παιδιών των και να καταφεύ-

γουν στό γιάτρο μόλις παρατηρήσουν και τό παραμικρό άνησυχαστικό σύμπτωμα. Έτσι, έχουν πολλές πιθανότητες να κατορθώσουν να προλάβουν τήν εκδήλωση τής ασθένειας.

Δόκτωρ ΝΤΥΒΑΛ

Τό βάρος τής γυναίκας μετά τόν τοκετό

Προσεκτικές παρατηρήσεις πού έγιναν στις άμερικανικές γυναικολογικές κλινικές απέδειξαν ότι τό βάρος μιας έγκυου γυναίκας αυξάνει κατά 10 κιλά κατά τήν διάρκεια τής έγκυμοσύνης τής. Μία ώρα μετά τήν γέννηση τού βρέφους - προκειμένου γιά παιδί κανονικού βάρους - ή μητέρα χάνει περίπου 6 κιλά. Δύο άλλα κιλά χάνει έπειτα από 12 ήμερες. 'Αλλά από τή στιγμή αυτή οι άπώλειες βάρους είναι πολύ μικρές, σε τρόπο πού, έπειτα από έξη εβδομάδες τό βάρος τής είναι μεγαλύτερο κατά 2 κιλά από εκείνο πού είχε κατά τήν έποχή τής συλλήψεως. Τό συμπέρασμα είναι ότι μία γυναίκα πού συλλαμβάνει διατηρεί κάτι από τό πρόσθετο βάρος πού απέκτησε κατά τή διάρκεια τής έγκυμοσύνης και μετά τόν τοκετό.

Τό άεροπλάνο θεραπεύει τούς κωφούς

Οι 'Αμερικανοί γιατροί διεπίστωσαν έπειτα από πολλά πειράματα πού έκαμαν κατά τους τελευταίους μήνες ότι τό άεροπορικό ταξείδιο σε μεγάλο ύψος ξαναδίνουν τήν ακοή τών στούς κωφούς. Μία πρό- μοια περίπτωση σημειώθηκε τελευταία σ' ένα παιδάκι ηλικίας 4 ετών, πού είχε χάσει τήν ακοή του έπειτα από υπ- νιγνιτίδα. Τό παιδάκι αυτό ταξίδεψε μαζί με τούς γονείς

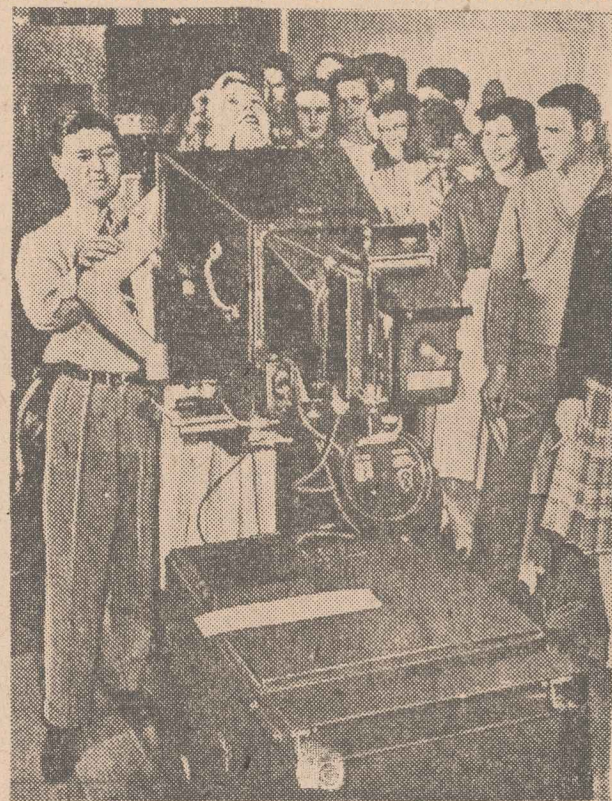
του από τή Βοστώνη στο Λος Άντζελες. Κατά τήν άφιξη του στην τελευταία αυτή πόλη άκουε άρκετά καλά και από τότε ή ακοή του βελτιώθηκε συνεχώς. Οι 'Αμερικανοί έπιστημονες συνεχίζουν τήν πειράματα τους γιά να εξασκρίβω- σουν τούς καλύτερους τρόπους έφαρμογής τής νέας θεραπευ- τικής μεθόδου.

Τό «βρογχασκόπιον»

Μ' ένα γνωστό ήδη Ιατρικό έργαλείο π ο υ όνομάζεται «βρογχασκόπιον», δύο 'Αμερικανοί γιατροί παίρνουν πολύ μικρά κομμάτια ιστού μέσα απ' τούς πνεύμονες, τά όποια εξέταζουν μικροσκοπικώς και άνακαλύπτουν έτσι τήν τυχόν ύπαρξη καρκίνου τών πνευμόνων. Με τήν έγκαιρη διάγνωση και τήν κατάλληλη χειρουργική επέμβαση, μπορεί να σωθ ή ζωή τού άρρώστου.

Η άρτηριακή πίεση και τό τρυλίσμα

Κατά τόν Έλβετο έπιστήμονα δόκτορα Ρατσέσκου, ή κυριώτερη αίτια πού προκαλεί τό τρυλίσμα είναι ή άρτηριακή πίεση. Η θεραπεία τής παθή- σης δέν είναι δυνατή, λοιπόν, παρά μόνον όταν ο άσθενής κατορθώσει να τροποποιήσει τήν άρτηριακή του πίεση. Για τό σκοπό αυτό, ο Έλβετος έπιστήμων καταφεύγει στον ύπνωση και υποβάλλει τούς άσθενείς του σε μία σειρά από κατάλληλες άναπνευστικές κινήσεις, πού ουθιζούν τήν κυκλοφορία και επανασέρουν τήν άρτηριακή τους πίεση στό κανονικό της επίπεδο. 'Αποτέλεσμα αυτής τής ρυθμιστικής λειτουργίας είναι ότι ο άσθενής άποβάλλει αίνα-αίνα τή συνήθεια τού τρυλίσματος. Η θεραπεία διαρκεί από τέσσερες εβδομάδες ως τέσσερες μήνες και είναι όριστική.

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΗ ΟΜΑΔΙΚΗ ΑΚΤΙΝΟΣΚΟΠΗΣΙΣ

Στή Μιννεάπολη τής 'Αμερικής άκτινοσκοπήθηκαν υέρ σε λίγους μήνες 400 000 άτομα. Πρόκειται γιά μία απ' τις μείζονες προσπάθειες πού άναφέρει ή Ιστορία στό πεδίο τής προληπτικής Ιατρικής. Χρησιμοποιήθηκαν, νεώτερα υπανήματα άκτινοσκοπώσεως, όπως αυτό πού δείχνει ή ανωτέρω εικόνα σε λειτουργία σε μία ανωτέρα σχολή. Παιδιά κάτω τών 15 ετών δέν άκτινοσκοπούνται νικί σπάνια ύποφέρουν από σπληνικές παθήσεις.

Ο ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟΤΗΣ

Οι γάμοι μεταξύ συγγενών ο ρέλες τών γονέων

Ο παλιός κόσμος δέν έφερε παρά έλάχιστα προγμματα περί κληρονομικότητας. Συχνά δε, οι περισσότερες απ' τις γνώσεις πού έχει γύρω απ' αυτό τό ζήτημα, είναι λανθασμένες ή έλλιπείς.

Πιστεύεται π.χ. συνήθως ότι τά παιδιά πού έρχονται στον κόσμο από γάμους συγγενών, δέν μπορεί παρά να είναι ελαττωματικά από σωματικής ή πνευματικής άπόψεως. Η πραγματικότητα στην περίπτωση αυτή είναι διαφορετική: 'Αν ύπαρξη στην οικογένεια ένα τέτοιο ελάττωμα, π.χ. ηλιόστης, κώφωσης, κλπ., εμφανίζεται πίο έντονο στό παιδί τών συγγενών. Μπορεί δηλαδή να ή κα- νεί ό τι γίνεται μία προοήκη κι' επαύτις τών σπέρματων τών ελαττωμάτων, πού υπάρχουν και στους δύο συζύγους. 'Αν όμως ή οικογένεια σε είναι άπολύτως υγιής σωματικώς και πνευματικώς, μπορείτε καλά-ιστα να παντρευτήτε τόν πρώ- το σας εξαδελφό ή τήν εξαδέλφη (με τήν προϋπόθεση ότι τό έπιτρέπει ή θρησκεία) και να φέρετε στον κόσμο παιδιά γε- ρά και άρτια.

Έννοείται ότι όσο στενότε- ρος είναι ο βαθμός συγγενείας τών συζύγων, τόσο μεγαλώνει ο κίνδυνος τής εμφάνισης κληρονομικών ελαττωμάτων στα παιδιά. Πρέπει να σημειω- θή εδώ ότι τό άκρον άκτων τής αιμομείας πσών οι γάμοι μεταξύ αδελφών, πού συνήθι- ζόνταν στην αρχαία Αίγυπτο, καθώς και στις βασιλικές δυνα- στείες τού Περσού. Η Κληρο- νμία με τήν ύμωφία και τήν έ- υπνάδα τής, ήταν άπώγνος έξη νέων γάμων αδελφού και αδελφής. Κι' ή ίδια έλλω- στε είχε παντρευτή με τό μικ- ρότερο αδελφό τής, όπως έ- πέβαλλαν τά έθια τής έποχής, γιά να μην άνακτευεται τό «θείκο» βασιλικό αίμα με τό κοινό ανθρώπινο...

Θα πιστεύετε πιθανώτατα ότι στό άνόριο επικρατεί τό φυ- λον τού πατέρα και στό κορί- τσι τής μητέρας. Η βιολογία όμως μας πληροφορεί ότι όλα τά παιδιά, άνόρια και κορίτσια, κληρονομούν τό φύλο τους απ' τόν πατέρα τους. Τά γεννητι- κά κύτταρα τής μητέρας έπλα- θη τά «ωάρια», δέν παίζουν κανένα ρόλο στον καθορισμό τού φύλου τού παιδιού. Αυτό γίνεται αποκλειστικά και μόνον απ' τά γεννητικά κύτταρα τού πατέρα, τά «σπερματοζώαρια», τά όποια είναι δύο είδη: άλλα απ' αυτά δημιουργούν άρσενι- κούς άπογόνους κι' άλλα θηλυ- κούς. 'Αν τό ωάριον νωμο- ποιηθ από ένα απ' τά πρώτα, γεννιέται άνόριο. Στην αντίθε- τη περίπτωση, γεννιέται κορί- τσι.

Υπάρχει στον πολύ κόσμο ή αντίληψη ότι οι ήλικιωμένοι γονείς φέρουν στον κόσμο ε- λαττωματικά παιδιά. 'Αλλά οι νεώτερες βιολογικές έρευνες τήν έχουν διαψεύσει. Έχει ά- ποδειχθή πράγματι ότι τά «χρω- μόσωματα», δηλαδή τά συστα- τικά τών κυττάρων πού ρυθμι- ζούν τήν κληρονομικότητα, δέν παθαίνουν καμία αλλοίωση με τήν ηλικία. Συνεπώς, τό να έ- χη κανείς γέροντες γονείς, δέν ελάττωει καθόλου τις πιθανό- τητες να συγκεντρώη κάθε σωματικό και πνευματικό προ- δόν.

Τά παιδιά δέν κληρονομούν τό αίμα τών γονέων τους. Ού- τε μία σταγόνα απ' τό αίμα τής μητέρας δέν υπαίγει στό σώ- μα τού εμβρύου, αλλά μόνον θρεπτικές ουσίες απ' τό αίμα

τής. Στό σώμα, κάθε άτομου, δημιουργείται τελείως καινού- γιο αίμα. Τά «χρωμόσωματα» όμως κάνουν ώστε τό αίμα τού παιδιού να είναι τής ίδιας κατη- γορίας με τών γονέων του. Πρέπει να σημειωθ ή ακόμη ό- τι κανείς απ' τούς παρόντες πού έπηρεάζουν τό χαρακτή- ρα, δέν βρίσκεται στό αίμα.

Λανθασμένες είναι επίσης οι αντίληψεις περί τής μετα- βίσεως τών ασθενειών απ' τούς γονείς στό παιδί. Σήμε- ρα οι βιολόγοι ξέρουν καλά ό- τι δέν μεταβιβάζονται κληρο- νομικά οι άρρώστιες πού ό- φείλονται σε μικρόβια (έλονο- σία, πνευμονία, φυματίωση, τύφος, κλπ.). Όσο γιά τήν κληρονομικότητα τού καρκίνου, οι γνώμες διακρίνονται. Πολλοί έπιστήμονες τήν άποκλείουν άπολύτως. Άλλοι όμως παρα- δέχονται ότι τά παιδιά μπορεί να κληρονομήσουν απ' τούς γονείς μερικές σπάνιες μορφές καρκίνου ιδίως σε διάφορες ά- νθρωπείες τών οργάνων πού έ- δέχεται να εξαελκώσουν σε καρ- κίνο.

Κληρονομική είναι επίσης ή π ρ ο διαθέσις στό διαθι- ή, ή οποία όμως μπορεί να κα- ταπλευν ή έγκυαίως. 'Απεναντίας έχουν έντονο κληρονομικό χαρακτήρα ώρι- ομένες σπάνιες σωματικές ά- νωμαλίες, όπως π.χ. ή «εξοδα- κτυλία», τά λευκόδοντα υαλί- α, τά άκχάλα πού ενώνον- ται μεταξύ τους με μία μεμ- βράνη, κλπ.

Όλες οι συνθήκες, οι ειδι- κότητες κλπ., πού άποκτήσαν οι γονείς στό διάστημα τής ζω- ής τους μπορούν ν' άποκτη- θούν ευκολώτερα απ' τό παιδί, όχι όμως να τό μετάδοθουν κληρονομικά. Σε έργαστηριακά πειράματα ποντικών πού διδά- χθηκαν διάφορα πράγματα, γέννησαν παντακία στό ό- πεία ή ίδια διασκαλία έγινε ταχύτατα και δίχως κόπο. Έ- κείνο πού κληρονομείται σε τέτοιες περιπτώσεις, είναι ή ν ε ν ι κ ή ι κ α ν ό τ η ς, δηλαδή ένα πράγμα πού δέν διδάσκεται.

Ο «δαλτωνισμός»-μία πάθη- σις δηλαδή τών ματιών, πού δέν τους έπιτρέπει να διακρί- νουν τό διάφορα χρώματα-εί- ναι συνήθως κληρονομικός. 'Εμφανίζεται πολύ συχνότερα στους άνδρες, παρά στις γυ- ναίκες. Μπορεί λοιπόν ένα άν- τρώπο να ή κανονική όραση, κι' όμως να φέρη στον κόσμο ένα παιδί με δαλτωνισμό. Για- τί ή πάθηση ύπάρχει στη υπέ- ρα με λανθάνουσα μορφή.

Όσο γιά τή θεωρία ότι οι ι- σχυρές έντυπώσεις ή επιβουλές πού δοκιμάζει ή ύπαιθρος, μπο- ρεί να δημιουργήσουν σημάδια πάνω στό δέρμα τού εμβρύου, έχει άποδειχθή πρό πολλού λανθασμένη.

Τέλος, όσοι θέλουν να περ- νούν γιά άριστοκράτες, πρέπει να κατώνται από παλαιά ά- ριστοκρατική οικογένεια! Για- τί, απ' τά 48 «χρωμόσωματα» πού περιέχονται στό κύτταρο τους και πού συγκεντώνουν όλόκληρη τήν κληρονομικότη- τα, τά 24 προέρχονται απ' τούς γονείς των τό 12 απ' τούς παπούδες των, τό 6 απ' τούς προπάππους των, κ.ο.κ. Μ' α- λλά λόγια, ένα ή δύο απ' αυτά τά χρωμόσωματα τους ύπάρχουν ήδη αύτούσια μέσα στό σώμα τών προγόνων τους στις άρχές τού περασμένου αιώνα!

Η έμμεσοχ γραφομηχανή

Ένας 'Αμερικανός υπανή- κος, ο Τζώρτζ Κόφφελ, έπειτα από δέκα έτη έργασίας κατορ- θωσε να κατασκευάσει μία ό- μιλούσα γραφομηχανή, πού τήν ένομήσε «τυποβίς». Κάθε φορά πού ή δακτυλογράφος χτυπάει ένα γράμμα στό «κάρ- δει», ή μηχανή τό επαναλαμ- βάνει με καθαρή και δυνατή φωνή. Έτσι, ή δακτυλογράφος ελέγχει τήν εργασία τής και άποφεύγει τά λάθη.

Τελωτοθεραπεία

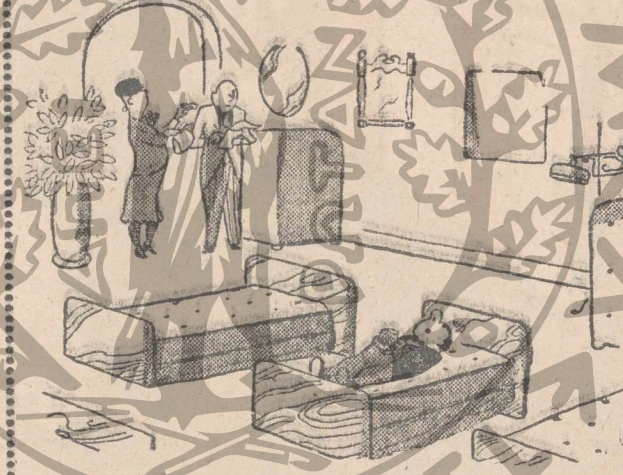
ΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

-Να βάλω κι' άλλα: Είναι ως τώρα μία κι' έκατό!..

Ο ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ ΚΗΠΟΥΡΟΣ

-Τι είναι αυτά, κύριε; Διαμαρτύρονται όλες οι υπτέρες τής γειτονιάς!..

ΣΤΟ ΕΠΙΠΛΟΗΓΕΙΟ

-Ο άντρας μου είναι λιγότερο υπνώδες. Μη τόν ξυπνάτε! Μαύ τόν στένετε αύριο με τό κρεβάτι!..

Ο ωραίος Σταχάτος Δούναβις

ΠΕΡΝΟΥΣΑ τις διακοπές μου
στην εξοχική έπαυλη του θείου

μου 'Αντρέ. Ήταν ένας ωραίος και ψηλός άντρας, γεμάτος υγεία, με τρόπους γλυκούς, μόλις πενήντα χρονών. Τα μαλλιά του όμως είχαν άσπρισει πρόωρα και το πρόσωπό του τ' αλάκωναν μερικές ρυτίδες. Οι μέρες μου κυλούσαν ευχάριστα κι' ο θείος μου προσπαθούσε να φαίνεται χαρούμενος. Μά συχνά έπεφτε σέ' βαθεία ουλλογή και ξεχνούσε κάθε τί γύρω του. Σάν κάποιες αναμνήσεις πικρές νά τον βασάνιζαν. Ζούσε μονάχος με μία γρήα υπηρέτρια, απόφυγε τον κόσμο κι' όταν δέν ήμαστε μαζί ή δ-νειροπολούσε ή διάβαζε. Είχε στο σαλόνι ένα ραδιόφωνο, μά δέν τό άνοιγε ποτέ του.

—Θείε μου, του είπα μία μέρα, γιατί δέν άνοίγεις λίγο τό ραδιόφωνο; Έχει συχνά ωραίες συναυλίες. —Επειτα, οι χοροί...

—Ζάκ, μου είπε με πνιγμένη ξαφνικά φωνή, μή μου ξαναμιλήσης ποτέ γιά χορό. Ποτέ!... Ούτε γιά μουσική! Τή μισώ!

Μία μέρα πού ο θείος μου είχε κατεβή στην πόλι γιά δουλειές του, άνοιξα τό ραδιόφωνο. Τό πρόγραμμα είχε έλαφρά μουσική. Ξαφνικά αιτήχησαν οι νότες του περίφημου βάλς του Στράους: «'Ο ωραίος γαλανός Δούναβις». Μου άρεσε ο Στράους και άκουγα τη μελωδία, βυθισμένος σέ έκσταση. Μά ξαφνικά, σηκώνοντας τά μάτια, είδα τό θείο μου τόν 'Αντρέ, κατάχλωμο, νά στέκη στην πόρτα του σαλονιού. Έκλεισα με μιάς τό ραδιόφωνο κι' έτρεξα κοντά του. Με κόπο ο θείος μου έκανε λίγα βήματα κι' ύστερα σωριάστηκε σέ μία πλυνθρόνα. Έτρεμε ολόκληρος. Τόν περιποιήθηκα όσο μπορούσα και σιγά σιγά άρχισε νά συνέχεται. Ψέλλισε τότε κάτι, σά νά ζητούσε συγγνώμη γιά τό φέρισμό του.

—Ζάκ, είπε σέ λίγο με πιό σταθερή φωνή, δέν μπορείς νά ξέρης. Μά δίχως νά τί θέλεις άνοίξεις μία παλιά πληγή μέσα μου και πόνεσα πολύ!

Σώπασε και βυθίστηκε στις οδυνηρές σκέψεις του. Δέν ήξερα τί νά πώ.

—Άκουσε, μικρέ μου, θά σου πώ τό μυστικό της ζωής μου. Είχα πάνω κάτω την ίδια ηλικία με σένα... Είκοσι χρονών... όταν έγινε αυτό πού θά σου διηγηθώ... Πέρασαν από τότε τριάντα χρόνια και όμως...

Σώπασε πάλι μερικές στιγμές και ύστερα είπε:

—Ζούσα τότε σέ μία μικρή έπαρχιακή πόλι με τόν πατέρα μου, πού ήταν έμπορος κι' άρκετά εύπορος. Μόλις είχα τελειώσει τις σπουδές μου. Ήμουνά ένα παιδί ευαίσθητο και ρωμαντικό και ή ζωή με μεθούσε. Είχα γνωρίσει μιάν εξάισια κοπέλλα, την Ειρήνη ντέ Μπονζεβάλ και την έρωτεύθηκα τρελλά. Οι γονείς της ήταν οι πυργοδεσπότες του τόπου. Μονάχα τό γεγονός αυτό έφτανε γιά νά μήν βαυκαλιζώμαι μ' έλπίδες. Δέν ήμαστε πολύ πλούσιοι. Έπειτα δέν είχα ακόμα καμιά δουλειά στα χέρια μου. Καί ήμουνά είκοσι δυό χρονών. Ή Ειρήνη ήταν δέκα έννια. Ούτε εγώ, ούτε εκείνη, λογιευόμαστε. Τό αίσθημα μας παρέσυρε και τους δυό μας κι' άγαπιάμαστε μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μας, γιατί ή-

Συγκινητικό διήγημα

ταν ο πρώτος μας έρως! Δέν είχαμε ανταλλάξει ακόμα καμιά έρωτική όλη μας. Συναντιόμαστε σέ φιλικά σπίτια, στον περίπατο, στην έκκλησία. Οι ψυχές μας όμως ήταν ένωμένες. Και περίμενα με αγωνία την ημέρα πού θά βρισκόμουνά μονάχος με την αγαπημένη μου γιά νά της άνοιξω την καρδιά μου.

Πόσο άνυπομονούσα, Θεέ μου!... Ξεχειλιζε ή καρδιά μου από άγάπη. Άνυπομονούσα νά την σφίξω στην άγκαλιά μου, νά της ψιθυρίσω λόγια λατρείας.

Μά κι' ή αγαπημένη μου έννοιωθε την ίδια άνυπομονησία, τόν ίδιο πόθο. Τό διάβαζα αυτό στο βλέμμα της, μέσα στα γλυκά της μάτια...

Είχε αντίληψη, χωρίς άλλο, τό αίσθημα μου γιά αυτή. Μάντευε τις σκέψεις μου. Και δέν έδλεπε την ώρα ν' άκούση από τό στόμα μου τά λόγια εκείνα πού θά μας έδεναν γιά πάντα με τά λουλουδένια δεσμά της άγάπης. Κι' επί τέλους έφτασε ή μέρα αυτή ή πολυπόθητη.

Ή τύχη μας ευνόησε. Δινόταν ένας χορός στη Νομαρχία. Οι οικογένειές μας πήγαν στο χορό. Την κάλεσα νά χορέψουμε και γιά πρώτη φορά έννοιωσα στην άγκαλιά μου τό χαριτωμένο κορμί πού τό δ-νειρευόμουνά τη νύχτα. Ήμαστε ευτυχισμένοι. Κι' όταν ή ορχήστρα άρχισε νά παίξει τά πρώτα μέτρα απ' τόν «'Ωραίο γαλανό Δούναβις» έκλεισα στην άγκαλιά μου την αγαπημένη μου και παρασυρθήκαμε απ' τη μελωδία. Ξαφνικά σέ μία γωνία της αίθουσας είδα μία μισάνοιχτη πόρτα. Δίχως νά σκεφθώ, έσπρωξα την Ειρήνη πρós τά εκεί και βρεθήκαμε μονάχοι, σ' ένα σαλονάκι όπου ή μουσική του χορού μας έρχόταν σάν από μακριά. Κανείς δέν μας είχε δει. Τότε, με άνείπωτη ευτυχία, τράθηξα την αγαπημένη μου στην άγκαλιά μου και με όρμη, ένω μ' έκαψε ο πυρετός, έσκυφα πάνω απ' τό ωραίο της πρόσωπο. Τό βλέφαρα της Ειρήνης παιχνιδιόσαν, τά μάτια της έκλεισαν και τό στόμα της χαμογέλασε άγγελικά. Κόλλησα τά χείλη μου στα δικά της κι' ανταλλάξαμε τό πρώτο μας έρωτικό φιλή.

Ξαφνικά—τί φρίκη!—έννοιωσα τό χαριτωμένο κορμί νά βαραίνει στην άγκαλιά μου. Τό πρόσωπό της έγινε πελιδνό και καθώς ξεσφίξα τά χέρια μου απ' τη μέση της, έπεσε—άκοος, Ζάκ!—έπεσε στα πόδια μου νεκρή! Νεκρή από ευτυχία... από συγκίνηση... νεκρή από έρωτά!

Ο θείος μου σώπασε. Έτρεμε από συγκίνηση στην ανάμνηση της αγαπημένης του και τά δάκρυα κυλούσαν θερμά στα μάγουλά του.

Μου φάνηκε, ξανάχισε ο θείος μου, πώς εκείνη τη στιγμή θά τρελαινόμουνά. Κυνηγημένος απ' τόν πανικό, τόσκαρα απ' την αϊθουσα. Κανείς δέν υποπτεύθηκε τό ραντεβού μας. Ανακάλυψαν την Ειρήνη ξαπλωμένη στο πάτωμα, αργότερα κι' ο γι�τρός μίλησε γιά έμβολή... Όλη μου ή ζωή είχε γκρεμιστή.

Σέ λίγο έκπατρίστηκα... Έμεινα χρόνια στο έξωτικό και πλούτσια. Έπειτα αποτραβήχτηκα εδώ, στο έξοχικό αυτό σπίτι, μονάχος, με τόν αγίατρευτο πόνο μου...

ΑΛΜΠΕΡ ΝΤΕ ΤΕΝΕ'ΙΤ

ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΜΑΡΙΟΥ

Μη Σατανική Γυναίκα

10^{ον} — Αποφασισαν λοιπόν, ν' αρχίσουν αμέσως την εκτέλεσι του σχεδίου των.

— Η Φλαδιανή έσήμανε και είπε στον Βίκτωρα, που παρουσιάστηκε:

— Θέλω να πάμε στον πατέρα μου... Πληγνίστε να ιδήτε αν μπορώ να μάς δεχθώ.

— Ο γερο-υπρέτης τάχασε. Υπήκουσε όμως.

— Ανεβηκε στο δωμάτιο του βαρώνου, πλησίασε στο κρεβάτι του και τ'είπε:

— Η δεσποινίς ρωτάει αν ο κύριος βαρώνος μπορεί να την δεχθώ... Η δεσποινίς θέλει να σας παρουσιάσει τον κύριο Κάρλ Βεράκ.

Και, ξέροντας πως ο παράλυτος δεν μπορούσε να του δώσει καμιά απάντησι, περιόριστηκε να σιδή τα έπιπλα.

— Ένα λεπτό αργότερα, έφτανε η κόρη της Ντορίνας μαζί με τον Κάρλ Βεράκ.

Είπε στην νοσοκόμα: καλόγερα:

— Μας άφινετε, σας παρακαλώ, αδελφή;

— Έχω να μιλήσω στον πατέρα μου.

— Εκείνη απεσώθη.

— Ο βαρώνος, με τα μάτια δοθάνοιχα απ' τη φοβερή άγωνία που έννοιωθε βλέποντας εκείνον που συνώδεε την «κόρη» του, τους κυττούσε κατάματα.

— Πατέρα μου, είπεν η Φλαδιανή, σας παρουσιάζω τον κ. Βεράκ, άν και τόν γνωρίζετε ήδη. Είναι ο μυστήριος μου πού έδιάλεξα, και είναι βέβαια ότι θα επικροτήσετε την έκλογή μου.

— Ο πατέρας της Στεφανίας την άκουσε άκίνητος.

— Η άγωνία του γύρισε σε τρέλλα, γιατί καταλάβαινε τώρα το καταχθόνιο σχέδιο εκείνης που είχαν εγκαταστήσει στο μέγαρό του, παίρνοντας τη θέση της κόρης του, κι' η αδυναμία του ν' αντιδράσει τόν έκανε να βασανίζεται ακόμα πιο πολύ.

Κυττούσε με φοική αυτόν τόν άνθρωπο και τού φαινόταν πως έδλεπε τα χέρια του βαμμένα από το αίμα τού Γκαστόν ντε Λινιέ, ενώ ο Κάρλ Βεράκ, άπαθής, παίζοντας περίφημα τó ρόλο του, τόν κυττούσε μισοχαμωγώντας.

— Ο κ. Βεράκ μ' αγαπάει, επανέλαθεν η κόρη της Ντορίνας και ήρθε σήμερα, με τη συναινεσί μου, γιατί έλλωστε ενώ τόν εκάλεσα, να σας ζητήση τó γέμι μου...

Θά δεχθίτε, γιατί τó επιθυμώ, γιατί τó θέλω!... Αύριο, χωρίς άλλη άσποπορία, θα συμπληρώσουμε εδώ τις νόμιμες διατυπώσεις και ο γάμος μας θα γίνει όσο τó δυνατόν γρηγορώτερα.

— Ακούγοντάς την, ο δύστυχος παράλυτος, έννοιωθε τήν τρέλλα να φουντώνει στο μυαλό του.

Και δεν μπορούσε ν' αντιδράση...

— Η Φλαδιανή εξακολούθησε:

— Αυτός ο γάμος θα προκαλέση άσφαλως μεγάλο σκάνδαλο, αλλά δεν μ' ένδιαφέρει!... Θα μάθουν ότι η κόρη τού βα-

ρόνου ντε Λορμόν παντρεύεται εκείνον που σκότωσε σε μονομαχία τόν άσφαδωνίαστικό κό πού της προώριζαν... Θα καταλάβουν τότε ποιος ήταν ο παγνματικός λόγος αυτής της μονομαχίας... Η τιμή της δεσποινίδος ντε Λορμόν θα κληιδωθεί, κι' αυτό άκριδώς επιθυμώ! Άρδουάρ για αύριο!

— Απεσώθη μαζί με τόν τυχοδιώκτη, άφίνοντας τόν βαρώνο σε μια φοβερή ταραχή, πού η παράλυσις τόν εμπόδιζε να την εκδηλώση.

Μετά τήν ανάγνωση τού Κάρλ Βεράκ, ή ψευδο-Στεφανία ντύθηκε και βγήκε.

Στήν καμαριέρα, πού τήν ρώτησε αν θα τήν συνώδεε, άπάντησε:

— Όχι, θα πάω με τά πόδια.

— Όταν έφτασε στο διπλανό δωμάτιο, πήρε ένα άμμάκι και πήγε στο σπίτι της τού υπουλδάρ Μαγιό.

— Ο Σάντι τήν έπερίμενε.

Τού είπε όλα όσα είχε κάνει ως τότε και τόν ρώτησε τα δικά του τα νέα.

— Έκανα ό,τι μου είπες, της άποκρίθηκε ο Ιταλός. Η κοπέλλα ήταν τόσο καλά νερκωμένη, ώστε άρχισε να ζυμώση.

— Όταν συνήλθε, δέ θυμόταν πιά τίποτα...

— Ήμουν εκεί και τήν παρακολούθουσα. Κυττούσε γύρω στο δωμάτιο χωρίς να καταλαβαίνει πού βρίσκεται. Φαινότανε σαν να όνειρευόταν, ή να γινότανε τρέλλα...

— Αφού δοκίμασε τού κάκου ν' άνοιξη τήν πόρτα, άρχισε να φωνάζη τρομαγμένη...

— Κι' ο Πιέτρο;

— Ο Πιέτρο πήγε και της είπε, με τά μισο-γαλλικά του, ότι δεν ήξερε τίποτε, ότι έπρεπε να μείνη εκεί κι' ότι δεν θα τήν κατοποιούσαν...

— Είχα πη να μείνη κι' ο Πολύτ με τόν Πιέτρο.

— Είχε φύγει μαζί με τούς άλλους και δεν είχε γυρίσει ακόμα. Όταν έπετασε, ο Πιέτρο τού άνοιξε τó δωμάτιο της δεσποινίδος ντε Λορμόν κι' εγκαταστάθηκε εκεί μέσα.

— Τι είπε εκείνη;

— Ρώτησε τόν Πολύτ, πού της είπε γελώντας, ότι δεν θάταν βέβαια όπως στο μέγαρο τού πατέρα της τού βαρώνου, άλλ' ότι έπρεπε να μείνη εκεί μέσα μέχρι νεωτέρας διαταγής. Φώναζε, απείλησε, μ' άπως καταλαβαίνεις, ο Πολύτ δεν συγκινήθηκε. Άρνήθηκε να φάη και ή ταραχή της έφερε δυνατό πυρετό. Είπε άρρώστη...

— Άρρώστη;

— Ναι, άσκητά σφοδρά μάλιστα. Σήμερα τó πρωί, πού πήγα να τήν ιδώ, ο πυρετός της είχε άνεδη. Πιστεύω πως πρόκειται περί έγκεφαλικού πυρετού...

— Φτάνει να μην πεθάνη!

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Γούνες

Γούνες μου θέλεις, ρε φροσί, και μου τά κοπανάς φαρσί μέσα ο' αυτές τις πεινες. Θέλεις ρενάρ τού Καναδά και ή καρδούλα σου πηδά για λούτρη και για ερωίνες!

Τι μου ζητάς από σκοπού τήν καναδεζική αλεπού με λόγια ντίπ σταράτα;

Να πάρης γούνα πιο φτηνή κι' έχω ιδέα φαινή να βάλης μια νάτα!

Για σκέψου τó φαρδελά πλατεία στη γειτονία έχει γιατί σε κάθε είδους ράτσο.

Πορε πλεονί μια όκη με λίγο άφόνι φυσικά κι' άνεδα στην τσά- (τσο!)

Με ψυχραιμία σου πολ- (λή) οάν κυνηγήσης μια (γαλή) με δόκανα και φώλες θα κάνης και τη νου- (εωτέ) να έχης «γάτα άρζον- (τε)» να σε ζηλεύουν δ- (λεσ!)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Πορε πλεονί μια όκη με λίγο άφόνι φυσικά κι' άνεδα στην τσά- (τσο!)

Με ψυχραιμία σου πολ- (λή) οάν κυνηγήσης μια (γαλή) με δόκανα και φώλες θα κάνης και τη νου- (εωτέ) να έχης «γάτα άρζον- (τε)» να σε ζηλεύουν δ- (λεσ!)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Πορε πλεονί μια όκη με λίγο άφόνι φυσικά κι' άνεδα στην τσά- (τσο!)

Με ψυχραιμία σου πολ- (λή) οάν κυνηγήσης μια (γαλή) με δόκανα και φώλες θα κάνης και τη νου- (εωτέ) να έχης «γάτα άρζον- (τε)» να σε ζηλεύουν δ- (λεσ!)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Πορε πλεονί μια όκη με λίγο άφόνι φυσικά κι' άνεδα στην τσά- (τσο!)

Με ψυχραιμία σου πολ- (λή) οάν κυνηγήσης μια (γαλή) με δόκανα και φώλες θα κάνης και τη νου- (εωτέ) να έχης «γάτα άρζον- (τε)» να σε ζηλεύουν δ- (λεσ!)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

— Ίί να σου πώ... — Όχι!... Δεν πρέπει!... Γιατί, άν πεθάνει τώρα, δεν θα υπέφερε όσο ήθελα...

— Δεν μπορούμε να φωνάξουμε γιατρός.

— Ένας πυρετός δεν είναι δύσκολο να γιαιρευτή...

— Τι πρέπει να κάνουμε;

— Πρέπει να βρούμε τόν Ζαν άμέσως, και να τού πούμε να στείλη τó Βερολίνο-ζο. Ήτανε γιατρός και χημικός στην πα- τοίδα του. Θα έσει να τήν κυττάξη...

— Άλλά πρέπει να π'ας μανάος σου να τόν β'ής και να τόν π'ας στο σπίτι...

— Θα πάω.

— Σήμερα κιόλας.

— Συμφωνώ.

— Θα μού γράψης στ'ό Βαρόνου, στο δ'νομα της δεσποινίδος ντε Λορμόν, για να με κρατήσης ένθεον.

— Και συ τι θα κάνης;

— Θα γυρίσω εκεί... Βιάζομαι να τε- λειώνω...

Βγαίνοντας από τó μέγαρό της ή Ντεά ντε Κρουσί, δεν πρόσεξε ένα άμμάκι πού ήτανε σταματημένο στη γωνία, και τó πρόσπερασε με τή δική της άμαξα, χωρίς να τó ιδή.

Τό άμμάκι αυτό ήτανε τού Σεμπαστιάν ντε Ζονσερέ.

— Ο Σεμπαστιάν είχε ρωτήση τó σωφόρο του, όταν γύρισε τó αυτοκίνητο στο γκα- ράζ.

— Συμφωνά μ' αυτά πού τού είπε, και με τήν περιγραφή της λιγοθυμισμένης νέας τού τού έδωσε, έπίστειψε πως έπρόκειτο για τή Ντεά ντε Κρουσί.

— Η παρουσία τού Σάντι Ντόλτσι — πού τόν άνεγνώρισε από τήν περιγραφή πού τού έκανε ο σωφόρο — τόν έπεισε περισσό- τερο.

— Αναστατώθηκε μ' ξέροντας τί συμβαί- νει.

— Ο σωφόρο του δεν ήξερε να τού δώση περισσότερες πληροφορίες.

— Ο Σεμπαστιάν, λοιπόν, πού ήταν βα- θειά έρωτευμένος με τήν Ντεά, νόμισε πως της είχε συμβη κάποιο δυστύχημα.

— Πήγε άμέσως στο μέγαρο τού υπουλ- δάρ Μαγιό — όπου δεν είχε ξαναπάει από τήν ημέρα πού είχε μιλήσει στη Ντεά ντε Κρουσί για τόν έρωτά του — και ρώ- τησε τó θυρωρό.

— Η δεσποινίς άπουσιάζει και δεν ξέ- ρουμε πότε θα έπιστρέψη, τού άπάντησε εκείνος.

— Ο κ. Ντόλτσι, λείπει κι' αυτός;

— Ο κύριος δεν είναι εδώ αυτή τη στιγ- μή.

— Άν θέλετε ν' άφίστετε τó έπισκεπτή- οίό σας, θα τó δώσω στον κύριο...

— Θα ξανάρθω! Εύχαριστώ!

Κι' ο Σεμπαστιάν ντε Ζονσερέ άπομα- κρύνθηκε με τήν άγωνία στην ψυχή. Βέβαιος πιά τώρα πως ή Ντεά ήταν εκείνη πού τήν μετέφεραν λιπόθυμη με τó αυτοκίνητό του.

Σκέφθηκε ν' άποταγθ' στο Φλοριάν ντε Βερνιάζ, πού, άσφαλως, θάξερε να τόν πληροφορήση. Άλλά δεν υπόρεσε να τόν β'ή ούτε στη Λέσχη, ούτε στο σπίτι του.

— Ξαναγύρισε λοιπόν στο μέγαρό τού υπουλδάρ Μαγιό, για να συναντήση τόν Σάντι και να μάθ' απ' αυτόν.

Τή στιγμή όμως πού τó άμμάκι του έφτα- νε στη γωνία, είδε τή Ντεά ντε Βαλνίη από τó μέγαρό της και ν' ανεβαίνει στο άνο- οαίο άμμάκι πού τήν περίμενε στην πόρτα.

— Όταν ή Ντεά δεν ήταν άρρωστη όπως ένόμισε, άφού τήν έδλεπε τόσο ώρσία και τόσο γεμάτη ζωή όσο δεν τήν είχε ιδή πο- τέ τού.

— Όταν τó άμμάκι της πέρασε πλάι στο δικό του, τήν είδε από κοντά χωρίς αυτό να τόν αντιληθ' και ψιθύρισε ήσυχος πιά για κείνο πού φοβότανε:

— Μόνι!... Πού να πηγαίνει άραγε;

Κι' έδωσε άμέσως έντολή στον άμαξά του να τήν ακολουθήση.

Τή στιγμή πού τó άμμάκι της Ντεά ντε Κρουσί σταματούσε μπροστά στο μέγαρο τού βαρώνου ντε Λορμόν, ή άμαξα τού Σεμπαστιάν έστρεψε τή γωνία της όδου Μαρτινιόν.

— Ο άμαξας σταμάτησε άμέσως τ' άλογό του.

— Ο Σεμπαστιάν ντε Ζονσερέ έκύταξε ά- πό τó κ'άκι και είδε τή Ντεά πιά κατέ-

θηκε, πλήρωσε τόν άμαξά και μπήκε στο άμαξο.

Είπε υπή εκεί μέσα σά να ήτανε σπίτι της.

— Περάστε μπροστά για να ιδώ τó νού- μερο, είπεν ο Σεμπαστιάν στον άμαξά του.

— Άν ο κύριος επιθυμ' — τού είπεν εκείνος — να μάθ' τó δ'νομα τού ιδιοκτή- του αυτού τού μεγάρου, μπορώ να τού τó πώ. Είναι τó μέγαρο τού βαρώνου ντε Λο- ρμόν...

— Εύχαριστώ! Γυρίζω...

— Ο βαρώνος ντε Λορμόν!... Άέσως ο Σεμπαστιάν θυμήθηκε.

Δεν έγνώριζε τó βαρόνο τόν άγνωστο έ- κάλιστα μέχρι της ημέρας της μονομαχίας, τού είχε κάνει μεγάλη έντύπωσι και, για τήν όποιαν μιλούσαν στη Λέσχη του. Άλ- λά δεν τόν ένδιέφερε ή ύπόθεσις και δεν είχε δώσει μεγάλη προσοχή.

— Τώρα όμως, εύρισκε ότι τó μυστήριο πού έκάλυπτε τή Ντεά ντε Κρουσί, γινότανε πιο πυκνό.

Δεν μπορούσε να έξηγήση αυτό πού εί- γε ιδή, ούτε να βγάλη κανένα συμπεράσμα, και διαρκώς τó σκεπτότανε, ενώ γύριζε στο σπίτι του.

— Έκάλεσε έπειτα τόν άμαξά του και τόν ρώτησε:

— Γνωρίζετε λοιπόν τόν βαρόνο ντε Λορ- μόν;

— Μάλιστα κύριε, γιατί ύπηρετούσα στού κόμητος Μαστεντρέ, κοντά στού βα- ρώνου, και τόν έβλεπα συχνά.

— Ά, έτσι...

— Στην άρχη πού μου είπατε ν' άκο- λουθώ εκείνο τó άμμάκι, δεν έπρόσεξα ποιά ήταν μέσα. Τήν είδα όμως όταν κα- τέβηκε...

— Τήν έζρετε; ρώτησε ο Σεμπαστιάν ντε Ζονσερέ κατάπληκτος.

— Είναι ή δεσποινίς ντε Λορμόν.

— Όχι δά.

— Μπορώ να δεβαιώσω τόν κύριο... Εί- μαι βέβαιος πως δεν γελιέμαι. Τή δεσποι- νίδα ντε Λορμόν τήν έβλεπα συχνότατα, τά πέντε χρόνια πού έργαζόμουν στού κόμη- τος...

— Άλλ' όχι, φίλε μου, διεισχυρήθη ο Σεμπαστιάν. Αυτή ή νέα είναι ή ιδιοκτή- τρια τού μεγάρου τού υπουλδάρ Μαγιό, άπ' τó όποιο τήν είδαμε να βγαίνει. Τήν έβ'ω πολύ καλά και γι' αυτό σας είπα να τήν ακολουθήσετε.

— Δεν θέλω να αντίλέγω στον κύριο είπε με ευγένεια ο άμαξας, αλλά ξέρω καλά ότι ο κύριος κάνει λάθος.

— Ο Σεμπαστιάν ντε Ζονσερέ σήκωσε τούς ώμους και μπήκε στο δωμάτιό του.

Μ' όλο πού ήταν βέβαιος ότι ο άμαξας του έκανε λάθος, ώστόσο ή ύπόθεσις αυτή τόν άπασχολούσε.

— Άναρωτιότανε, χωρίς να δρίσκη καμ- μιά έξηγησι πως ή Ντεά έγνώριζε τήν οικογένεια ντε Λορμόν και τί δεσμούς υπο- ρούσε να έχη μ' αυτήν.

Κι' αυτό, προστιθέμενο στο μυστήριο πού ήδη τόν άπασχολούσε τόν έξενέοιζε περισσότερο.

Προσπαθούσε τού κάκου να μαντέψη τόν χαρακτήρα της παρόενης αυτής νυνάικας, πού τού φαινότανε πολύ διαφορετική απ' ό,τι δεινότανε. Θυμότανε τά λόγια της. Τού είχε πη:

— Δεν μπορώ... Δεν πρέπει ν' άνα- πλώω.

Κι' έπειδή αυτός έπέμεινε, τόν είχε δια- κόψει λέγοντάς του:

— Σας παρακαλώ μ'ην έπιμένετε... Δεν θα μπορούσα να σας πώ τίποτα...

— Άλλ' όταν τόν είδε να φεύγη τού εί- γε πη:

— Όρδουάρ!

Δεν ήταν αυτό μιά έλπίδα πού τού είχε ζήσει.

Αυτή τήν έλπίδα ο Σεμπαστιάν ντε Ζον- σερέ τήν είχε διατηρήσει τόσο στοργικά, όσο και τόν έρωτά του. Ήταν έξ άλλου άδύνατον να σβύση μέσα στην καρδιά του...

Δεν μπορούσε ν' άναπήση, τού είχε πη τήν είχε καταλάβει ότι άγωνιζόταν έναντίον τού έρωτός του, γιατί δεν ήθελε να τόν ά- γαπήση.

Υπήρχε κάποιο μυστήριο στη ζωή της.

κι' αυτό τó μυστήριο, χωρίς να τó θέλη, τόν έτραβούσε περισσότερό κοντά της.

Είπε τó προαίσθημα ότι, τη στιγμή αυ- τή, συνέβαινε κάτι τó σημαντικά σφοδρό στη ζωή της Ντεά ντε Κρουσί, και θάθελε να μπορούσε να τήν ύπηρετήσει, να τήν άποτραβήξη, από τόν κύκλο όπου υπέφε- ρε να τήν βλέπη, να τήν κάνει με τήν ά- γάπη του να τά ξεχάση δια...

— Πρέπει να μάθω! ψιθύρισε. Πρέπει να τήν ιδώ και να της ξαναπώ πόσο τήν άγαπώ, γιατί τó αισθάνομαι πως, παρ' ό- λα όσα μου είπε, έχει ανάγκη ν' άγαπη- θή...

Η χριστική βολή

— Άν ή παρουσία τού Κάρλ Βεράκ στο μέγαρο τού ντε Λορμόν είχε προενηήσε κατάπληξη, καταλαβαίνει και τ'έννε δ- ταν μαθεύτηκαν τήν έπομένη τά νεώτερα...

— Ο κ. Ντελάγκλ, ο συμβολαιογράφος τού βαρώνου ντε Λορμόν, πού τόν εκάλεσε ή ψευδο Στεφανία, ήθε στίς δέκα τó πρωί.

Μόλις έγνώριζε τή Στεφανία.

Δεν τήν είχε ιδή παρ' όυό- τρεις φο- ρές, όταν ζούσε ή βαρόνη ντε Λορμόν και, για τελευταία φορά, μετά τόν θάνατό της, όταν άνοίχτηκε ή διαθήκη.

— Η Φλαδιανή τόν δέχτηκε στο σαλονάκι.

Είχε έσασφορέσει μία τουαλέτα μαύρη και είχε πάρει ένα ύφος άνάλογο με τήν περίστασι.

— Αφού τόν εύχαρίστησε για τή συμπα- ρθεια πού της έέφερασε για τó φοβερό πλήγμα πού υπέστη με τήν άρρώστεια τού πατέρα της, τού είπε:

— Ο σκοπός για τόν όποιο σας εκάλε- σα είναι πολύ σοβαρός... Έχω ανάγκη, προτού σας τόν πώ, ν' άπειθυνθώ στη δια- κριτικότητα σας...

— Πρόκειται για μία πολύ σοβαρή, πολύ λεπτή έκυστήρευσι πού είμαι ύποχρεωμένη να σας κάμω μόνι μου, άφού ή φοβερή άρρώστεια πού έπληξε τόν πατέρα μου τόν έστέρωσε τής χρήσεως τής γλώσσας...

— Πως; Ο πατέρας σας...

— Η παράλυσις είναι σχεδόν γενική...

— Ο πατέρας μου δεν μπορεί να μιλήση...

— Ακούει, βλέπει, καταλαβαίνει, θυμάσις, αλλά τού είναι άδύνατον να έκφραση...

— Γι' αυτό είμαι ύποχρεωμένη να σας πώ έγώ, εκείνο πού θα σας έλεγε ο πατέρας μου. Αυτή είναι ή τιμωρία μου για τó κα-

κό πού τού έχω κάμει... Γιατί έγώ είμαι ή άφορη τού πλήγματος πού έδέχθη ο καυμένος ο πατέρας μου...

— Σεις, δεσποινίς;

— Ναι... Κι' αυτό θα είναι ή σιώνία τ'ώνος της συνειδήσεως μου... Ο πατέρας μου έπρεσε άπόπληκτος όταν έυσθε αυτό πού θα σας έξομολογήθω... Ήμουν άσ- ραδωνιασμένη... Θα τó μάθατε...

— Ναι, τ'έμαθα, όταν έπληροορήτην τó θάνατο τού ντε Λινιέ.

— Ο πατέρας μου είχε έπιμείνει γι' αυ- τó τó γάμο... Ένας γάμος όμως πού δεν μπορούσε να γίνει... γιατί ήδη...

— Ό! όχι!... Δεν θάχω τή δύναμη να σας τó πώ... ψιθύρισε σκεπάζοντας τó πρό- σωπό της με τά χέρια της.

— Ο συμβολαιογράφος δοκίμασε να τήν ένθροονη.

— Εμάντεψε τί έπρόκειτο να τού πη, και τώρα έξηγουσε τήν άφορη της μονομα- χίας εκείνης.

— Η ψευδο Στεφανία σκούπισε τά κατα- κόκκινα μάτια της και συνέχισε με δυσκο- λία:

— Αυτός ήταν πού έπληξε τόν πατέρα μου... Όταν ανακάλυψε τήν αλήθεια... πού ώστόσο προσπάθησαν να τού τήν κού- ψουν... λέγοντας πως άφορη της μονο- μαχίας τού ντε Λινιέ... κ' εκείνου πού ά- γαπούσα... ήταν μια άπλη φιλονεικία...

— Ό! λυπηθήτε με, κύριε...

— Ναι, καταλαβαίνω, δεσποινίς, είπεν ο συμβολαιογράφος.